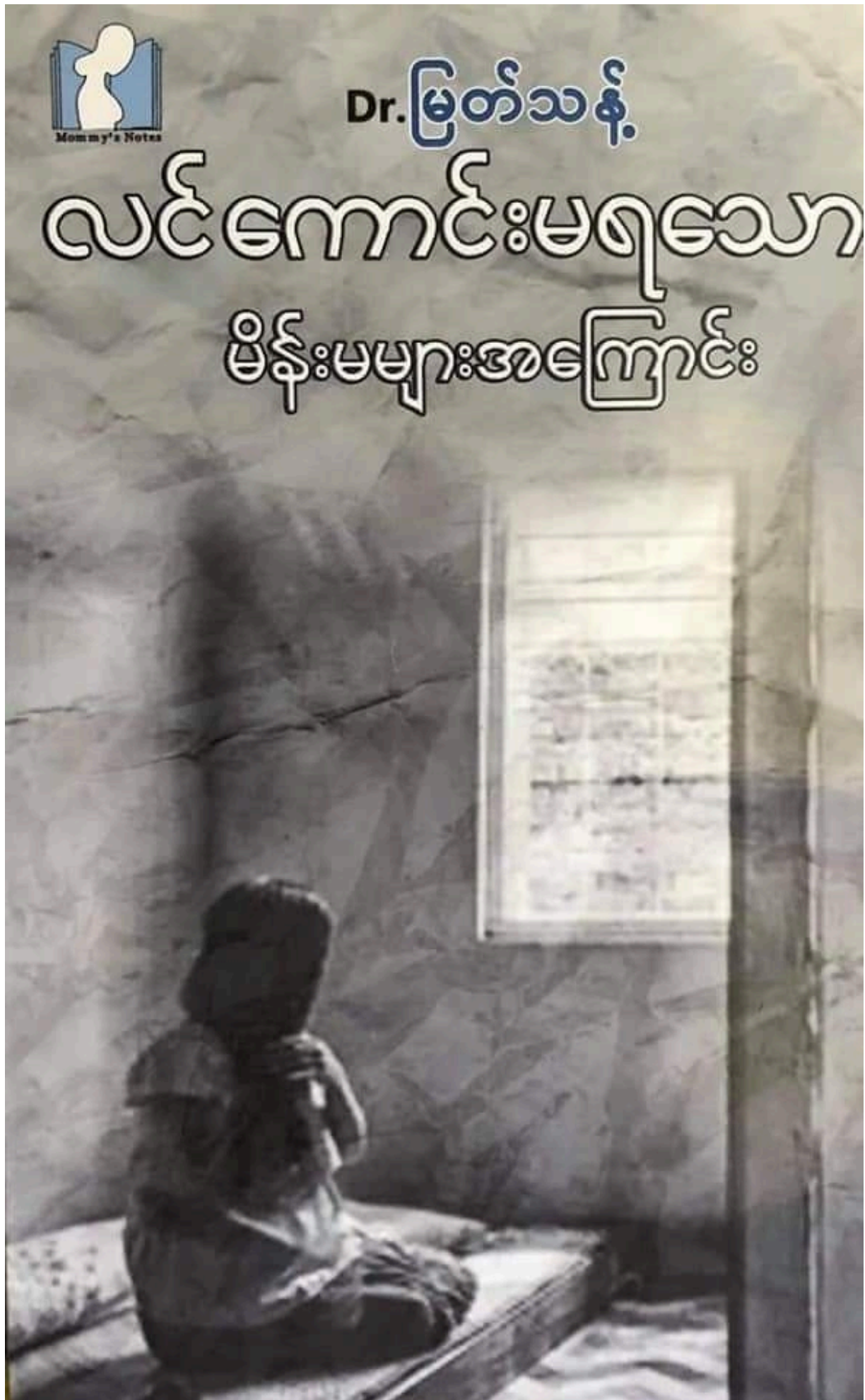

Mommy's Notes

Dr. မြတ်သန့်

လင်ကောင်းမရသော မိန်းမများအကြောင်း

မြင်းမိုရ်မေတ္တာ ခိုနားရာ

ဆေးခန်းမှာ ကြည့်စရာ လူနာကုန်လို့ ခါးဆန့် အညောင်းဖြေကာ
လက်အိတ်ကို အမှိုက်ပုံးထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ လက်ဆေးပြီး ပြန်ခါနီးမှ
ဝန်ထမ်းညီမလေးတစ်ယောက်က -

“မမရေ လူနာလေးတစ်ယောက် ထပ်ထည့်လို့ ရဦးမလားဟင်၊ ပင်
လယ်ဘက်က လာရတာဆိုတော့ဝေးလို့မနက်ဖြန်ပြန်ချိန်းဖို့အားနာလို့ပါမမ”

“ရတယ်လေ၊ ထည့်လိုက် ကြည့်ပေးမယ်”

Ultrasound ကြည့်ဖို့ထိုင်ခုံမှာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်တယ်။ အခန်းတံခါး
အဖွင့်မှာ အခန်းထဲကို လမင်းကြီးတစ်စင်း သာသွားသလိုလှသောမိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဝင်လာပါသည်။ အသားဖြူဖြူ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်

ထည် တောင့်တောင့် မျက်လုံးမျက်ခုံးလှလှကြီးတွေနဲ့မို့ “မယ်လိုဒီနဲ့ နင်လား
ငါလားတောင်လှရက်ပါပေ့ရွာသူရယ်လို့” ကျွန်မရင်ထဲကပြောလိုက်မိပါသည်။
သူမရဲ့ပိုက်ထဲကို Ultrasound ရိုက်ရင်းလူနာနဲ့ရင်းနှီးအောင်ရော
လူနာဘက်က ပြောရဲဆိုရဲ ရှိလာအောင် ကျွန်မ စကားစပေးလိုက်ပါသည်။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ သမီး”

“မြကြေးဥ”

လူလည်းလှ နာမည်လေးလည်း လှသည်မို့ ကျွန်မ မျက်ခုံးလေးပါ
မြင့်တက်သွားပါရောလား။

“ဘယ်ရွာကလဲ”

“ပဒေါ(ပန်းတော)က”

စိတ်ထဲကတော့ ပန်းတောက တော်တော်လှတဲ့ ပန်းကလေးပဲဟု
တွေးရင်း...

“ဘာဖြစ်လို့ ဆေးခန်းပြတာလဲ မယ်လိုဒီ”

“ရှင်”

ကျွန်မက မယ်လိုဒီလို့ခေါ်လိုက်တော့ သူမက ရုတ်တရက် အံ့ဩ
သွားပုံပါပဲ။

“သမီးက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မယ်လိုဒီနဲ့ တူတယ်လေ၊ တခြားသူတွေ
ရော မပြောဖူးဘူးလား”

ကျေနပ်သယောင် ရှက်ပြုံးလေးကို နှုတ်ခမ်းလေးစုကာ ထိန်းလိုက်
ပြီး-

“ရာသီမပေါ်လို့”

“ဘယ်နှလလောက်ရှိပြီလဲ ရာသီမပေါ်တာ”

“သုံးလကျော် လေးလလောက်ရှိသွားပြီ”

“အရင်ကရော ဒီလိုမျိုးဖြစ်ဖူးလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဪ...အသက် ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ”

“တစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်”

အင်း...ငယ်သေးတာပဲ။ တကယ်က ကျွန်မမေးတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို သူ့ကိုလွှတ်လိုက်တဲ့ ဆရာဝန်က စာရွက်ပေါ်မှာ ရေးပေးပြီးသားပါလူနာ နဲ့ ကိုယ် ရင်းနှီးမှ လူနာက ကိုယ့်ကိုပြောချင်တာ၊ သိချင်တာလေးတွေများရှိရင် ပြောရဲဆိုရဲရှိလာမို့ ရင်းနှီးအောင် လျှောက်ပေးနေ ပြောနေခဲ့တာပါ။

Ultrasound ရိုက်ပေးရင်း ကျွန်မရဲ့လက်တွေက သူမရဲ့ချက်အောက်ပိုင်း သားအိမ်ဘက်ကို ရွေ့မိတာနဲ့ သားအိမ်ထဲက လက်မလောက်သာရှိသေးတဲ့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မဟာလူသား သေးသေးလေးနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ကောင်မလေးကတော့ စမ်းသပ်ခံဖို့ ဝိုက်ဖော်ထားရတာကိုပင် အနေအထိုင်ခက်သလို ရှက်ရွံ့နဲ့ ဆီးစပ်နားလှန်ချထားတဲ့ ထဘီစကိုလိုက်ဆွဲဖုံးနေပါသည်။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းပုံစံနှင့် အမူအရာလေးကတော့ အပျိုမလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူနေပါရောလား။

“ဝိုး...အမြှာလေး သမီးရေ၊ အမြှာမျိုးရိုးရှိလား”

“ရှင်”

ရှတ်တရက်မို့ သူမ နားမလည်ဖြစ်သွားပုံပါ။

“သမီးတို့ မျိုးရိုးထဲမှာ အမြှာရှိလားလို့မေးတာ”

“ရှိတယ် ကိုကြီးနဲ့ကိုလေးက အမြှာတွေလေ”

“ဪ... အခုလည်း သမီးဝိုက်ထဲမှာ အမြှာကလေးလေး နှစ်ယောက် ရှိနေပြီလို့ ပြောတာ”

“ရှင်”

ကျွန်မက သူ့မျက်နှာကိုမကြည့်မိဘဲ စက်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေရင်း
က ပါးစပ်က -

“သားအိမ်ထဲမှာပဲ ကလေးလေးတွေက နေရာမှန်တယ်နော်၊ ခြေ
လက် အင်္ဂါလေးတွေစုံပြီး အချင်းကတော့ အပြည့်မဖြစ်သေးဘူး။ ရေမြှာလည်း
ကောင်းတယ်၊ သားလား...သမီးလားကတော့ သေချာမကွဲသေးဘူး။ သားအိမ်
မှာလည်း အလုံးတွေအကြိတ်တွေမရှိဘူးဆိုတော့ အကုန်လုံးကောင်းပါတယ်
သမီး။ ကိုယ်ဝန်လည်း သုံးလကျော်နေပြီ”

ပြောနေကျအတိုင်း ပြောသင့်တာတွေပြောပြီးလို့ လူနာမျက်နှာ
လှမ်းအကြည့်မှာတော့ သူမက မျက်ရည်တွေကျလို့ -

“ဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ သမီး”

မေးလိုက်တာမှ ငိုချင်ရက်လက်တို့ဖြစ်ပြီး ငိုချပါလေရော။

“အီး...ဟီး...ဟီး”

“သမီး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမက အိပ်နေရင်း ပက်လက်က လက်အုပ်ချိုပြီး ကျွန်မကို -

“ဆရာမ...သမီးက အပျို”

အဲ့ဒါမှ ဒုက္ခပဲ။

“ဟိုလေ...အပျိုလည်း ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေရင်
ကိုယ်ဝန် ရတတ်ပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ရှိတာတော့ သေချာတယ် သမီး။ သေချာ
တာမှ အမြှာလေး ကလေးကနစ်ယောက်တောင်”

“ကြေးဥကိုဖျက်ချပေးပါဆရာမကြီးရယ်နော်၊ ရှိကြီးခိုးပါတယ်နော်”

မကြာခဏဆိုသလို ဒီပြဿနာမျိုးနှင့် မိန်းကလေးတွေ ကြုံတွေ့ဖူး
နေကျမို့ -

“ဪ...အိမ်ထောင်မရှိသေးဘူးလား၊ ချစ်သူတော့ ရှိတယ်မို့လား”

သမီးရဲ့ကောင်လေးကို ဖွင့်ပြောပြီး လက်ထပ်လိုက်လေ”

“လက်ထပ်လို့လည်း မရတော့ဘူး ဆရာမ၊ သူက ပြီးခဲ့တဲ့လကမှ မြို့က သူဌေးသမီးနဲ့ယူသွားပြီ”

“သမီးကိုယ်ဝန်ရှိတာ သူမသိလိုက်ဖူးပေါ့”

“သမီးကိုယ်တိုင်ကလည်း သိမှမသိတာ၊ သူက လက်ထပ်တော့မယ်လို့ လာပြောတာကိုလည်း စနေ နောက်နေတယ်လို့ ထင်နေတာ။ သမီးတကယ်ကို မထင်ထားဘူးရယ်။ နောက်တော့ ဖိတ်စာကမ်းလာမှပဲ တကယ်လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတာကိုသိတာ။ ခုတော့ သွားပါပြီ ဆရာမရယ်။ အစ်ကိုတို့ကတော့ သမီးကို သတ်တော့မှာပဲ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဆရာမရယ် ဖျက်ချပေးပါနော်...နော် ဆရာမနော်...ဖျက်ချပေးပါနော်”

သူမက လက်အုပ်လေးတချို့ချီ တနော်နော်နှင့် ကလေးဖျက်ပေးဖို့ တောင်းဆိုပါသည်။ အဲ့ဒီတောင်းဆိုချက်က သူမအတွက် မလွယ်ကူသလို ကျွန်မဘက်ကျတော့လည်း လိုက်လျောဖို့ဆိုတာ အလွန်ခက်သည်မို့လေ။

နေ့စဉ် သားအိမ်ထဲက ကလေးပေါင်းများစွာရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို Ultra-sound မှတစ်ဆင့် ထိုင်ကြည့်ပြီး သူတို့လေးတွေ လန့်သွားတာ၊ မျက်တောင်ခတ်တာ၊ လက်လေး ခြေထောက်လေးတွေ လှုပ်ရှားတာ၊ နေမကောင်းလို့ လှုပ်တောင် မလှုပ်နိုင်တာ စသည်ဖြင့်ကို စက်မှာ ထိုင်ကြည့်ပြီး ကလေးဆိုတာ မအေဗိုက်ထဲကတည်းက ချစ်စရာအလွန်ကောင်းသည်ဟု ခံယူသော ကျွန်မအတွက် ဘယ်လိုမှ လုပ်မပေးနိုင်သလို ဘယ်လိုနေရာမှာ သွားလုပ်ပါ ဟုလည်း လမ်းမညွှန်ပေးနိုင်ပါ။

ဒါပေမဲ့သူမရဲ့အပူ အေးလိုအေးငြားနဲ့ ဆရာမလေးကို ...

“သမီး...သူ့ကို ရေလေးတစ်ခွက်လောက် တိုက်လိုက်ပါဦး”

“ဟင့်အင်း ဆရာမ ဘာရေမှ မသောက်နိုင်တော့ဘူး၊ ကလေးကို

ဖျက်ချပေးပါနော် ဆရာမ”

“နေဦး သမီးစိတ်အေးအေးထားပြီး ဒီကိုကြည့်”

စက်ရဲ့ ဖန်သားပြင်ကို သူမဘက်ကို ဆွဲလှည့်ပြလိုက်ပြီး...

“သမီး ဒီမှာကြည့် ကလေးလေးတွေ တစ်ယောက်က ဒီမှာငုတ်တုတ် ထိုင်နေသလိုလေးကိုထိုင်နေတာ။ ဟောဒီမှာနောက်တစ်ယောက်ဖောက်ထိုးလေး။ ဒါက ခေါင်း ဒါက နှလုံးခုန်နေတာ၊ ဒါက လက်၊ ဟောဒီမှာ နောက်တစ်ဖက်၊ ဒါက ခြေထောက်။ ဟောဒီမှာ ခြေထောက်နောက်တစ်ဖက်၊ ဒါက ဖျက်နှာလေးသမီး။ ဟောတွေလား...လှုပ်ပြီ လှုပ်ပြီ...သူတို့ဟာ လုံးဝလူသေးသေးလေး ဖြစ်နေပါပြီ သမီးရယ်။ ဖျက်ချတယ်ဆိုတာ သူတို့လေးတွေကို သတ်လိုက်တာပါပဲ။ အဲ့တော့ သတ်လိုက်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ အခြားနည်းလမ်းရှာဖို့ မိသားစုနဲ့ ပြန်တိုင်ပင်ကြည့်ပါဦးနော်။ အမေတို့ အစ်မတို့နဲ့ တိုင်ပင်ကြည့်လိုက် ရင် အခြားနည်းလမ်း တစ်ခုခုတော့ ထွက်လာမှာပါ”

“သမီးမှာ အမေတွေ အစ်မတွေ မရှိဘူးဆရာမ။ အဖေနဲ့ အစ်ကိုလေးယောက်ပဲရှိတာ။ အဲ့သလိုမလုပ်ရင် သမီးကို အဖေနဲ့အစ်ကိုတွေ သတ်လို့ သေမှာ ဆရာမရယ်။ ဖျက်ချပေးပါနော်”

အတင်းကာရော တောင်းဆိုနေတာမို့ သူနာပြုဆရာမလေးကို-

“ဆရာမရေ သူ့အိမ်က ဘယ်သူပါလဲ။ သူ့အဖော် လူနာစောင့်ကို ခေါ်လိုက်ပါဦး”

“ဘယ်သူမှ မပါလာဘူး ဆရာမကြီး...အခုတစ်လောသမီးကေက အန်နေလို့ အစာအိမ်ဖြစ်နေလားဆိုပြီး ရွာက ဆရာမလေးကိုပြတာ သူက ဆီးစစ်တဲ့ဟာလေးနဲ့ စစ်ကြည့်ပြီးတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီထင်တယ်ဆိုပြီး ဒါ ရိုက်ခိုင်းလိုက်တာ။ အဲ့ဒါကြောင့် ဖျက်ချပေးပါနော် ..ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်ဝန်မရှိဘူးလို့ ပြောပေးပါနော်၊ ကြေးဥ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး ဆရာမကြီးရယ်”

သူမက ပြောလည်းပြော၊ ငိုလည်းငိုနဲ့ ထဘီကိုပြင်ဝတ်ပြီး တင်ယူဉ်
ခွေ ထထိုင်လိုက်တော့ -

“သမီး ခဏလေး ရိုက်လို့မပြီးသေးလို့ ပုံမထုတ်ရသေးဘူး”

“မပြီးသေးလည်း အရေးမဟုတ်ဘူး ဆရာမကြီး၊ အရေးကြီးတာက
သမီးမှာ ကလေးရှိလို့ကို မရဘူး၊ အမေကြီးရှက်လို့ တုံးခနဲ လဲသေသွားလိမ့်
မယ်၊ အဖေနဲ့အစ်ကိုရိုက်လို့ သမီးသေသွားလိမ့်မယ်၊ အခုဟာက ကလေးက
တစ်ယောက်တည်းတောင် မဟုတ်ဘူး အမြွှာဆိုတော့ကာ သမီးနှစ်ခါပြန်
တောင် သေပစ်လိုက်ချင်တာပါပဲ ဆရာမကြီးရယ်၊ အီး . . .ဟီး . . .ဟီးဖျက်ချပေး
ပါ ဆရာမကြီး . . .နော်”

အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည်အရွှဲသားနဲ့ တောင်းပန်နေတဲ့ သူမကို
ကြည့်ပြီး ကျွန်မ သနားလည်းသနား စိတ်လည်းပျက်မိပါရဲ့၊

“ဖျက်ချပေးဖို့ နေနေသာသာ ဒီဖျက်ချပေးပါဆိုတဲ့စကားကို အခါခါ
ကြားရတာနဲ့တင် ဆရာမ တော်တော်ကျောချမ်းပါတယ် သမီးရေ၊ ကြွက်
ထောင်ချောက်ထဲမှာ ပိတ်မိနေတဲ့ ကြွက်ကိုတောင် ဆူးထိုးသတ်ဖို့ဆိုတာ
တအားခက်ခဲပါတယ်၊ အခုစိုက်ထဲက ကလေးတွေက လူလေးတွေပါ သမီး၊
ပြီးတော့ ကိုယ့်သွေးကိုယ့်သားပါ၊ ဘယ်လိုလုပ် သတ်နိုင်ဖျက်နိုင်မှာလဲ၊ ခုန
ကဆရာမသမီးကိုပြသားပဲ၊ သူတို့လည်းခြေနဲ့လက်နဲ့နှလုံးသားလှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့
လူသေးသေးလေးတွေ ဖြစ်နေပါပြီ၊ သေချာပြန်စဉ်းစားလိုက်ပါဦးသမီးရယ်”

“အသက်မကလို့ ဘာကြီးပဲရှိရှိ ရင်သွေးမကလို့ ဘာကြီးပဲဖြစ်ဖြစ်
မွေးလို့ကိုမရပါဘူးဆိုနေမှ ဆရာမကလဲ၊ သမီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေ
လိုက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ရော် . . .ဒီကလေးမလေး ပြောလေကဲလေ . . .မန်းလေပြုလေ၊
ချောလေ ဆိုးလေတော့ ဖြစ်လာပြီး ကိုယ့်ကိုတောင် ရန်ပြန်တွေ့နေတော့တာ။

“ကိုင်း... ဒါဆိုလည်း ဆရာမဘက်က ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး သမီးရေ၊ သမီး မိသားစုနဲ့ပဲ တိုင်ပင်ကြည့်လိုက်ပါတော့”

ကျွဲမြီးနည်းနည်းတိုလာလို့ ကျွန်မ စကားဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သူမ ဘက်ကလည်း ထပ်မံတောင်းဆိုလို့ မရနိုင်တော့တာ သေချာသွားသလောက် ရှိနေပြီမို့ မျက်ရည်သုတ်ရင်း ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပါသည်။ ဖိနပ်စီးနေ ရင်းနဲ့ -

“ဆရာမ မလုပ်ပေးနိုင်ရင် သမီးကိုယ်သမီး သတ်သေလိုက်မှာနော်၊ အရှက်ကို အသက်နဲ့လဲပစ်လိုက်မှာ” လို့ ခြိမ်းခြောက်သလိုမျိုး စကားကို ဆို လာပါတယ်။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်လိုက်ရင်း -

“သမီးရေ ဦးနှောက်ဆိုတာ အသုံးချဖို့ ထိန်းကျောင်းဖို့ပါပဲ။ အဲ့ဒီ အရှက်ကိုအသက်နဲ့လဲတယ်ဆိုတဲ့ အသိကို တကယ်က လူတစ်ယောက်ဟာ လိင်ကိစ္စတွေမပြုခင်မှာ တွေးခဲ့ရမှာ သိခဲ့ရမှာ။ အခုလို ပြဿနာတွေတက် လာတဲ့ အချိန်ကျမှ ဒီအတွေး ဒီအသိက အသုံးမဝင်တော့ဘူး သမီး။ ပြီးတော့ အခု သမီးပြောနေတဲ့ ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့အသက်ဆိုတာ သုံးသပ်နော်။ အရှက် ကို အသက်နဲ့လဲမယ်တောင် မဟုတ်ဘူး။ အသက်သုံးချောင်းနဲ့ လဲသင့် မလဲ သင့် ဦးနှောက်နဲ့သာ ဆုံးဖြတ်တော့။ ခုချိန် ဆရာမပြောပြလည်း သမီး နားဝင် မှာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ပြန်ပြီး ခေါင်းအေးအေးထား။ သေချာ ပြန်စဉ်းစား အဓိက က မိသားစုနဲ့ တိုင်ပင်ပါဦးနော်”

သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မပေးလို့ထင်၊ စူအောင့်အောင့်လေးနဲ့ ထွက် သွားလေရဲ့။ အနေအထိုင်မှားခဲ့တာလည်း သူ့ဘက်က၊ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ကလေးဖျက်ပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တာလည်း သူ့ဘက်က။ ပြီးတော့ စိတ်ဆိုးသွား တော့လည်း သူ့ဘက်ကမို့ ဟန်ကျသက္ကာလို့ စိတ်ထဲတွေးမိပါရဲ့။

အဲ့ဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မဘက်ကလည်း သူမကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပါပဲ။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ အဆင်ပြေသွားလို့ ပြန်လာမပြတော့တာလို့ ထင်နေခဲ့ပါသည်။ နောက်သုံးလေးလလောက်အကြာမှာ လူနာတစ်ယောက်နဲ့ စကားစပ်မိရင်း ပန်းတောကလို့ ပြောတာနဲ့ သူမကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိသွားပါသည်။

“ဪ . . . ပန်းတော(ပဒေါ)ကဆိုတော့ ဒေါ်လေးတို့ရွာက ပန်းတောင်ကိုင် ကောင်မလေးလေ တအားချောတာ။ ဟို . . . ဘယ်သူ ကြေးဥဆိုလား ကြေးနုဆိုလားပဲ။ အဲ့ဒီတစ်ယောက်လည်း ဟိုတစ်လောက ကျွန်မဆီ အစာအိမ်ရောင်လို့ လာပြဖူးတယ်။ အခုတော့ သက်သာသွားပြီထင်တယ်။ ပေါ်မလာတာ ကြာလှပြီ။ ဒေါ်လေးတို့ ပန်းတောက တစ်ရွာလုံး အချောတွေ ထင်တယ်။ ကောင်မလေးကရွာသူသာဆိုတယ်ချောလိုက်တာမြို့သူရုံးတယ်နော်”

တကယ်က ကျွန်မ စကားနှိုက်ကြည့်တာပါ။ သူမငိုက်တစ်လုံးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲလို့မှ မေးဖို့မှ မသင့်တာကိုး။

“ဪ . . . မိန်းကလေး ကြေးဥကိုပြောတာထင်ပါ။ ကံဆိုးလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ဆရာမရယ်၊ ကလေးခမျာ ရေကန်ထဲ ကျသေနေရှာတာ”

“ဘာရယ် ဒေါ်လေး ရေကန်ထဲကျ သေနေတယ် ဟုတ်လား”

ကိုယ့်နားတောင် မရှင်း ဖြစ်သွားသည်။

“အေးလေ . . . ဆရာမရယ် ပြောမပြောချင်ပါဘူး။ ကလေးက တအား ရိုးသားရှာတာ အဖေတွေ အစ်ကိုတွေကိုလည်း တအားကြောက်ရှာတာ။ အဲ့ဒီ ကြားက ရွာကကောင်လေးနဲ့ပဲ ကြိတ်ကြိတ်တယ် ပြောတာပဲ။ ကောင်လေးကလည်း ရိုးရိုးသားသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဝုန်းဆို မြို့ကသူဌေးသမီးတစ်ဦးနဲ့ ယူသွားတော့ ကလေးခမျာ အရှက်ကြီးပြီး ရေကန်ထဲ ဆင်းသေလိုက်ရှာတာ ထင်ပါ။ မနက်စောစော ကြာကန်ထဲမှာ ပေါ်နေတာသာ ပြန်တွေ့ရတော့တာ။ အဲ့ဒီ

မိန်းကလေးအဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်မဆည်နိုင်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ရည်းစားပစ်ခံရတာနဲ့ အဲဒါလို သေစရာလားလို့၊ ရွာမှာသူ့ကို ကြိတ်ကြိုက်နေတဲ့ ကာလသားတွေတန်းစီလိုက်ရင် ဟိုဘက်ရွာထိတောင် ရောက်သွားဦးမယ်... အပုံကြီးရယ်”

ကျွန်မ လက်ဖျားခြေဖျားတွေတောင် ထုံလာပါတယ်။ မျက်စိထဲမှာလည်း ဒီအခန်းထဲက ထွက်သွားခါနီးမှာ ဖျက်ချမပေးရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေလိုက်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်ဆိုတဲ့ သူမရဲ့ဟန်ပန်ကို ပြန်မြင်ယောင်နေမိရင်း...

“ဘုရား...ဘုရား ဒေါ်လေးရည်းစားပစ်သွားရုံလောက်နဲ့ သေလိုက်ပါ့မလား ဒေါ်လေး၊ အခြားအကြောင်းများ ရှိမလားဘဲ”

တကယ်တော့ အမျိုးသမီးကြီးကို ကျွန်မ စကားအစ်ကြည့်တာပါ။ ကိုယ်ဝန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့စကား ထွက်လာမလားလို့။

“ဘယ်လိုလုပ်ရုံနဲ့မှာလဲ ဆရာမရယ်၊ ကလေးက ရိုးရိုးအေးအေး၊ မိဘမောင်ဖားတွေက ဆိုတာကလည်း တောင်သူတွေပဲဟာ။ ကိုယ့်လယ်ကိုယ့်ကိုင်းနဲ့ အပူအပင်မရှိ၊ သူတို့နမသူတို့ ဖူးဖူးပူတ်ထားတာလေ၊ ကလေးက ရည်းစားသနာကိစ္စပဲ စိတ်ညစ်စရာရှိတာ”

“ရေကန်ထဲ ခြေချော်ကြပြီ၊ ရေနစ်သေတာမျိုးရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆရာမရေ၊ ရေကန်ဘက်ကို ရေခပ်ချိန်ကလွဲလို့ အဖော်မပါဘဲ ဘယ်သူမှ မသွားဘူးရယ်၊ ခု ကလေးက တစ်ယောက်တည်း ပျောက်သွားပြီး နောက်ရက်ကျမှ ရေကန်ထဲမှာ မှောက်လျက်ကြီး ပေါ်လာတော့တာပဲ။ ရင်ကွဲနာကျပြီး သေဖို့ကိစ္စပဲ ဖြစ်လိမ့်မပေါ့၊ ရွာမှာလည်း အခြားဘယ်သူမှ ဘာမှ ပြောသံကို မကြားတာ”

သူမပြောပြတဲ့ အနေအထားမှာတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိတယ်လို့ သံသယ ရှိတဲ့ လေသံစိုးစဉ်းမျှပင်မပါ။ အဲ့ဒါဆို သူမကိုယ်ဝန်ရှိနေလို့ ဘဝကို ဒီလိုမျိုး နိဂုံးချုပ်သွားတယ်လို့ သိခဲ့တဲ့သူဟာ လောကကြီးမှာ သူမနှင့်ကျွန်မ နှစ် ယောက်ထဲပဲဖြစ်မလား။ သူမအားကိုးတကြီး အကူအညီတောင်းခဲ့တဲ့ ကျွန်မ က မကူညီဘဲ လျစ်လျူရှုခဲ့လို့ ကူရာကယ်ရာမဲ့ပြီး ဒီလိုအဆုံးစီရင်ခဲ့တာ လား ပိန်းကလေးရယ်။

လူနာကို အဖြေစာရွက်ပေးပြီးတော့ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းအလုပ် ဆက်မလုပ်နိုင်တော့။ ဒီအခန်း ဒီနေရာလေးမှာ သမီးကိုယ်သမီး သတ်သေ လိုက်မှာနော်ဆိုတဲ့ မျက်နှာလေးကို ပြန်မြင်ယောင်နေခဲ့သည်လေ။

အဲ့ဒီ ရက်သတ္တပတ်တွေမှာ ငါသာကူညီခဲ့ရင် သူတို့ သားအမိ သုံး ယောက် အသက်ရှင်နိုင်မယ်ဆိုတဲ့အတွေးရယ်။ ငါဖျက်ချပေးလို့မှမရဘဲ ဘယ်လိုလုပ် ကူညီနိုင်မလဲဆိုတဲ့အတွေးတွေရယ်အောက်မှာ ဆွေမျိုးရင်းချာ တစ်ယောက်ရဲ့ ရှုတ်တရက်သေဆုံးမှုကို ကြားခဲ့ရသလိုပင် ဝမ်းနည်းမှုတစ်မျိုး နဲ့ ငြီးစိစိကြီးဖြစ်နေခဲ့သည်။

ညနေခင်းတစ်ခုမှာ ခြံထဲမှာ ပန်းပင်ရေလောင်း ပေါင်းသင်နေရင်းနဲ့ ဘေးအိမ်က ဖိုးခွားလေးရဲ့ စာကျက်သံကို ကြားမိသည်။ ကျွန်မတို့ငယ်ငယ်က သင်ခဲ့ဖူးတဲ့ မဟော်သဓာဇတ်စာ ဇရပ်ဆောက်ခန်းကို အော်ပြီးကျက်နေတာ ပါ။

“ဤအရပ်သည် ကိုးကွယ်ရာ မရှိကုန်သော ခရီးသွားလူဧည့်သည် တို့၏ နေရာဖြစ်၏။ ဤအရပ်သည် ကိုးကွယ်ရာမရှိကုန်သော ခရီးသွား ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတို့၏ သားဖွားရာနေရာဖြစ်စေ၊ ဤအရပ်သည် ခရီး သွား လူဧည့်သည်တို့၏ နေရာဖြစ်စေ”

စာအော်ကျက်နေရင်း သူ့ဘာသာမရှင်းလို့ထင်၊

“ဟာ...ဘာတွေလဲ စာကြောင်းတွေကလည်း ထပ်နေတယ်၊ မေမေ ရှင်းပြဦး၊ ဝိုက်ကြီးသည်က ဇရပ်မှာတက်ပြီး ကလေးမွေးတာကို ပြောတာ လား”

သူ့အမေကလည်း..” မသိဘူးအေ သူနှစ်ကြောင်း ထပ်ရေးထားရင် ကိုယ်လည်း နှစ်ကြောင်းထပ်ပြီး ကျက်လိုက်တော့၊ အလွတ်သာ ကျက်ပစ် လိုက်”

လို့ မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်နဲ့ ပြန်ကြားပေးလိုက်ပါတယ်။ ပန်းပင် ရေလောင်းရင်းနဲ့ ကျွန်မ ပြုံးမိပြီး-

“သားရေ...ဖိုးစွား ဒီဘက်လာခဲ့၊ အန်တီ ရှင်းပြမယ်”

ဖိုးစွားလေးရောက်လာတော့ သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်နေကြရင်း ကျွန်မက

“ပထမဆုံးစာကြောင်း ဤအရပ်သည် ခရီးသွား လူ ဧည့်သည်တို့၏ နေရာဖြစ်စေဆိုတာက ဖိုးစွားတို့ နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် တွေမှာ ခရီး သွား သလို တစ်နေရာကတစ်နေရာကိုသွားနေတဲ့ ခရီးသည်တွေ ဒီဇရပ်မှာ လာ တည်းခိုလို့ ရတယ် လာနားလို့ ရတယ်တဲ့”

“အင်းပေါ့...ဟိုခေတ်က ဟိုတယ်တွေမှ မရှိတာနော့”

“ဟုတ်ပါ့ရှင်...ကဲ နောက်တစ်ကြောင်းက ဤအရပ်သည် ကိုးကွယ် ရာ မရှိကုန်သော ခရီးသွားဧည့်သည်တို့၏ နေရာဖြစ်စေဆိုတာက ဘဝ သံသရာထဲ ခရီးသွားနေတဲ့ ကိုးကွယ်ရာ မရှိတဲ့ လူတွေကိုပြောတာ၊ ဥပမာ- အိမ်ခြေရာခြေမရှိတဲ့လူတွေ၊ မိသားစုဆွေမျိုးတွေကမကြည့်ရှု မစောင့် ရှောက်တဲ့လူတွေ၊ အရှူးတွေ၊ သူတောင်းစားတွေ၊ အိုမင်းမစွမ်းပြီး စောင့် ရှောက်မယ့်လူ မရှိတဲ့ သူတွေကို ဆိုလိုတာသားရဲ့၊ ဒီဇရပ်မှာ လာနေ။ လာဖို့ရှိ

လို့ ရတယ်တဲ့။ စာကြောင်းထပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ကိုးကွယ်ရာမရှိကုန်
သော ဆိုတဲ့ စကားလေးက အဓိပ္ပါယ်ကို အရမ်းကွာခြားစေတယ်”

“ဪ...အဲဒါဆို ကိုးကွယ်ရာမရှိကုန်သော ခရီးသွားကိုယ်ဝန်
ဆောင်မိန်းမတို့၏ သားဖွားရာနေရာဖြစ်စေဆိုတာက ဘဝသံသရာခရီးသွား
မိသားစုတွေ၊ ဆွေမျိုးတွေကို အားကိုးစရာမရှိတဲ့ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမတွေ
ဆိုတာလည်း ဒီဇရပ်မှာ ကလေးလာမွေးလှည့်၊ လာနားလှည့်လို ဆိုလိုတာပေါ့
နော် အန်တီ”

“တော်လိုက်တာ ဖိုးခွား၊ တစ်ထွာပြ တစ်တောင်မြင်တယ်ဆိုတာ
ဒါမျိုးပေါ့”

ဖိုးခွားပြောတဲ့စကား ဘဝသံသရာထဲ ခရီးသွားနေတဲ့ ကိုယ်ဝန်
ဆောင်ဟာ မိသားစုက မစောင့်ရှောက်တဲ့အခါမျိုးမှာ ဒီဇရပ်ပေါ်ကိုလာပြီး
ကလေးမွေးလို့ရရင်ဆိုတဲ့စကား ကျွန်မရဲ့ရင်ထဲမှာ အကျယ်ကြီး လာမြည်းဟီး
ပါသည်။

“ဤအရပ်သည်ကိုးကွယ်ရာမရှိကုန်သောခရီးသွားကိုယ်ဝန်ဆောင်
မိန်းမတို့၏ သားဖွားရာနေရာဖြစ်စေ”

ကျွန်မမှာသာ အဲဒီလို ဇရပ်တစ်ဆောင်ရှိခဲ့ရင် ကျွန်မသာ ဇရပ်လို
အဆောင်တစ်ခုမှာ ကိုးကွယ်ရာမရှိတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေကို စောင့်ရှောက်
နိုင်ခဲ့ရင် သူတို့သားအမိသုံးယောက် သေမှာမဟုတ်ဘူး။ နောက်နောင်လည်း
အဲဒီလို ပြဿနာကြုံလာတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတွေများစွာကို ကူညီနိုင်
ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မည်။ အရှက်ကို အသက်နဲ့မလဲအောင် သူတို့ လုံခြုံစွာ မီးဖွား
နိုင်အောင် ကူညီနိုင်လိမ့်မည်။

“ဟုတ်တယ် တစ်နေ့နေ့မှာ ဇရပ်တစ်ဆောင်ကို ကျွန်မ ဖန်တီးမယ်။
အဲဒီဇရပ်မှာ ကိုးကွယ်ရာမရှိသော ဘဝ၊ရောက်နေတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမ

တွေ လုံခြုံစိတ် ချစွာ သားဖွားဖို့ ကျွန်မ ကူညီနိုင်ရမယ်။” ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ကတိပေးဖြစ် ပါသည်။

အဲဒါလို ရည်ရွယ်ချက်လေးရှိခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ကြိုးစားအကောင်အထည်ဖော်ခဲ့ခြင်း မရှိသေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ် က သူငယ်ချင်းများနဲ့ ပူးပေါင်းတည်ထောင်ထားတဲ့ “မြင်းမိုရ်မေတ္တာ” မိဘမဲ့ စာနာကူညီရေးအသင်းကို ဦးဆောင်လှုပ်ရှားပေးနေရင်း လစဉ်မိဘမဲ့ကျောင်း တွေကို ပုံမှန်ရောက်ပြီး မိဘမဲ့ကလေးတွေနဲ့လည်း အကျွမ်းတဝင်ရှိခဲ့ပါသည်။

လစဉ်ပုံမှန် လှူဒါန်းပူလေးတွေအပြင် ကျောင်းဖွင့်ချိန်လိုမျိုး ရာသီ ဥတုအခြေအနေပြောင်းလဲမှု ကြုံလာတဲ့အခါမျိုးတွေမှာ မိုးကာ၊ ထီး၊ အနွေး ထည် စသည်ဖြင့် မိဘမဲ့ကလေးတွေရဲ့ လိုအပ်ချက်လေးတွေကို ဖြည့်ဆည်း ပေးတတ်တာတွေကို ကျွန်မနဲ့ခင်တဲ့ ဆရာဝန်အသိုင်းအဝိုင်း ကလည်း သိနေ လေတော့ လူအင်အား ငွေကြေးအင်အားဖြင့် ကူညီပေးတတ် ကြ ပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ OGမမတစ်ယောက် သူ့လူနာသားအမိနှစ်ယောက် နဲ့အတူ ကျွန်မလူနာကြည့်တဲ့နေရာကို ရောက်လာခဲ့ပါသည်။

“ပေါက်ရေ...ဒီမှာ ကလေးမလေးတစ်ယောက် အစ်မတော့ ငါ့ညီမ အားကိုးနဲ့ ခေါ်လာပြီ။ နင်ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပေးလိုက်ပါဦး။ ငါတော့ စိတ်ညစ် လို့ဘာဆက်လုပ်ရမလဲကိုမသိတော့ဘူး။ Single UCG positiveနဲ့ ဘယ် သူနဲ့မှလည်း အတူမနေဖူးဘူးတဲ့။ ညီမဘာသာပဲ မေးကြည့်တော့ အစ်မက တော့ ခွဲခန်းဝင်စရာရှိလို့ ပြေးလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ OGမမက အခန်းထဲက လှစ်ခနဲ ထွက်သွားခဲ့ပါ သည်။ Single UCG positiveဆိုတာ ဆေးပညာစကားနဲ့ အပျိုကိုယ်ဝန် ဆောင်နေပြီလို့ ပြောတာပါ။

ကျွန်မရဲ့ရှေ့က ထိုင်ခုံပေါ်မှာထိုင်နေကြတဲ့ သားအမိနှစ်ယောက်ကို ကြည့်တော့လည်း ရိုးရိုးသားသား ကျေးတောသားလေးတွေပဲပါ။ မအေလုပ်သူက အသက်(၅၀)ကျော် ညိုညိုတုတ်တုတ်နဲ့ အညာသူမျက်နှာပေးပါ။ သမီးလေးကတော့ အလွန်ဆုံးရှို (၁၇-၁၈)ပေါ့။ ညိုညိုညက်ညက် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ်လေး နှာတံပေါ်ပေါ်လေးနဲ့ပါ။ ခပ်ပူပူဖြစ်နေတဲ့ ခါးဝိုင်းကို နေကာဖိုဝတ်တဲ့ ရှုပ်အင်္ကျီအကွက်လက်ရှည်ပွပွလေးနဲ့ ကြိုးစားဖုံးထားပါတယ်။

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ သမီး”

“နင်းနဝေပါ”

“ဪ... နာမည်လေးရော လူလေးရော ချစ်စရာလေးနော်၊ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ် ပါ”

“အင်း... ရာသီမလာတာ ဘယ်နှလလောက်ရှိပြီလဲ”

“မသိဘူး... မှတ်ကို မမှတ်မိတာ ဆရာမ”

မအေလုပ်သူက ဝင်ပြီး...

“ဟဲ့... ညည်းကို ဝမ်းသုံးထုပ်၊ ငါက ဝမ်းသုံးထုပ် အတူတူဝယ်ပေးတာလေ။ ငါက နှစ်လကို တစ်ထုပ်သုံးနေတာ၊ အခု ငါဝမ်းထုပ်က တစ်ဝက်ပဲ ကျန်တော့တာဆိုတော့ ညည်း ရာသီမလာတာ ငါးလရှိပြီပေါ့”

အင်း... သူ့တွက်နည်းနဲ့သူတော့ ဟုတ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ကောင်မလေးက လူကောင်သေးသေး အပျိုငိုက်လေးမို့ သိပ်မသိသာသေး။

“သမီးမှာ ချစ်သူရှိလား”

“ဟင့်အင်း... မရှိဘူး”

“ဒါပေမဲ့... OGဆရာဝန်ကြီးကပြောတော့ သမီးကို ဆီးစစ်ကြည့်

ထားတာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီလို့ ပြောနေတာ။ ကဲ လာပါ ...ခုတင်ပေါ် လှဲအိပ် လိုက်ပါဦး။ ဆရာမ စမ်းသပ်ကြည့်ရအောင်”

Ultrasound ရိုက်ကြည့်တော့ ဝိုက်ထဲမှာ ငါးလသားလေးက ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ပြီး လှုပ်လှုပ်ရမ်းရမ်း အသက်ဝင်လျှက် ရှိနေပါပြီ။ စက်ရဲ့ ဖန်သားပြင်ကို သူတို့သားအမိဘက် ဆွဲလှည့်ပြလိုက်ပါတယ်။

“သမီး...ဒီမှာ ကလေးလေး၊ နှလုံးလည်းခုန်နေပြီ။ လှုပ်ရှားမှုလည်း ရှိနေပြီ...တွေ့လား”

ပြီးတော့ လူနာတိုင်းကို ပြောနေကျစကားတွေဖြစ်တဲ့ အနေအထား က ဘယ်လို၊ ခြေလက်အင်္ဂါနဲ့အချင်းက ဘယ်ချမ်းသာ စသည်ဖြင့် ရွတ်ပေးပြီး ရှင်းပြလိုက်တော့ အစပိုင်းမှာ ဝေဝေဝါးဝါးပုံစံဖြစ်နေပြီး နောက်မှ တရှုံ့နဲ့ ငိုပါ တော့သည်။

ကောင်မလေးက စပြီးငိုကာမှ သူ့အမေက ဟီးလေးချပြီး ငိုသံ ကျယ်လာပါလေရော။

“ညည်း ဘယ်သူနဲ့ရတဲ့ ဝိုက်လည်း ပြော”

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း မေမေ...မပြောဘူး အသေသာသတ်လိုက် ပါတော့”

ပြောရင်းငိုရင်း ခုတင်ပေါ်ငုတ်တုတ်ထထိုင်လာတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ ကျောကိုထု၊ ဆံပင်တွေ ဆောင့်ဆွဲနဲ့ ငိုနေတာမို့ ကျွန်မက ကမန်းကတန်း ထ ဆွဲရပါတယ်။

“ဟာ...အစ်မရယ် ခဏလေး ဖြည်းဖြည်းပေးပါဦး။ ဒီလို အဖြစ် အပျက်မျိုးတွေမှာ ကာယကံရှင်ထက်ပိုပြီး ခံစားရတဲ့ ကြေကွဲရတဲ့သူ မရှိပါဘူး အစ်မ၊ ခဏလေးပါနော် ကျွန်မ ပေးကြည့်ပါမယ်”

ကျွန်မ ကောင်မလေးဘက် လှည့်ပြီး...

“သမီး ခုနက ဆရာမပြတဲ့ သမီးငိုက်ထဲက ကလေးလေးကို တွေ့တယ်မို့လား။ သူ့အသက်ဝင်နေတာ ခြောက်လနီးပါးရှိတော့မှာ။ လုံးဝ လူသေးသေးလေးဖြစ်နေပြီ။ နောက်လေးလအတွင်း မဖြစ်မနေ သူ့လူ့လောကထဲကို ဝင်ကိုဝင်လာတော့မှာ။ မပွေးဘဲ အောင့်ထားလို့မရတဲ့ကိစ္စပဲမို့ ရည်းစားမရှိရင် တောင် ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့အတူ နေခဲ့ဖူးလည်းတော့ အမေတို့ကို ပြောကိုပြောရမယ်။ ဒါမှ သမီးရဲ့အမေက စိစဉ်သင့်တာကို စိစဉ်ပေးလို့ရမှာလေ။ သမီး ဘယ်သူနဲ့ အတူနေခဲ့ဖူးသလဲ”

သူမက မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ ဆေးခန်းနံရံကို ငေးနေသည်။ ကျွန်မရဲ့ စကားကို သူမ ကြားမှကြားပါလေစ။ ကျွန်မ နောက်တစ်ခွန်းထပ်မေးဖြစ်သည်။

“သမီးနဲ့အတူနေခဲ့ဖူးတဲ့ ယောက်ျားလေးက ဘယ်သူလဲ”

နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ရုံ လေသံလေးဖြင့် အမည်တစ်ခုကို တိုးညှင်းစွာ ဖြေခဲ့သည်။

“ကို...ကြီး...အေး...ထွန်း”

သူမရဲ့လေသံကို မဖတ်မိတော့ သူမရဲ့အမေကို မျက်လုံးပင့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ သူမရဲ့အမေကတော့ မျက်လုံးပြူး ပါးစပ်အဝိုင်းသားလေးဟာပြီး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားတဲ့ပုံစံမို့ သေချာအောင် ကျွန်မ နောက်တစ်ခါ ထပ်မေးလိုက်ပါသည်။

“ဟင်...ဘယ်သူရယ်...သမီး”

“ကိုကြီးအေးထွန်း”

ငိုကြီးချက်မနဲ့ သူမရဲ့ဖြေသံအဆုံးမှာ ခုတင်ဘေးမှာရပ်နေတဲ့ မအေ ဖြစ်သူဟာ “အောင်မလေး” လို့အော်ပြီးမျက်ဖြူလန်ကာမေ့လဲသွားပါတော့တယ်။

“ဟယ်...အစ်မ...အစ်မ...ဆရာမရေ ဒီမှာ လူနာစောင့် မေ့လဲကျ

သွားပြီ၊ ကျွဲပြီးတွဲပါဦး။ သမီးဆင်း... နင် ခုတင်ပေါ်ကဆင်း အမေ့ကို အမေ့ကို ခုတင်ပေါ်တွဲတင်ပါဦး”

ဆရာမနဲ့ကျွန်မ အတူဝိုင်းပြီး အမေလုပ်သူကို ခုတင်ပေါ်တင် သွေး ပေါင်ချိန်၊ ဆေးထိုးနဲ့ အလုပ်ရှုပ်ပြီး ငါးမိနစ်ခန့်အကြာမှာ မအေလုပ်သူ သတိ ပြန်လည်လာပါတယ်။ သတိပြန်ရချင်းပဲ ဟီးလေးချင်ပြီ-

“အမလေး...လေး...ခွေးမိသားစုကြီး လုံးလုံးဖြစ်ပါပြီပေါ့ ဆရာမ ရယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး...တစ်အိမ်လုံး မြေဩဇာချက်ကျွေးပြီး သေလိုက် ကြတာပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဆရာမရေ”

ဆိုပြီး တရှုံ့ရှုံ့ငိုပါတော့တယ်။ သမီးလုပ်သူကလည်း ရောင့်နေတော့ ကာ ကျွန်မရဲ့ဆေးခန်းတစ်ခုလုံး ငိုသံတွေချည်းပါပဲ။

“အစ်မ စိတ်မရှိနဲ့နော်...အဲ့ဒီ ကိုကြီးအေးထွန်းဆိုတာက ဘယ်သူ လဲ၊ အစ်မတို့နဲ့ ဘယ်လိုတော်စပ်တာလဲဟင်”

“ဘာတော်ရမလဲ ဆရာမရဲ့...ကျွန်မရဲ့သားအကြီးဆုံးပေါ့။ ဟောဒီ မိနင်းနရဲ့အစ်ကိုအကြီးဆုံးပဲ။ သူမှာလည်း အိမ်ထောင်ဘက်ရှိရက်နဲ့ ကျွန်မ သမီး နနထွတ်ထွတ်လေးကို သင်းမို့ ခွေးကျင့်ခွေးကြံ ကြံရက်တယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မတို့ သေသွားတာပဲ ကောင်းမယ်ထင်တယ် ဆရာမရေ၊ ဘယ်မျက်နှာနဲ့ မှ လူဆက်လုပ်ဖို့ မသင့်တော့ဘူး”

ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုလေတော့ သူမကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ကျွန်မ စကား တောင် ရှာမတွေ့။ ကာယကံရှင်တွေမဆိုထားနဲ့ ဘေးက ရပ်ကြည့်တဲ့ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်တောင် မွန်းကျပ်ပြီး ချောက်ချားနေပါရောလား။

ကောင်မလေးပုံစံကိုကြည့်တော့လည်း ဆတ်ကော့လတ်ကော့ မဟုတ်။ ထုံထုံအပုံစံလေးနဲ့ ဘယ်သူက ဘယ်လိုမှားလို့ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုး ကြုံကြရတယ်ဆိုတာမေးဖို့ စွမ်းအားတောင်မရှိ။ ဘယ်လိုလုပ်ပါဟု အကြံပေး

ဖို့ဆို ဝေလာဝေးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ဘာမှမပြောလို့ မဖြစ်တဲ့အဆုံးတော့ -

“ဘာတွေပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ ဘယ်သူနဲ့ပဲ ကိုယ်ဝန်ရခဲ့သည်ဖြစ်ဦးတော့ အစ်မရေ...သူ့ဗိုက်ထဲက လူသေးသေးလေးဟာ အစ်မရဲ့မြေးအရင်းပါ။ မြေးမှ သားဘက်က တော်စပ်တဲ့မြေး၊ သမီးဘက်က တော်စပ်တဲ့မြေးပို့ မြေး နှစ်ယောက်စာ တော်စပ်တဲ့သွေးသားပါ အစ်မ။ အစ်မတို့မိသားစုရဲ့သွေး အရင်းပဲပို့ မဟုတ်တဲ့အတွေးတွေ၊ ဥပမာ - ဒီကလေးကို ဖျက်ချလိုက်ဖို့တို့ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် သတ်သေလိုက်ဖို့တို့ စတဲ့ အတွေးတွေ လုံးဝမတွေးပါနဲ့။ မလုပ်ပါနဲ့နော် သမီး”

“မြေးနှစ်ယောက်စာ သွေးတော်စပ်တဲ့ကလေး ဟုတ်လား ဆရာမ။ ပြောတတ်လို့ နားထောင်ကောင်းနေတာပါ ဆရာမရဲ့။ ကျွန်မနားထဲမှာတော့ အရပ်ထဲမှာ ယုတ်ယုတ်မာမာနဲ့ အစ်ကိုနဲ့မောင်နဲ့ ဖေတော့ မောင်တော့ ပေးစားဆဲတဲ့အဆဲတွေ ကြားယောင်ပြီး မိုးမွန်နေတာ။ ဒီအဆဲတွေဟာ ငါ့မိသားစုမှာ တကယ်ဖြစ်လာပါရောလားလို့ပဲ ကြားနေ တွေးနေမိတာ”

ဟုတ်ပါရဲ့...သူတို့ဝဋ်ကြွေးက ကြီးလိုက်တာ။ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး နှစ်သိမ့်စရာစကား ရှာပြောပေးရပါတယ်။

“ဒါပေမဲ့ ဝဋ်ကြွေးရှိလို့ ရေစက်ရှိလို့ မလွဲမသွေ ကြုံလာပြီမို့ မကောင်းတာတွေ မတွေးဘဲ မကြံဘဲ အရင်ဆုံး ဒီကလေးကို မွေးဖြစ်အောင် မွေးလိုက်ပါနော်။ သူကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ လူ့လောကထဲရောက်လာပြီးတော့မှ ဘယ်လို ရှေ့ဆက်ကြမယ်ဆိုတာ ထပ်တွေးကြရအောင်ပါ။ ကျွန်မလည်း ကတိပေးပါတယ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးပါ့မယ်။ ဒီကိုယ်ဝန်နဲ့ပတ်သက်ပြီးအချိန်မရွေး ကျွန်မကိုဆက်သွယ်ပါ။ လိုတဲ့အကူအညီမှန်သမျှတောင်းပါ။ အခုလောလောဆယ်တော့ အစ်မတို့ အိမ်အရင်ပြန်ပြီး မိသားစုအချင်းချင်း တိုင်ပင်ကြပါဦး။ အရေးကြီးရင် သွေးနီးကြစမြဲပို့ ဝိုင်းကြံဖန်ရင် အဖြေတစ်ခုခု ရလာမှာပါ အစ်မ”

ရေ၊ ဒါမှ မတတ်နိုင်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်မကို အချိန်မရွေး ပြန်ဆက်သွယ်ပါနော်”

ဆေးခန်းပြဖို့ဝင်လာတဲ့ သူတို့သားအမိကိုမြင်တော့ နှစ်ရှည်လများ ဝေးကွာနေခဲ့တဲ့ အညာသူအညာသားတွေမျိုးတွေကို တွေ့လိုက်ရသလိုပင် ကျွန်မ အတော်လေး ဝမ်းသာမိသည်။

“ဟယ်...အစ်မ...ဟိုကောင်မလေး ဘယ်သူ နှင်းန ဟုတ်တယ်နော်၊ ကျွန်မတောင် သတိတွေရနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မတို့က မဆက်သွယ်လာလို့ အဆင်ပြေသွားပြီထင်ရဲ့လို့တောင် တွေးနေတာ။

ဝမ်းသာအားရနဲ့ ကျွန်မစကားကို သူ့အမေက စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပုံစံနဲ့ -

“ဘယ်ကလာ အဆင်ပြေမှာလဲ ဆရာမရယ်။ တကယ့်ကို အရှင်လတ်လတ်ကြီး မိသားစုလိုက် ငရဲကျနေသလိုပါပဲ။ ဘယ်...အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည်ရောက်ပြီး ဆီအိုးထဲကြော်ခံ လှော်ခံထိတာကမှအပူသက်သာဦးမယ်၊ အခုတော့ မပြောချင်ပါဘူး ဆရာမရယ်။ ကိုယ့်အပူ သူများကို ကူးပါ တယ်” ခေါင်းမှာပေါင်းထားတဲ့ မျက်နှာသုတ်ဝတ်အပိုင်းလေးကို ဖြည့်ချ ယပ် ခတ်ရင်း ဖြေပါသည်။

“အင်း...အဲ့သလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ အစ်မရေ၊ အစ်မတို့ သားအမိကတော့ ပိန်သွားလိုက်တာ၊ သူ့အဖေရော သိသွားပြီလားဟင်”

“မပြောလို့ ရတဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာ ဆရာမ၊ သံမျက်နှာဖုံးတပ် သံခမောက် ဆောင်းပြီးပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်ရတာပေါ့။ ဘယ်ပြောကောင်းလိမ့် မတုန်း ဆရာမရေ...အဘိုးကြီးက တကယ့် လူရိုးလူအေးကြီးဆိုတော့ ရှက်ရှက် နဲ့ ရမ်းတော့တာပဲ။ သူ့သားအေးထွန်းကို နှစ်ချက်ပဲထိုးတာ အိပ်ပေါ်က

လွှင့်ကိုကျရော၊ အိမ်အောက်ရောက်သွားလို့ရော တော်မလားမှတ်တယ်၊
ငှက်ကြီးတောင်စားဆွဲပြီး ဆင်းခုတ်မယ်လုပ်လို့ ကျွန်မတို့တွေ မနည်းဝိုင်းဆွဲ
ကြရတာ၊ ဆရာမကြီးရယ် ဘယ်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးတွေ ရေစက်ဆိုးတွေထဲ
ကြုံလာ ဆုံလာတဲ့ မိသားစုလည်း မသိပါဘူး။ အရပ်ကလည်း တစ်ခါမှ ထိုး
ဟယ် ကြိတ်ဟယ် မဖြစ်ဘူးတဲ့ သားအဖ ဒီလောက်ဖြစ်ရလားလို့ အံ့တွေ့သြ
နေကြလို့ မနည်းဖုံးဖိနေကြရတယ်”

ပြောရင်းစီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်ကို ခေါင်းပေါင်းတဘက်နဲ့တို့ပြီး
သိမ်းပါသည်။

“ကိုယ်တွေက ကိစ္စ မရှိပေမယ့် ဟောဒီကောင်မလေးခမျာ ဟို လူ
ကြီး မူးလာတာနဲ့ ဘာအပြစ်မှမရှိဘဲ ရိုက်ခံထိပြီး၊ အဘိုးကြီးက အရက်ပြတ်
တာ ကြာလှရှို၊ ခုတော့ သူသမီးကိစ္စနဲ့ အသည်းကွဲပြီး ပြန်သောက်၊ မူးလာရင်
ကလေးမလေးကိုရိုက်နဲ့၊ သူလည်း ရင်နာတာကို အရက်နဲ့ကုနေတော့တာ
လေ။ ကရုဏာဒေါသဆိုတာလည်း သိပါတယ်။ သို့ပေသိ ကလေးခမျာလည်း
အဖေလုပ်သူက တစ်သက်လုံး ဖူးဖူးမှတ်အချစ်ခံပြီး နေလာရာကနေ ခုတော့
ထစ်ခနဲရှိ ရိုက်တော့ မခက်လား။ အဲ့ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့သားအမိ ကွင်းထဲက တဲကို
တံခါးတပ်ပြီး ပြောင်းနေလိုက်ကြတယ်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆို ကလေးမကို
တဲထဲ သော့ခတ်ပြီးထားခဲ့။ ကျုပ်က အိမ်ပြန်၊ ဟို လူမှန်း သူမှန်းမသိအောင်
မူးရှူးနေတဲ့ သူအတွက်ချက်ပြုတ်၊ ညနေစောင်းမှ မသိမသာ ကွင်း ထဲက တဲကို
ပြန်ပေါ့”

မလှုပ်တလှုပ်နဲ့ကောင်မလေးထက်ပင် ပိုခံစားနေရတဲ့ မအေလုပ်သူ
က ဆက်ပြီး-

“ကိုယ်တွေ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တုန်းက ဝမ်းကြီးနာ စွဲတုန်းကဆိုရင်
မအေလုပ်သူက ဟိုဟာလေးချက်ကျွေး၊ ဒီဟာလေးချက်ကျွေးနဲ့ ခံတွင်း

မလိုက်လိုက်အောင်ကို ချက်ကျေးတာ။ ခုတော့ ကိုယ့်သမီးလေးအလှည့်ကျ
 တော့မှ သူ့အဖေ မသိအောင်၊ ရပ်ရွာကလည်းမသိအောင် ထမင်းထုပ်ကို
 အသေးဆုံးဖြစ်အောင် ကျစ်ထုပ်ပြီး ခါးပိုက်ဆောင်ထဲထည့် လယ်တဲကို
 ယူလာရတာ။ ကလေးလည်း ပိန်လို့နေပြီပေါ့။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေက
 ဒီဝိုက်ကို မြင်ရင် တွေ့ရင် ဒုက္ခများပြီပေါ့။ သော့မခတ်ထားလို့ ရမလား။ အခု
 လည်း ပိန်းကလေးဝိုက်ကို ဆေးခန်းပြဖို့လို့ အဘိုးကြီးကို မပြောရဲတော့ ဟို
 ဘက်ရွာက အလှူသွားကူမယ် ပြောခဲ့ရတာ။ ကျုပ်တို့သားအမိ ဘယ်သူမှ
 မတွေ့အောင် မနက်(၃)နာရီထဲက ရွာကထွက်လာတာ။ မိုးလင်းမှ ရွာက
 တိုက်ရိုက်ထွက်တဲ့ကား မစီးရဲဘူးလေ။ ဝိုက်ကို လူတွေမှာစိုးတယ်မို့ လမ်းမ
 ကြီးထိ ကုန်းကြောင်းလျှောက် အဝေးပြေးကား တားစီးလာခဲ့ရတာ။ လူပင်ပန်း
 စိတ်ပင်ပန်းနဲ့ ကျွန်မတို့သားအမိ မှောင်မှောင်မည်းမည်း မြွေပွေးကိုက် သေ
 သွားပါစေချည်း ဆုတွေတောင်းမိတော့တယ်”

မျက်ရည်တွေကျရင်း ပြောပြနေတဲ့ သူမကိုကြည့်ရင်း ကျွန်မပါ
 အပူကူးခံရသည်။

“မကြံကောင်း မဆုတောင်း ကောင်းတာကို အစ်မရယ်၊ အခုတောင်
 ဟိုဘဝက ဆုတောင်းမှားခဲ့ကြလို့ သူတို့မောင်နှမ ဒီဘဝဒီလိုပတ်သက်ကြ
 ရတာကို၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တစ်ခုပြောချင်တာက ကွင်းထဲကတဲမှာ သူ့ကို နေ့ခင်း
 ဘက်မှာ သော့ခတ်ထားတယ်ဆိုတာတော့ မဖြစ်သင့်ဘူး အစ်မ။ လယ်ကွင်း
 ထဲဆိုတာက နေ့ဆိုပူလွန်း ညဆိုအေးလွန်းတဲ့နေရာ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဆိုတာ
 အဲ့သလို အပူအအေးမမျှတတဲ့နေရာမှာ မနေသင့်ဘူးလေ။ ပြီး တော့ သူက
 ခုဆိုစိတ်အားငယ်နေရှာမှာ ရုပ်နဲ့အာဟာရမျှတမှ ကျန်းကျန်း မာမာနဲ့ ကလေး
 မွေးနိုင်မှာလေ အစ်မ။ အဲ့တော့ ကွင်းထဲမှာတော့ နေ့ခင်းဘက် ပိတ်ပထား
 ပါနဲ့”

စကားပြောရင်း စမ်းသပ်မှုကိုလည်း ကျွန်မ တစ်ခါတည်း လုပ်ပေးပါသည်။

“အစ်မ ကလေးအနေအထားက မမှန်ဘူး၊ ကန့်လန့်ဖြစ်နေတယ်။ ခြေလက်အင်္ဂါတွေတော့ စုံပြီး ကလေးက အကောင်လည်း နည်းနည်းသေးတယ်နော်။ သားဦးကိုယ်ဝန်ဆိုတော့ အိမ်မှာလက်သည်နဲ့ မမွေးသင့်ဘူးနော်။ အမေကလည်း အားနည်းနေပုံနဲ့ အိမ်မှာ လုံးဝမမွေးနဲ့နော် အစ်မ ...ဒုက္ခရောက်ကုန်လိမ့်မယ်။ ဆေးရုံတက်ပြီး ခွဲမွေးရဖို့များတယ်။ OGနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ပါဦး”

မိခင်ဖြစ်သူမှာ ကျွန်မပြောတာကိုကြားပြီး တစ်ပူပေါက်ပူဆင့် ဖြစ်သွားပုံနှင့် ဟူးခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ပူတ်ထုတ်လိုက်သည်။ နှင်းနလေးကတော့ ခံစားချက်မဲ့တဲ့ ပါးစပ်မပါတဲ့ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လိုပင်။ ငေး ငှူ ငေါင်လျှက်ပေါ့။

“အစ်မတို့ ခုချိန်ထိ သူ့ဗိုက်ကို လူမြင်မခံသေးဘူးဆိုရင် မွေးပြီးရင် သူ့ကလေးလေးကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ...ခုကတည်းက လူတွေသိထားမှ ကလေးလေးကို မွေးပြီးရင် ရွာပြန်ခေါ်လို့ရမယ်ထင်တယ်”

“မဖြစ်လို့ပေါ့ ဆရာမရယ် ...မိန်းကလေးကို ကျွန်မလည်း လယ်တဲမှာ ဘယ်ထားချင်ပါ့မလဲ။ အခြားနေစရာ ထားစရာမှ မရှိတာ။ ပြီးတော့ ဒီကလေးကို ဘယ်လိုမှ ရွာခေါ်သွားလို့မှ မဖြစ်တာ။ ဒီရေစက်ဆိုးကို အပြတ် ဖြတ်ခဲ့ရုံပေါ့”

“အဲ့ဒါဆို အစ်မ ကလေးကိုမွေးပြီး ဘယ်နားစွန့်ပစ်ခဲ့မလို့လဲ၊ စဉ်းစားပါဦး အစ်မရယ်”

ကျွန်မတို့ စကားပြောနေတုန်း ဆေးခန်းက ဆရာမလေးတစ်ယောက် တံခါးပေါက်ကနေပေါ်လာပြီး-

“မမရေရိပ်သာကဆရာလေးလာသွားပါတယ်ရိပ်သာကမမရဲ့အခန်းမှာ တရားထိုင်နေတဲ့ နိုင်ငံခြားသားယောဂီပြန်ပြီမို့လို့ မမ အခန်းသော့ ကို လာပြန်ပေးသွားတာပါ”

ဆိုပြီး ကျွန်မကို သော့လေးတစ်ချောင်း ကမ်းပေး ပါတယ်။

ကျွန်မလက်ထဲမှာရောက်လာတဲ့ အခန်းသော့ကလေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မရင်ထဲ လက်ခနဲ လင်းသွားသည်။ အမေလုပ်သူကို -

“အစ်မတို့သားအမိကို အဆင်ပြေအောင် နေစရာ စားစရာ ကျွန်မ စီစဉ်ပေးမယ်ဆိုရင် အစ်မတို့ လာနေနိုင်လား”

“နေမယ် ဆရာမ ... အိမ်မှာ ရွာမှာနေရတာ ကလေးတအားပင်ပန်းပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေတယ်။ ကျုပ်သမီးလေး ခြေခင်းလက်သာ သာသာယာယာနဲ့ မီးဖွားနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘယ်ဇရပ်မှာဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မလိုက်နေမယ်”

“ဟုတ်ပြီ အစ်မ အဲ့ဒါဆို ရိပ်သာက ကျွန်မရဲ့ ဒီအခန်းမှာ မီးဖွားပြီး မီးထွက်တဲ့အထိ အစ်မတို့သားအမိနေ၊ သူ့ကို ဒီမြို့ကဆေးရုံမှာပဲ ကလေးခွဲမွေးပေးလိုက်မယ်။ နေဖို့ စားဖို့ မီးဖွားဖို့ စရိတ်တစ်ပြားမှမပေးရဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကတိနှစ်ခုတော့ ပေးရမယ်။ တစ်ခုက ကျွန်မဆီမှာနေတဲ့ အတောအတွင်းမှာ ကလေးမွေးပြီးရင် မိခင်နို့တိုက်ကိုတိုက်ရမယ်။ ပြီးတော့ နှစ်က ဒီကလေးလေးကို အိမ်ကိုပြန်မခေါ် နိုင်ဘူးဆိုရင်တောင် အမှိုက်တစ်စလို့ သဘောထားပြီး ဟိုနားဒီနား ပစ်ချမသွားပါဘူးလို့ ကတိ ... ဘယ်လိုလဲ ပေးနိုင်လား”

“ပေးပါ့မယ် ဆရာမ၊ ဒီကလေးမွေးပြီးရင် မိခင်နို့ တိုက်ကိုတိုက်ပါမယ်။ ပြီးတော့ ကလေးလေးကို ပစ်စလက်ခတ် လျှောက်မစွန့်ပါဘူးလို့ ကျွန်မတို့သားအမိ ကတိပေးပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ အစ်မ ... ဒီကလေးလေး ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ အပြင်ရောက်လာပြီးတော့မှ ဒီကလေးကို ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုစီမံမယ်ဆိုတာကို ကျွန်မတို့

ဆက်စဉ်းစားရအောင်။ လောလောဆယ်တော့ အစ်မတို့သားအမိ စိတ်ရော လူရော အရမ်းပင်ပန်းနေကြပြီမို့ ရွာပြန်ပြီး သိမ်းစရာရှိတာသိမ်း၊ ယူစရာရှိတာ ယူပြီးရင် ကျွန်မရဲ့ရပ်လေးမှာ အေးအေးဆေးဆေးလာပြီး ခိုနားလှည့်၊ မီးဖွား လှည့်ပါ။ သွေးရင်းမိသားစုတောင်မကူနိုင်တဲ့ ဒီအပူကို ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး တာဝန်ယူပါမယ်”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမကြီးရယ်...တကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဟဲ့...မိန်းကလေး ဆရာမကြီးကို ကျေးဇူးတင်တယ်ပြောလေ၊ ဪ ဒီကလေးမ ခုထိ နှုတ်က နံတုန်းအတုန်းပဲ”

ကောင်မလေးက ဘာမှ ပါးစပ်ကမထွက်ပေမယ့် မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးညိုညိုကြီးတွေနဲ့ လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်မကို လက်အုပ်ချီ ကန်တော့မယ့်ပုံပြပါသည်။ သူမ မျက်လုံးနဲ့ပြောတဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားကို ကျွန်မနှလုံးသားနဲ့ အကျယ်ကြီးကြားနိုင်ပါသည်။ သူမချီထားတဲ့ လက်အုပ်ကို ကျွန်မလက်နှစ်ဖက်နဲ့အုပ်ရင်း-

“ရတယ်သမီး...မလိုဘူး၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းလေးသာ ဒီနေရာမှာနေ ပြီး ကလေးလေးကို ပွေးဖွားသွား၊ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ သာဓုခေါ်ခံချင်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတောင် မမျှော်မှန်းဘဲနဲ့ ကူညီချင်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ကူညီခဲ့တာမို့ ကျေးဇူးတင်စရာလည်း မလိုပါဘူး”

သူမတို့သားအမိ ပြန်သွားတဲ့အခါ လှုပ်ခတ်တဲ့ပိတ်တစ်မျိုးနဲ့ ကျွန်မ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆုတောင်းမိပါသည်။

“ဤအရပ်သည် ကိုးကွယ်ရာမရှိကုန်သော ဘဝခရီးသွားကိုယ်ဝန် ဆောင်မိန်းမတို့၏ သားဖွားရာနေရာ အမှန်တကယ်ဖြစ်ပါစေ ဘုရား”

နောက်နှစ်ရက်လောက်အကြာမှာ ပစ္စည်းပစ္စယတွေနဲ့ သူတို့ သားအမိ ကျွန်မဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ ယောဂီပြန်သွားလို့ အားသွားတဲ့ ရိပ်သာက အခန်းငယ်လေးကို ကျွန်မကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ပေးပြီး သူတို့ စားဖို့ သောက်ဖို့ ချက်ဖို့ ပြုတ်ဖို့ အိုးစွက်ပန်းကန်တွေကစလို့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် အားဆေးအထိ အစစအရာရာ စီမံပေးခဲ့ပါသည်။

မြင်းမိုရ်မေတ္တာ မိဘမဲ့စာနာကူညီရေးအသင်းရဲ့ ရန်ပုံငွေထဲက မ သုံး။ ကျွန်မရဲ့ ကိုယ်ပိုင်ငွေကြေးထဲကပဲ စားစရိတ်ရော၊ မွေးစရိတ်ရော ကျခံ သုံးစွဲခဲ့ ပါသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အရင်က မြင်းမိုရ်မေတ္တာမိဘမဲ့ စာနာ အသင်းကိုလှူလိုက်တဲ့ အလှူရှင်တွေက မိဘမဲ့ကလေးတွေကို ထောက်ပံ့ ပေးဖို့ပါ။ ဒီလိုကြီးသည်နဲ့ မီးနေသည်တွေကို စောင့်ရှောက်ရာမှာသုံးစွဲဖို့ ရည် မှန်းပြီး လှူဒါန်းခဲ့တာ မဟုတ်လို့ အလှူရှင်တွေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် မပြည့်မြောက် မှာ စိုးရိမ်လို့ပါ။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ဒီကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေနဲ့ မီးနေသည်တွေကို စောင့်ရှောက်တဲ့ ပရဟိတဇရပ်ကို မြင်းမိုရ်မေတ္တာ(ခိုနားရာ)လို့ နာမည် တစ် မျိုး ခေါ်တွင်ပြီး ရန်ပုံငွေအနေအထားလည်း ခွဲခြားထားခဲ့ပါတယ်။ ရန်ပုံငွေ အား ဖြင့် ခွဲထားတယ်ဆိုပေမယ့် ခိုနားရာသည် စတင်တည်ထောင်ချိန်မှာ ကျွန်မရဲ့ ချွေးနှစ်စာဖြင့်သာ သီးသန့်လည်ပတ်ခဲ့ပြီး အခြားအလှူရှင် တစ်ဦး မျှပါ။

ခိုနားရာဆိုတဲ့ မီးဖွားရာဇရပ်ကို ပထမဆုံးလာရောက်မိခဲ့တဲ့ နှင်းနု ကို တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် မစောင့်ရှောက်ခဲ့ရပါဘူး။ အပေ လုပ်သူ ကိုယ်တိုင်အတူနေထိုင်ခဲ့တာမို့ ကျွန်မကစရိတ်အသီးသီးကို ထောက် ပံ့ပေးခဲ့ရုံပါ။ မကြာခင် သွားတွေ ပြီး အားပေးစကားပြောပေး၊ အာဟာရပြည့် အောင် ထောက်ပံ့ပေးပြီး ဆေးရုံဆေးခန်းကိစ္စတွေတော့ ကိုယ်တိုင်စီမံ ပေး ခဲ့ရုံပါ။

သားအမိနှစ်ယောက်စလုံးက ရိုးသားအေးဆေးသူတွေဆိုတော့ အဲ့ဒီအခန်းမှာ နေစဉ်ကာလမှာ အေးဆေးငြိမ်းချမ်းခဲ့ပါသည်။ ရွာက အိမ်မှာနေ တုန်းကတော့ တစ်ရွာလုံးမှာမှ ငါတို့မိသားစုပဲ ဒီအဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ ကြုံနေရတယ် ဆိုတဲ့ ယူကြုံးမရတဲ့ ခံစားချက်လည်း နေရာဒေသအပြောင်းအလဲမှာ စိတ် အေးချမ်းမှုကြောင့် သက်သာလာခဲ့ပုံရပါသည်။

တရားရိပ်သာမှာ သူတို့ကို အထူးတလည် အာရုံစိုက်နေကြသူတွေ မရှိဘဲ နားလည်မှုနဲ့ ဖေးမကူညီသူတွေများတဲ့အခါမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လက်ခံ နိုင်ခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့။ တရားလေးသွားထိုင်လိုက်၊ ဘုရားလေးရှိခိုးလိုက်နဲ့သားအမိ နှစ်ယောက် မျက်ရည်ခြောက်လာရာကနေ ကလေးမွေးပြီးတဲ့အခါကျတော့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ သာယောကျ်ားလေးကို စိတ်ရောကိုယ်ပါချစ်ရင်း ပြုစု စောင့်ရှောက်တာတွေခဲ့ရပါသည်။

မမွေးခင်ကတော့ “မွေးပြီးရင် သမီး ဒီကလေးကို ကြည့်တောင် မကြည့်ချင်ဘူး တစ်ခါတည်း တန်းပေးလိုက်မှာ အမေ” လို့ ပြောလို့ ကျွန်မဆူ တာ ခံခဲ့ရပေမယ့် ပိခင်နို့တိုက်ကျွေးရင်းနဲ့ ရင်ခွင်ထဲက ဒီကလေးလေးကို ပြုံး ပြုံးကြီး တစ်မုံစိမ့်စိုက်ကြည့် မေတ္တာပီတိဖြစ်နေပါပြီ။ သူတို့သားအမိ ဒီကလေး လေးကို အလွန်ချစ်ကြောင်း သူတို့မျက်ဝန်းတွေက သက်သေခံနိုင်ခဲ့တာမို့ သူတို့အိမ်ပြန်ရင် ခေါ်သွားမှာပါလို့ ကျွန်မဘက်ကလည်း မျှော်လင့်ချက်ထား လာခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ဘိုးအေလုပ်သူက သူ့သမီးကိုပဲ ပြန်လက်ခံနိုင်မည်။ ကလေး ကို ခေါ်လာရင် ဘာလုပ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့ ကြိမ်းဝါးသံအဆုံးမှာ သူတို့သားအမိ ရင်ကွဲ မတတ်ငိုကြွေးခဲ့ရသလို ဒီကလေးတစ်ယောက် မိရင်းဖရင်း သွေးသား ရင်း တွေရှိတဲ့ မိသားစုကနေ ခွဲထွက်ပေးရမယ့် အခြေအနေဆိုးတစ်ခုကို ရင်ဆိုင် လာခဲ့ရပြန်ပါသည်။

နောက်ဆုံး ဘိုးအေနှင့် ဘယ်လိုမှ ညှိမရတဲ့အဆုံးမှာ မိဘမဲ့ကလေး
 မွေးစားတဲ့ဂေဟာတစ်ခုကို ကလေးလေးကို စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ အပ်နှံပေးခဲ့ရ
 ပါသည်။ ဝမ်းနဲ့မလွယ် သားမမည်လို့ ဆိုရိုးရှိပေမယ့် ဝမ်းနဲ့လွယ်တဲ့သား ဖြစ်
 ပေမယ့် သမီးရဲ့ကလေး။ သားရဲ့သွေးမို့ မြေးနှစ်ဖက်တော်စပ်ခဲ့ပေမယ့်
 ရေစက်ကုန်သွားလို့ပဲ သတ်မှတ်ရမလားတော့မသိ။ မွေးစအရွယ်ကတည်း
 က စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတဲ့ ဒီလိုကလေးမျိုးတွေအတွက် ကျွန်မဘာတွေ ထပ်လုပ်ပေး
 နိုင်မှာလည်းတွေ့ရင်း ရင်ထဲခေါင်းထဲ ချာချာလည်နေခဲ့ပေမယ့် အဖြေမထွက်
 ခဲ့ပါဘူး။

ခိုနားရာမှာ ပထမဆုံးမွေးတဲ့ကလေးအတွက် ပီတိဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် ဒီ
 ကလေးကို မိဘမဲ့ဂေဟာ ကိုယ်တိုင်ပို့ပေးခဲ့ရ မိဘမဲ့ကလေး ဖြစ်စေခဲ့ရတဲ့
 အတွက် စိတ်မကောင်းခြင်းလည်း ကြီးစွာဖြစ်ခဲ့ရတာမို့ နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး
 မကူညီနိုင်တော့ဘူးလို့ တွေးမိခဲ့ပါသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ ကျွန်မဆီကို ဆေးခန်းလာပြရင်း အကူအညီတောင်းခဲ့ကြတဲ့
 ကိုယ်ဝန်နဲ့အပျိုတွေလိုဆိုရမယ့် တစ်ကိုယ်ရေမိခင်တွေ၊ သူငယ်ချင်း ဆရာ
 ဝန်တွေက လွှဲပေးတဲ့ လူနာတွေကို မလွဲသာမရှောင်သာနိုင်ဘဲ မိခင်တွေကို
 ကယ်ရင်း ကလေးတွေကိုဆယ်ရင်း စောင့်ရှောက်ကူညီမွေးဖွားပေးနေရတုန်း
 ပါပဲ။

ကျွန်မရိပ်သာကအခန်းလေးဟာ . . . ဝိုက်ကြီးသည်လေးတွေ
 တစ်ယောက်စနစ်ယောက်စတော့ အမြဲရှိနေခဲ့ပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမတွေ
 ရဲ့ ခိုနားရာရပ်သဖွယ် ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ခိုနားရာမှာ လာရောက်
 မှီခိုသူတွေဟာ ကျွန်မရဲ့လူနာတွေလည်း ဖြစ်နေတာမို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်
 စောင့်စည်းသင့်တဲ့ ထိန်းသိမ်းသင့်တဲ့ လူနာရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေမို့
 ကျွန်မ ဘယ်သူ့ဆီမှ ဘယ်နေရာမှာ မဖွင့်ချခဲ့လို့ ကာယကံရှင်မိန်းကလေးရဲ့

ပိသားစုနဲ့ ကျွန်မကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မသိခဲ့ပါ။

ဒီလိုနဲ့တစ်နေ့ နယ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က Onlineပေါ်က နာမည်ကြီး ပရဟိတသမားတစ်ယောက်နဲ့ ဆက်သွယ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ သူက ကိုစိုးထိုက်(ဖဒို)ပါ။ ကျွန်မလုပ်နေတဲ့ ထူးထူးဆန်းဆန်း ပရဟိတကို စိတ်ဝင်စားစွာပေးရင်း ပြောရင်းနဲ့ ခင်မင်ပြီး ခိုနားရာကို ကူညီခဲ့ပါသည်။ ခေတ်စကားနဲ့ပြောရရင် ပရဟိတဆယ်လီဖြစ်တဲ့အပြင် အရေးအသားရော အပြောအဟောပါ ကောင်းတဲ့အတွက် ကိုစိုးထိုက်ကြောင့် ခိုနားရာဆိုတဲ့ ပရဟိတ ဇရပ်လေးဟာ လူတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

ကိုစိုးထိုက် Facebookပေါ်မှာ ရေးလာပြီးတဲ့နောက် သူကနေ တစ်ဆင့် ဆက်သွယ်အကူအညီတောင်းလာတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းကလေးတွေ တော်တော်များလာတော့ လာရောက်မှီခိုသူတွေ များလာခဲ့ပါသည်။ ရိပ်သာက အခန်းလေးနဲ့ မပိုက်လေးတွေအများကြီး ဖြစ်လာတဲ့ အခါ ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်နဲ့ရော ရိပ်သာအနေနဲ့ရော မသင့်တော်တဲ့အတွက် အိမ်တစ်လုံး ငှားပြီးထားရဖို့ အခြေအနေက ဖန်တီးလာခဲ့ပါပြီ။ ပေမေနိုင်ငံခြား သွားနေတုန်း မို့ သားအမိနှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ ကျွန်မနေတဲ့ ကွန်ဒိုအခန်းမှာပဲ မပိုက်လေးတွေကို ခဏခေါ်တင်ထားပြီး နေရာငှားနိုင်ဖို့ ကိုစိုးထိုက်နှင့် တိုင်ပင်ရသည်။ ဂေဟာတစ်ခုအနေနှင့် လုံးဝ ရပ်တည်ရတော့မည့် အခြေအနေက ရောက်လာပြီမို့။

ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မှာက အိမ်ငှားခဈေးက တအားမြင့်သည်နှင့် မီးနေသည်ချည်းသာ ထားရမည့်နေရာမို့ အထပ်မြင့်တိုက်ခန်းလည်းမဖြစ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း သန့်ပြန့်မှရမည်။ စပ်စုချင်စရာကောင်းတဲ့ လူတွေ ချည်းနေကြမှာမို့။ မပိုက်တွေ ခြေခင်းလက်သာလည်းရှိ ကျယ်ကျယ် ဝန်းဝန်းလည်း နေနိုင်မယ့် ဈေးသက်သက်သာသာ အိမ်မျိုးဆိုလျှင် ရန်ကုန် ဘက်မှာတော့

မရနိုင်၊ ပြီးတော့ အရေးပေါ်အခြေအနေတွေ ကြုံလာခဲ့လျှင် ပစ္စည်းကိရိယာ
ရော အထူးကုဆရာဝန်ပါ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရရှိနိုင်သည့် ဆေးရုံ အနေအထားကို
တော့လည်း ရွေးချယ်ရသေးသမို့ အိမ်ရှာရတာအလွန်ဒုက္ခရောက်လှသည်၊
ဒီအဖွဲ့နေဖို့အတွက် အိမ်ရှာထဲက ကျွန်မအတော် ခေါင်းကိုက်ခဲ့ပါသည်။

မှတ်မှတ်ရရ ၂၀၁၆သင်္ကြန်တွင်းကြီးမှာ မပိုက်လေးနှစ်ယောက်ကို
ကားပေါ်တင်ပြီး ကျွန်မ အိမ်တွေကိုလိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ သန်လျင်ဆေးရုံ
အနောက်ဘက် ရုံးတော်ရပ်ကွက်ထဲက လုံးချင်းအိမ်လေးတစ်လုံးကို သဘော
ကျလိုက်သည်။ အိမ်ငှားခက တစ်လသုံးသိန်း၊ မျက်လုံးတော့ နည်းနည်းပြီး
မိသည်။ ကိုစိုးထိုက်ကို တိုင်ပင်ပြီး အကူအညီတောင်း ညှိနှိုင်းရသည်။

ကျွန်မရဲ့ကိုယ်ပိုင်ငွေထဲက သုံးပုံတစ်ပုံခန့်သာ စိုက်ပေးနိုင်မည်။ ပရ
ဟိတနဲ့လူသိများတဲ့ ကိုစိုးထိုက်က ကျန်ငွေအတွက်အလှူခံပေးမည်ဆိုတော့
တစ်နှစ်စာ အိမ်ငှားခအားဖြင့်တော့ အဆင်ပြေသွားပြီ။

ဒါပေမဲ့ ဂေဟာတစ်ခု စတည်ထောင်မည့်အနေအထားသည် အိမ်
ထောင်တစ်ခု စတည်ထောင်မည့်အနေအထားထက် ပစ္စည်းပစ္စယတွေ များ
များ လိုလိမ့်မည်။ နေစရိတ်၊ စားစရိတ်အပြင် မွေးစရိတ်လည်း ဖယ်ရသည်။
ပိုက်ဆံကလည်း ချွေတာသုံးရသေးသည်။ ဘယ်လိုကြုံရပါ။

မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး ကျွန်မနေသည့်အိမ်ကပဲ ပစ္စည်းအားလုံး
နီးပါး ဆွဲချပြီး ဂေဟာဘက်ကို မချသွားတော့ ခိုနားရာတည်ထောင်ခါမှော
ခိုနားရာအတွက် အဆင်ပြေသွားပေမယ့် နိုင်ငံခြားက မေမေပြန်ရောက်လာ
သည့်အခါ အိမ်ကဟောင်းလောင်းနီးပါးဖြစ်နေလို့ သူ့ခိုး ခိုးခံထိသွားတာလား
ဟုတောင် ပေးရသည့်အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ကဲ...နေဖို့နဲ့ စားဖို့တော့ အဆင်ပြေပြီ။

ကိုစိုးထိုက်ရဲ့ အရေးအသားနဲ့ အပြောအဟောကောင်းမှုကြောင့်

ခိုနားရာဟာ လူသိများလာသလို အကူအညီတောင်း ဆက်သွယ်လာတဲ့ ကိုယ်ဝန် ဆောင်တွေလည်း များလာပါသည်။

ဘယ်သူအုပ်ချုပ်မလဲဆိုတော့လည်း ဂေဟာမှူး မငှားနိုင်ပြန်ဘူး။

ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့ ကိုစိုးထိုက်က မပိုက်တွေစောင့်ဖို့ မသင့်တော်သလို မီးဖွားခြင်းအမှုတွေကိုလည်း စီမံနိုင်မှာမဟုတ်။ နယ်မှာနေသူလည်း ဖြစ်ပြန်တော့ တစ်ပတ်ကို နှစ်နာရီလောက်ရောက်ဖို့တောင် တော်တော် လာရရှာတာမို့ ကြုံလာသမျှ ပြဿနာမှန်သမျှကို မပိုက်လေးတွေနဲ့ ကျွန်မ အတူနေအတူစားပြီး ဖြေရှင်းခဲ့ရသည်။

အကူကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ခေါ်ထားပေမယ့် စိတ်မလုံခြုံကြလို့ထင်။ ရန်ကုန်အိမ်ကို ကျွန်မ ပြန်အိပ်တဲ့ညဆို ခိုနားရာမှာ ပြဿနာပေါ်ပြီး ညတွင်းချင်းပင် ကျွန်မ သန်လျင်ဘက်ကို ပြန်ကူးလာရတာချည်းပင်။ တစ်ညတောင် သူတို့ချည်းထားလို့ မဖြစ်ခဲ့။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တဲ့ အဆုံး ရန်ကုန်က ကျွန်မရဲ့အိမ်ကို သော့ခတ်ပြီး သားသားနှင့် ခွေးနှစ်ကောင်ပါ သန်လျင်သို့ရွှေ့ လူတွေရော ခွေးတွေပါ သန်လျင်ကို ပြောင်းနေလိုက်ရတဲ့ အခြေအနေ။

ပထမပိုင်းမှာ ဂေဟာရဲ့အောက်ထပ်က အခန်းလေးနှစ်ခန်းမှာ မီးနေသည်တွေထားပြီး အပေါ်တစ်ထပ်လုံးမှာ ဝိုက်ကြီးသည်တွေထားသည်။ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းက ကြမ်းပြင်မှာ ကျွန်မတို့သားအမိ ဖျာခင်းပြီး အိပ်ကြရသည်။

ဒီလိုနဲ့ မေမေနိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်လာခဲ့ပါရော။

အသက်အရွယ်အရ မေမေ့ကို ရန်ကုန်အခန်းမှာ တစ်ယောက်တည်းထားလို့က မသင့်တော်သည်မို့ ကျွန်မတို့သားအမိနှင့်အတူတူ ခိုနားရာရဲ့ ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်မှာ ရောအိပ်ခိုင်းခဲ့ရသည်။ အရင်က သီးသန့်ဆန်သော

မိသားစုဝင် အလွန်နည်းသော အနေအထားမှ ယခုလို ဘယ်က ရောက်လာ
မှန်း၊ ဘယ်သူတွေမှန်း၊ လုံးဝမသိတဲ့ ဝိုက်ကြီးသည်တွေ မီးနေသည်တွေနဲ့
အတူ နေရတာ မေမေနဲ့သားသားအတွက် အလွန်ခက်ခဲခဲ့မှာ အသေအချာ၊

ကျောင်းတွေဖွင့်တော့ သားလည်းနေ့စဉ်သန်လျင်ကနေလှည်းတန်း
အထိကားနှင့်အသွားအပြန်လုပ်ခဲ့ရသည်ခိုနားရာကိုစတင်တည်ထောင်သည့်
အချိန်က ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပင် ဒုက္ခရောက် ပင်ပန်းခဲ့သည် မဟုတ်၊
ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ခဲ့သူ အားလုံးနီးပါး ပိုင်းပြီး အပင်ပန်း ခံခဲ့ကြ ရသည် လေ။

စတင်တည်ထောင်ခါစက ဧည့်သည်နှင့် အလှူရှင်တွေကို ဂေဟာ
ကို လာရောက်ခွင့်လည်း မပြုခဲ့။ ပထမပိုင်းမှာ ဒီလိုသီးခြားခွဲထုတ်ထားခြင်း
ဟာ၊ မပိုက်လေးတွေရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ကာကွယ်ရာရောက်သလို ထင်
မိခဲ့သေးသည်။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ကျွန်မကပဲ သူတို့ကို ရင်သွေးကို မစွန့်
ပစ်ဖို့ လောကကြီးကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ကလေးလက်ဆွဲပြီး ရင်ဆိုင်ဖို့ တွန်းအားပေးနေပြီး
ဂေဟာမှာကျတော့ လူမြင်မခံရအောင် ပုန်းနေဖို့၊ သူတို့ကို ဧည့်သည်အတွေ့
မခံရဲတဲ့ အင်အားသွင်းပေးသလို ဖြစ်နေတာက တစ်ကြောင်း၊ အလှူရှင်ဆို
တာကလည်း သူကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ပြီး လှူချင်မှာပဲဟု ထင်မိတာက တစ်
ကြောင်းမို့ နောက်ပိုင်းမှာ အလှူရှင်တွေကို ခိုနားရာကို ကိုယ်တိုင်လာ ရောက်
လှူဒါန်းဖို့ ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အလှူရှင်များကို မပိုက်လေးတွေကို ဓာတ်ပုံ
ရိုက်ခြင်းနှင့် စပ်စုပေးမြန်းခြင်းကိုတော့ လုံးဝ တားမြစ်ခဲ့၊ ခွင့်မပြု ခဲ့ပါ။

နောက်ပိုင်းကျတော့ လာရောက်မို့ခိုသူ ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေ တော်
တော်လေးများလာခဲ့သည်။ အဆောင်တွေက သာမန်မိန်းကလေးတွေလို
တစ်ယောက်ကို ကျောတစ်ခင်းစာနေရာ ပေးလို့လည်းမရ။ ကိုယ်ဝန် အရင်
အဟ သမားတွေ၊ ကလေးမွေးထားတဲ့ မီးနေသည်တွေမို့ လူ တစ်ယောက်ကို
ကျောနှစ်ခင်းစာတော့ နေရာစီစဉ်ပေးရသည်။

အောက်ထပ်မှာ မီးနေသည်လေးယောက်လောက်ရှိလာတဲ့အခါ နေ့ညမကွဲပြားသေးတဲ့ နီတာရဲလေးများက ညဘက်ငိုရင် အပေါ်ထပ်က ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေက မအိပ်ရတော့။ လာရောက်မှီခိုသူ မပိုက်လေးတွေ အားလုံးသည် စိတ်ဒဏ်ရာ အနည်းနဲ့အများဆိုသလိုပါစမြဲ။ ကိုယ်ဝန်ရင့်လျှင် သူ့အလိုလိုတောင် အိပ်ရေးပျက်တတ်တာမို့ မပိုက်လေးတွေကို ကလေးငိုသံ ကြောင့် ထပ်အိပ်ရေးမပျက်စေချင်။ အဲ့ဒါကြောင့်မို့ ဝိုက်ကြီးသည်တွေနဲ့ မီးနေသည်တွေကို လူစုခွဲဖို့ နောက်ထပ်တစ်နေရာကို ထပ်ငှားဖို့ ဖြစ်လာလေ ပြီ။ ဝိုက်ကြီးသည်လေးများနေသော ဂေဟာကို ခိုနားရာ(၁)၊ မီးနေသည်လေး များနေသော ဂေဟာဘက်ကို ခိုနားရာ(၂)ဟု သတ်မှတ်ပြီး ဂေဟာနှစ်ခု ဖွင့် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ခိုနားရာ(၂)ထပ်ဖွင့်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကိုစိုးထိုက်ကလည်း ဖဒိုမှာ သူ့ ရဲ့အနာဂတ်ကြယ်ပွင့်ကလေးများဂေဟာရယ်လို့ သီးခြားထပ်လုပ်လာတဲ့ အတွက်ကြောင့် ဒီဘက်ကို အရောက်အပေါက်နည်းလာခဲ့လို့ ကျွန်မ အား ပြတ်ရပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ညီမငယ်တို့ရဲ့ မျက်ဝန်းကအကြည့်တွေကြောင့် ဖာန်တင်းပြီးတစ်ယောက်တည်း လှော်ခတ်နေတာကို ကြည့်မကောင်းလို့ ထင်။ လာရောက်ကူညီပေးကြတဲ့ အစ်ကိုမျိုးအောင်၊ မအိ၊ ထူးထူး၊ ကိုဇော် လင်းထွန်းတို့နဲ့ သန်လျင်လူငယ်အဖွဲ့တွေရဲ့ အားနဲ့တက်ညီလက်ညီလှော် လိုက်၊ တက်ကျိုးရင် လက်ထိုးလှော်လိုက်နဲ့ ယနေ့တိုင် လွန်းထိုးလှော်ခတ် နေဆဲပင်။

မြင်းမိုရ်မေတ္တာ(ခိုနားရာ) ဂေဟာသည်လည်း တစ်ကိုယ် ရည်မိခင် နှင့် ရင်သွေးငယ်တို့အတူ လူ့လောကသို့စတင်စီးဆင်းတဲ့ မေတ္တာမြစ်ရဲ့မြစ် ဖျားခံရာ နေရာ ဖြစ်ပါသည်။

မြင်းမိုရ်မေတ္တာ (ခိုနားရာ)အဖွဲ့သားအားလုံးသည်လည်း တစ်ကိုယ်

ရည် မိခင်နှင့် ရင်သွေးငယ်တို့အတူ လူ့လောကမှာ လိုရာခရီးပေါက် အတူ
ရောက် နိုင်စေရန် လိုအပ်သလို အပင်ပန်းခံပြီး လှော်ခတ်ပို့ဆောင်နိုင်တဲ့
လှေထိုးသားများအဖြစ် အမြဲခံယူထားပါသည်။

ဤအရပ်သည် ကိုးကွယ်ရာမရှိကုန်သော သံသရာခရီးသွား
ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းမများ၏ သားဖွားရာနေရာ ဖြစ်ပါစေ။

ရုံရုံလေးရဲ့မေမေ

သီလေးက ငယ်ငယ်လေးထဲက ကိုကိုတို့အိမ်နဲ့ အိမ်ချင်းကပ်လျက်
နေကြတာ၊ သီလေးတို့မေမေက ကျောင်းဆရာမလို့ ပြောတာထက်စာရင်
သီလေးတို့က ကျောင်းဆရာမျိုးရိုးလိုပြောတာ ပိုမှန်လိမ့်မည်။ မေမေရော
မေမေ့ဘက်က မောင်နှမတွေအားလုံးက ဒီမြို့နဲ့ ဒီမြို့ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ကျောင်း
ဆရာကလွဲပြီး ဘာမှမလုပ်စားတတ်တဲ့မျိုးရိုးရိုးတောင် ပြောလိုရသည်။
သီလေးဖေဖေကတော့ ဈေးထဲမှာ ကုန်စုံဆိုင် ဖွင့်ပါသည်။ ပုံမှန်နေနိုင် စားနိုင်
ရုံ စီးပွားရေးသမားမို့ သီလေးတို့ ညီအစ်မသုံးယောက်နဲ့ သီလေးတို့မိသားစု
လေးသည် ငယ်ငယ်က ပျော်ရွှင်အေးချမ်းတဲ့ မိသားစုလေးပါပဲ။

ကိုကိုတို့မိသားစုက သီလေးတို့ဘေးအိမ်မှာ နေတာပါ။ ကိုကိုက သီလေးထက်စာရင် အသက်(၆)နှစ်ခန့်ကြီးသည်။ သူ့အထက်မှာ အစ်မ တစ်ယောက်ရှိပြီး မမကလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ ကိုကိုတို့အိမ်ကတော့ ကြက်သွန်ငှက်ပွဲရုံပိုင်ရှင်တွေပို့ သူဌေးတွေပါ။ သူ့မေမေက ငယ်ငယ်ထဲက ငွေဂုဏ်ဆာတတ်တဲ့သူဖြစ်ပေမယ့် ကိုကိုရော မမရောက အေးဆေးပြီး သီလေးတို့ ညီအစ်မတွေကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိကြသည်။

ကိုကိုတို့က ချမ်းသာပေမယ့် မိသားစုကျတော့ သီလေးတို့လို မအေးချမ်းဘူးပြောရမည်။ ကိုကိုဖေဖေက မြာပွေတတ်သည်။ ကိုကိုမေမေ က ဒါကိုသိပေမယ့် နောက်ပိုင်းကျတော့ သိပ်ဂရုမစိုက်ဘဲ ငါ့ပိုက်ဆံမပါသွား ရင်ပြီးရော၊ နင်ကြိုက်တာ နင်လုပ်ဆိုတဲ့ပုံစံနှင့် သူလည်း သုံးဖြုန်းပြီး ပျော်ချင် ယောင်ဆောင်နေတာလို့ မေမေကတော့ပြောသည်။

မှတ်မိသလောက် မိသားစုနှစ်စုကြားကပြဿနာတွေက သီလေး (၇)တန်းတက်တဲ့နှစ်မှာ စတင်ခဲ့သည်။ ဖေဖေဆိုင်ကို ကိုကိုတို့ပွဲရုံက ကုန် လာပို့ပေးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ဖေဖေနဲ့ ငြိစွန်းကြတယ်။ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို ကိုကိုဖေဖေက သိရက်နဲ့မတားသည့်အပြင် တမင်တကာ မြှောက်ပေးနေ တာ ဟု မေမေကတော့ ပြောသည်။ ဘယ်သူနဲ့ဘယ်လို ဖြစ်ကြသည်ကိုတော့ သီလေး ဂဃနဏမသိ၊ မေမေပြောသလောက်သာ သိသည်။

အဲ့ဒီပြဿနာပေါ်တော့ ကိုကိုရဲ့မေမေကို မေမေကသွားတွေ့ပြီး ပြောပြသေးသည်။ "ယောက်ျားဖောက်ပြန်တာ ဆန်းသလားအေ၊ ကိုယ့်လင် ကိုယ်ထိန်းနိုင်ရင် ထိန်းပေါ့။ မထိန်းနိုင်ရင်လည်း ငါ့လို ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့် နေ လိုက်ပေါ့။ အချိန်တန် အိမ်ပြန်လာလိမ့်မပေါ့။ ညည်းလင်ဆီက ပါသွားရာ ပိုက်ဆံလည်းရှိတာကျလို့" ဆိုပြီး ပြောလိုက်သည်တဲ့။

ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကို တန်ဖိုးထားတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ လူဖြစ်

လာတဲ့ မေမေအနေနဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုကို ဘယ်လိုမှ လက်သင့် မခံနိုင်တော့ ဖေဖေနှင့် ကွာရှင်းခဲ့ကြသည်။ သီလေးတို့တွေ ကိုကိုတို့အိမ်ဘေး ကနေပြောင်းပြီး မေမေတာဝန်ကျတဲ့ရွာမှာ လိုက်နေခဲ့ရသည်။

သီလေးတက္ကသိုလ်စတင်တဲ့နှစ်မှာ ကိုကိုနှင့် ပြန်တွေ့ ခဲ့ပါသည်။ ကိုကိုတို့အိမ်ကပိုက်ဆံရှိတော့ သူတို့သားကိုအဆောင်မနေခိုင်းခဲ့။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းရှေ့နားမှာ အိမ်လေးတစ်လုံးဝယ်ပေးပြီး ကိုကို တစ်ယောက်တည်း နေပြီး ကျောင်းတက်စေခဲ့သည်။ ကိုကိုကျောင်းပြီးသွားတဲ့ အခါလည်း အခြား သင်တန်း တွေဆက်တက်ရင်း အဲ့ဒီအိမ်လေးမှာပဲ ဖုန်းဆိုင် နှင့် မိတ္တူဆိုင် တွဲ ဖွင့်ထားသည်။

တိုတိုနှင့်လိုရင်းပြောရရင်တော့ ငယ်သံယောဇဉ်ကလေး အခြေခံ ပြီး တက္ကသိုလ်ပထမနှစ် စတင်ချိန်မှာပဲ သီလေးနှင့်ကိုကို ချစ်ခဲ့ပါသည်။

သီလေးနဲ့ကိုကို ချစ်နေကြပြီဆိုတာကို ဒုတိယနှစ်ဝက်လောက်မှာ မေမေ သိသွားပါရော။ သီလေးကို ဆူလိုက်တာမှ မိုးကိုမီးလောင်မတတ်ဘဲ။ ကိုကိုမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူးဆိုပေမယ့် သူတို့မိသားစုနဲ့ မပတ်သက် ချင်သော မေမေကြောင့် ကိုကိုရော သီလေးပါ စိတ်ညစ်ခဲ့ရသည်။ ငယ်စဉ် ထဲက တွယ်တာခဲ့သူမို့ ဘယ်လောက်ခက်ခဲပါစေ လက်တွဲမဖြုတ်တော့ဘူးလို့ သီလေးဘက်က ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သလို ကိုကိုဘက်ကလည်း ဒီလိုပဲ ခံယူခဲ့မယ် လို့ သီလေး ယုံကြည်သည်လေ။

သီလေး ငယ်ငယ်ကတည်းက ကိုကိုလက်ကိုဆွဲကာ ရုပ်ရှင်သွား ကြည့်နေကျမို့ ခုလည်း ချစ်သူခေါ်တဲ့ သူတစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ အိမ် ကလေးကို မကြာမကြာလိုက်သွားလည်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုကိုအပြင် သွားတဲ့အခါမျိုးတွေမှာလည်း ဆိုင်သွားစောင့်ပေးခဲ့တာမျိုးလည်းရှိသလို ကျောင်းပိတ်ရက်တွေကျတော့ ကိုကိုကို ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးချင်လို့ ဈေး

ဝယ်ပြီး အဲ့ဒီအိမ်လေးကို သီလေးဘာသာ ရောက်သွားခဲ့တာမျိုးလည်းရှိသည်။ တစ်မိုးအောက်နှစ်ယောက်တည်း ရှိချိန်တွေကြာလာတော့ ကိုကိုဘက်က စည်းကျော်လာသလို သီလေးဘက်ကလည်း မငြင်းဆန်မိ။ ကိုယ်ဝန်မရအောင် ကိုကိုဘက်က အကာအကွယ်သုံးခဲ့သည့်အတွက် စိတ်ပူပင်မှုတွေလည်း မရှိခဲ့။

တစ်ရက် ကိုကိုအပြင်သွားလို့ သီလေးတစ်ယောက်ထဲ ဆိုင်စောင့်နေတုန်း ကိုကိုအမေရောက်လာပါလေရော။

“ဪ...ညည်းရောက်နေတာကိုး၊ ငါကြားနေတာတော့ ကြာပြီ၊ မပြောမရှိနဲ့နော်၊ တံခါးမရှိ ဓားမရှိတွေ လုပ်မနေနဲ့။ ငါက ငါ့သားကို မိန်းမပေးစားတော့မှာ”

မျက်နှာထားမာမာနှင့်ပြောပြီး ပြန်သွားသည်။

ကိုကိုပြန်လာတော့ ငိုမဲ့မဲ့နဲ့ သီလေးပြန်ပြောပြသည့်အခါ

“သီလေး ကို မေမေက စသွားတာနေမှာပါ။ ကိုယ့်ကိုတောင် ဖုန်းဆက်ပြီး စနေသေးတယ်။ မိန်းမယူတော့မှာလားဆိုပြီးတော့” ကိုကိုက နှစ်သိမ့်သည်။

အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း သီလေး တတိယနှစ်စာပေးပွဲနီးလာလို့ ကိုကိုနဲ့ သိပ်မတွေ့ဖြစ်။ စာပေးပွဲပြီးလို့ အိမ်ပြန်တော့ ကိုကိုကပဲ ကားဂိတ်ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ရွာကိုပြန်ရောက်ကတည်းက မနက်စောစော ပျိုတာတို့ အန်ချတာတို့ ခဏခဏဖြစ်လာသည်။ ဆီးစစ်တံလေးဝယ်ပြီး ကိုယ်ဝန်ရှိမရှိ ဆီးစစ်ကြည့်တော့လည်း အနီစင်းလေးနှစ်ကြောင်းတွေ့ရသည်။ မနက်ခင်းတွေမှာ အန်တာ ပျိုတာတွေကို စာပေးပွဲမတိုင်ခင်ကတည်းက အစာအိမ်နာ ပြန်ထနေတာ ခုထိမသက်သာသေးဟု မေမေ့ကို ဖြီးထားရတာ။ စိုးရိမ်မှုများလို့ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပြီး ညီမလေးတွေက စိတ်တောင်ပူနေကြသေးသည်။

ဒါပေမဲ့ သီလေးဘက်က စိတ်မပူခဲ့ပါ။ ကိုကိုက တာဝန်သိတဲ့ ယောက်ျား မိကောင်းဖခင်သားသမီး အစစအရာရာ ပြည့်စုံသူဖြစ်တဲ့အပြင် ငယ်သံယောဇဉ်တွေကြောင့် ဘယ်လိုမဆို သီလေးကို တာဝန်သိသိနှင့် လက်ထပ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သည်။ ကျောင်းပြန်ဖွင့်ရက်ကျမှ ဖွင့်ပြော တော့မည်ဟု တွေးထားသည်။ အတွေးထဲမှာတော့ ကိုယ်ဝန်ရှိပြီပြောလိုက် တာနဲ့ ကိုကိုများ ပျော်သွားမလားလို့တောင် တွေးထင်မိသည်။

ကျောင်းပြန်ဖွင့်တဲ့ ညနေခင်းမှာပဲ ကိုကိုက ဆိုင်ကယ်လေးနဲ့ သီလေး နေတဲ့အဆောင်ကို လာခေါ်ပါသည်။ ထုံးစံအတိုင်း သူ့အိမ်ဆိုင်လေး ဆီ ရောက်တော့ -

“ထိုင်...သီလေးကို ကိုကိုပြောစရာရှိလို့ သေသေချာချာ နားထောင် နော်တဲ့”

“ကိုကိုကို သီလေးလည်း ပြောစရာရှိလို့ ကိုကိုလည်း သေသေ ချာချာ နားထောင်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအရင်ပြော သီလေး နောက်မှ ပြောမယ်”

ကိုယ်ကငယ်သူဆိုပေမယ့် အလျော့ပေးအလိုလိုက်ပြီး သီလေး ချစ် ခဲ့တာပါ။ ကျောင်းပိတ်ရက်တွေမှာ မတွေ့ရတာကြာလို့ လွမ်းနေလို့လားတော့ မသိဘူး။ အဲ့ဒီနေ့က ကိုကိုမျက်နှာဟာ ဖြူစင်သန့်ပြန်ပြီး ပိုကြည့်ကောင်းနေပါ ရောလား။

“ကိုကို လက်ထပ်ဖို့ အိမ်က စီစဉ်နေပြီ သီလေး”

“ဟင်...ဘယ်လို သိသွားတာလဲ”

ပါးစပ်က ယောင်ပြီး ထွက်ပြီးမှ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ငါမှလုံးဝ ဖွင့်မပြောရသေးတာ ငါနဲ့စီစဉ်တာတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြန်တွေးရင်း တုန်တုန် ယင်ယင် နဲ့ ဆက်မေးလိုက်မိသည်။

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ကိုကို”

“သီလေး သိပါတယ်၊ ငယ်ငယ်လေးထဲက ကိုကိုတို့အိမ် လာလည် နေကျပဲလေ။ အန်တီဝင်နီရဲ့သမီး ဟိုကော်ပတ်ရပ်လေးနဲ့တူတဲ့ ကောင်မ လေးလေ ချယ်ရီပေ”

“ဪ... အဲ့ဒါဆို သီလေးတို့မေဂျာကပဲ။ ဒီနှစ်မှကျောင်းပြီးသွားတဲ့ အတန်းထဲကကွင်းပေါ့နော်။”

“အင်း...ဟုတ်တယ်။”

ကိုကိုမျက်နှာကြည့်ရတာ အလိုမကျလို့ စိတ်ရှုပ်နေပုံ လုံးဝမပေါ်။ သူက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြောထွက်လာပေမယ့် သီလေးမှာတော့ ချွေးစေးတွေ ပြန်လာပါလေရော။

“မရဘူး ကိုကို။ သီလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ။ ကိုကိုအမြဲ condom သုံးခဲ့တာ ကြီး ကို၊ ဉာဏ်မများစမ်းပါနဲ့ သီလေးရယ်။ လူကြီးတွေအားလုံး စိစဉ်ပေးနေပြီပို့ ကိုကိုသားမိုက်မဖြစ်ချင်ဘူး။”

“သီလေး ဉာဏ်များတာ မဟုတ်ဘူးကိုကို တကယ်ကိုယ်ဝန်ရှိနေ တာကျောင်းပိတ်ရက်တွေတုန်းက ဖုန်းနဲ့ပြောရင်အိမ်ကတစ်ယောက်ယောက် ကြားသွားမှာစိုးလို့လူချင်းတွေမှပြောမယ်လို့စဉ်းစားခဲ့လို့ခုမှပြောတာ”

ပြောရင်း သီလေးအသံ တိမ်ဝင်သွားသည်။

“လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်နဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်လုံးဝမဟုတ်ဘူး”

“ကိုကိုနဲ့မရလို့ ဘယ်သူနဲ့ရ ရမှာလဲ။ သီလေးမှာ ကိုကိုက လွဲလို့ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းမပြောနဲ့မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတောင် သိပ်မရှိ တာကိုး။”

“မဟုတ်ဘူး သီလေး။ ကိုယ်နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“ကိုကိုနဲ့ မဟုတ်လို့ ဘယ်သူနဲ့ဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

ပြောလည်းပြော ငို လည်းငို ဖြစ်လာသည်။

ငိုချလိုက်တဲ့ သီလေးကို ခါတိုင်းလိုချော့ဖို့ နေနေသာသာ မျက်လုံး
တောင် လွှဲလိုက်သေးတာ။

“ဒါတော့ သီလေးကိုယ်သီလေး အသိဆုံးနေမှာပါ။”

ကိုကိုပြောချလိုက်တဲ့ စကားသံအဆုံးမှာ သိမ်ငယ်စိတ်နဲ့ ကမ္ဘာ
အပြင်ဘက်ကို လွင့်စဉ်ထွက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အဆောင်ပြန်ရောက်ပြီး နောက်နေ့တွေမှာတော့ ကိုကို လက်မထပ်
ဖြစ်အောင် ဘယ်သူ့ကို အကူအညီတောင်းရင် ရနိုင်မယ်ဆိုတာပဲ တွေးနေ
မိတယ်။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း ကိုကိုက သိပ်ဆက်သွယ်လို့ မရတော့ပါ။ ရန်ကုန်
သွားပြီး သင်တန်းတက်တယ်တဲ့။ သီလေးဖုန်းခေါ်ရင်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှပဲ
ကိုင်ပြီး စကားပြောရင်လည်း မြန်မြန်ပြတ်ပြတ်နဲ့ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်းတွေချည်းပဲ ပြောနေတာပဲမို့ နှစ်ယောက်အတူများကြတဲ့ ကိစ္စမှာ
တောင် သီလေးက မျက်နှာအငယ်ခံပြီး သူ့ကို ပြန်ချော့ပြောနေရတဲ့ဘဝပါ။

ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့တွေမှာ သီလေးထပ်ရှင်းပြရင် လက်ခံလာနိုင်ပါ
တယ်။ အခုက သူ့စိတ်ရှုပ်နေလို့ နေမှာပါလို့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ နှစ်သိမ့်ပေးနေ
ရပြီး တစ်ဆင့်ချင်း ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆိုတာစဉ်းစားနေခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုမေမေကို ကိုယ်တိုင်သွားဖွင့်ပြောပြီး တောင်းပန်ရမှာပဲ။ ဒါနဲ့
တင် အဆင်ပြေသွားနိုင်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း သီလေးကို ကိုကိုအိမ်မှာ
တွေ့ခဲ့ဖူးတာမို့ မယုံကြည်နိုင်စရာမှ မရှိတာ။

နောက်ဆုံး မရတော့ဘူးဆိုရင်တော့ ကိုကိုနဲ့ လက်ထပ်မည့်သူ ဟို
မမ ချယ်ရီကိုပဲ သွားပြောပြပြီး တောင်းပန် ရတော့မှာပေါ့။ မိန်းကလေးတိုင်း
ကိုယ်ချင်းစာနိုင်မယ့် ကိစ္စမျိုးမို့ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးနေမိပါတယ်။

အဲ့သလို အစီအစဉ်ချပြီး သူမေမေကို တွေ့ချင်လို့ပါဆိုပြီး ဖုန်းဆက်
ခွင့်တောင်းခဲ့ပါတယ်။ မအားလို့ မလာနိုင်ဘူး။ တွေ့ချင်ရင် သူတို့အိမ် ကိုလာ
တွေ့ပါဆိုလို့ သီလေး တစ်ယောက်တည်း သူတို့မြို့ကို လိုက်သွားခဲ့ပါသည်။
သူက သီလေး တကယ် လာမတွေ့ဘူးလို့ ထင်နေခဲ့ တာပါ။

“သမီးမြို့ထဲက ကားဂိတ်ကို ရောက်နေပြီ။ အန်တီတို့အိမ်ကိုလာခဲ့ရ
မလား”

ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်မေးတော့မှ ကားဂိတ်နားက ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ချိန်းပါ
တယ်။ နှစ်နာရီကျော် ထိုင်စောင့်နေခဲ့ပြီးမှ သူမေမေ ရောက်လာပါတယ်။ တွေ့
တွေ့ချင်းပဲ။

“ညည်းအေ...ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ချိန်းလားချက်လား လုပ်
နေတာ။ ဘာတွေများ ကိစ္စရှိရမှာမို့လဲ။ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်အေ။ အိမ်မှာ
အလုပ်များကများနဲ့” တဲ့။

“သမီး အိမ်ကိုလာခဲ့မလို့ပါပဲ အန်တီ။ အန်တီက ဒီမှာစောင့်ဆိုလို့ပါ”

“အိုး...လာလို့ရမလား။ ပြော...ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟိုလေ...ကိုကိုကို လက်ထပ်ပေးတော့မလို့ဆိုတာ တကယ်လား
အန်တီ။ သမီးမှာ ကိုကိုနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ”

“ဟယ်...တကယ်ပေါ့။ ချယ်ရီလို ဂုဏ်သရေရှိ မိကောင်းဖခင်
သားသမီးကို လျှောက်ပြောစရာလား။ နောက်စရာလားလို့”

သီလေးပြောတဲ့ စကားနှစ်ခွန်းမှာ ရှေ့စကားတစ်ခွန်းကိုသာ ကြားပြီး
နောက်က စကားက သူနားထဲ မဝင်သွားလေရောလား။ နောက်က စကား
အတွက် လုံးဝ မတုံ့ပြန်ပါလား။ သီလေး ခေါင်းနပန်းတွေကြီးလာပြီး လူလည်း
ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်းတောင် ဖြစ်လာသည်။

“ဟိုလေ...အန်တီ သမီး Ultrasound ရိုက်ကြည့်တာ ကိုယ်ဝန်က

ငါးလထဲဝင်နေပြီမို့ အန်တိုကို အကူအညီတောင်းတာပါနော်။ သမီးတို့ကို လက်ထပ်ဖို့ ခွင့်ပြုပေးပါနော်”

“အဲ့ဒါကတော့ ညည်းတို့ကိစ္စ၊ ညည်းတို့ဘာသာပဲ ရှင်းကြလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ။ ငါတို့ကိုအသိပေးပြီး ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကိစ္စတွေ မဟုတ်ဘူး။ ညည်းတို့ ဟာ ညည်းတို့ ပြေလည်သည်ဖြစ်စေ . . .မပြေလည်သည်ဖြစ်စေ၊ တို့လူကြီး တွေ ကတော့ လူကြီးချင်းပြောတဲ့စကားတည်အောင် ထိန်းရမှာပဲ။ ဟေး . . . အေးမြ ဟေ့ . . .အေးမြ လာဦး”

သီလေးကို စကားပြောနေရင်းက ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ်သွားတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ဆိုင်ထဲကနေလှမ်းခေါ်ရင်း နောက်နှစ်လလောက်နေရင် သူ့ သားမင်္ဂလာဆောင်မှာဖြစ်ကြောင်း၊ မြို့တော်ခန်းမ ရက်ချိန်းရဖို့ အတော်ကျပ် ကြောင်း၊ သူ့ချွေးမသည် အလွန်ချော အလွန်တော်ပြီး ချမ်းသာတဲ့မိဘက ပေါက်ဖွားတာမို့ သူတို့ဘက်ကလည်း မင်္ဂလာတစ်ပွဲ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲ သွားစီစဉ်ပေး ရမယ်မို့ ဖတ်ဖတ်မောနေကြောင်း၊ သီလေးရှေ့မှာတင် တဝါးဝါး တဟားဟားနဲ့ ပြောနေခဲ့ပြီး သီလေးကိုတောင် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထိုအမျိုးသမီးနှင့်အတူ ထပြန် သွားခဲ့သည်။

သီလေး ဘယ်ကားပေါ်တက်ပြီး ဘယ်လမ်းကနေ ကျောင်းတက်တဲ့ မြို့ကို၊ အဆောင်ကို ပြန်ရောက်ခဲ့သည်တောင် မမှတ်မိ။ ညကျတော့ ကိုကို အမေက ဖုန်းဆက်ပြောသည်။ သူ့သားနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ဆိုရင်လည်း ဖျက်ချ လိုက်တော့ . . .လိုတဲ့ စရိတ် သူပေးမယ်တဲ့။ အံ့ဩလွန်းလို့ ဘာပြန်ပြောမိလည်း တောင် သေချာမမှတ်မိ။ သေချာမှတ်မိလိုက်တာကတော့ အဲ့ဒီနေ့ည ကိုကိုကို ဖုန်းခေါ်တော့ အဲ့ဒီအချိန်မှစပြီး သီလေး ဆက်သွယ်နေကျဖုန်းက ရာသက်ပန် ပိတ်သွားခဲ့တာပါ။

ကိုကိုနဲ့ တိုက်ရိုက်အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့ပေမယ့် ကိုကို

သူငယ်ချင်းတွေကို အားလုံးနီးပါး သီလေးသီနေတဲ့အတွက် သူသူငယ်ချင်း
တွေဆီကတစ်ဆင့် သီလေး ဆက်သွယ်ကြည့်လျှင် ရနိုင်ပါသေးသည်။ ငယ်
သံယောဇဉ်ချည်းသက်သက်နှင့်သာ ချိန်ထိုးကြည့်လျှင်လည်း ကိုကိုကတော့
သီလေးဘက်က အလေးသာပေလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေဆဲ။

နောက်ထပ်ခြေလှမ်းအနေနှင့် သူနှင့်လက်ထပ်မည့် မမချယ်ရီကို
စုံစမ်းကြည့်ရသည်။ သူမကို စုံစမ်းရတာတော့ မခက်၊ သွားတွေ့ဖို့သာ ခက်ရ
တာ။ ကျောင်းတူမေဂျာတူ အခြေသတင်းကြီးတဲ့ ရွှေမင်းသမီးမို့ ဆက်သွယ်ဖို့
ဖုန်းနံပါတ်ကို ခဏအတွင်း စုံစမ်းလို့ရပေမယ့် ကြားရသည့်သတင်းက သိပ်မ
ကောင်း။ တော်တော်မာနကြီးသည့် သူဌေးသမီးတစ်ယောက်တဲ့။ သွားတွေ့ဖို့
နောက်တွန့်မိပေမယ့် သူမာနကြီးတော့လည်း ဒါမျိုးဆိုတာက သူမာနကို ထိ
ခိုက်နိုင်တဲ့ကိစ္စမျိုးမို့ ချက်ချင်းတောင်မဂ်လာပွဲ ဖျက်ပစ်သွားနိုင်သေးတယ်လို့
ကိုယ့်ဘာသာအားပေးရင်း အားမွေးရင်းနဲ့ ကိုယ်ဝန်လည်း ငါးလကျော်လာ
သည်။

မစားနိုင် မသောက်နိုင်နှင့် ဝိုက်ကြီးနာကြောင့်ပဲလား။ စိုးရိမ်စိတ်
ကြောင့်ပဲလား မသိ။ သီလေး တအား ပိန်ဆင်းသွားသည်။ ကျောင်းလည်း မှန်
မှန် မတက်ဖြစ်တော့။

သီလေးဘက်က ချယ်ရီနဲ့ သွားမတွေ့ခင်အချိန်အတွင်းမှာပဲ တစ်
ညနေခင်းမှာ ဆိုင်းမဆင့် ဝုံမဆင့်နှင့် ကိုကိုအမေကိုယ်တိုင် အဆောင်ကို
ရောက်လာပြီး မဂ်လာဆောင်ဖိတ်စာနှင့် ငွေနှစ်သိန်းပေးသွားသည်။
ညနေခင်း ဧည့်တွေ့ချိန်မို့ အဆောင်ဧည့်ခန်းမှာ လူစည်တုန်းမို့ သီလေး ဘာမှ
မပြောမိခဲ့။ စိတ်ကူးထဲမှာ ဖိတ်စာကိုဆွဲဖြုတ်ဆံ့ထုပ်နှင့် အသွားကြီးမျက်နှာ
ကို ပစ်ပေါက်နေခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ လူတောင် နောက်ပြန်လန်
မကျသွားအောင် နီးရာနံရံကိုမှီပြီး မနည်းထိန်းထားခဲ့သည်။ နောက်နှစ်လ

လောက်မှာဖြစ်မည်ဟု ဟိုတစ်နေ့က ပြောခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို နှစ်ပတ်အတွင်း စီစဉ်ခဲ့ကြပြီ။

မတတ်နိုင်တဲ့အဆုံး ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားကာ ကိုကိုရဲ့ အရင်းနှီးသူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ကိုကျော်ကို အကြောင်းစုံဖွင့်ပြောပြီး ကိုကိုနဲ့တွေ့ချင်ကြောင်း၊ ရှင်းပြပေးစေချင်ကြောင်းပြောသည်။ ကိုကိုက အတွေ့မခံတော့ မချယ်ရီနှင့် တွေ့ဖြစ်အောင် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် စီစဉ်ပေးပါလို့ မျက်ရည်ခဲ ထိုး တောင်းပန်ခဲ့ရသည်။

ကိုကျော်စီစဉ်ပေးလို့ ချယ်ရီမေနှင့်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့ဖို့အဆင်ပြေသွားခဲ့ သည်။ အအိပ်ပျက် အစားပျက်မို့ စုတ်တီးစုတ်ဖဲ့ ယိုင်နဲ့နဲ့ဖြစ်နေတဲ့ သီလေးကို အထင်သေးသလို၊ နိမ့်သလိုမျက်လုံးတွေနဲ့ ဝေ့ကြည့်ပြီး သီလေးဘက်က ဘာစကားမှ မပြောရသေးခင်မှာပင် ...

“ကိုဇေနဲ့ တို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲကို ဘယ်လိုအခြေအနေမျိုး၊ ဘယ်လိုအထားအဆီးမျိုးကမှ ဖျက်ဆီးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ယူပြောချင်လွန်းလို့ဆိုတာ မျိုး ရှိရင်လည်းပြောပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ပြောတာ မပြောတာက ယူအပိုင်း။ ယုံတာ မယုံတာက ကိုယ့်အပိုင်းပဲလေ”

နင်ဘာပြောပြောအပိုပဲ ငါမယုံဘူးလို့ ဆိုလိုက်တာမို့ သီလေးလည်း ထုတ်ပြောမနေတော့ပါ။ သူ့ကို ကိုကိုတို့သားအမိ ဘယ်လိုအယုံသွင်း သွေးထိုး လိုက်တာလည်းလို့လည်း တွေးမိသည်။ ကိုကိုနဲ့ ထပ်တွေ့ဖို့လည်း ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားလို့မရတဲ့အဆုံးမှာ သီလေး မေမေကိုပဲ အကူအညီတောင်းရတော့သည်။

မေမေကို သူတို့မိသားစုကို သွားပြောပေးဖို့ ဖွင့်ပြောတဲ့အခါ -

“သူတို့ လူစိတ်မရှိတာသိလို့ ညည်းကို ကိုဇေနဲ့သတင်းကို စပြီး ကြားထဲက ငါထားတယ်။ အခုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ငါတို့တစ်မျိုးလုံး ဘယ်လို

မျက်နှာမျိုးနဲ့ ရွာမှာဆက်နေကြမတုန်း။ လုပ်ရက်လိုက်တာ သိလေး။ နင့်ညီမတွေရော နင့်အဘွားရော ရွာထဲလမ်းမလျှောက်ရဲ မဖြစ်စေချင်ရင် အဲဒီ နင့်ခိုက်ထဲက ကလေးကို တစ်သက်လုံး ဒီအိမ်မခေါ်ခဲ့နဲ့။ လူမဆန်တဲ့ ဖျက်ချလိုက်ပါဆိုတဲ့ စကားတော့ မပြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအမျိုးထဲက ကလေးကို ငါတို့ အိမ်ပေါ် ခေါ်မတင်လာနဲ့။ နင့်ကြောင့် နင့်ညီမတွေ ခေါင်းမော့ပြီး လမ်းတောင် မလျှောက်ရဲအောင်၊ နင့်အဘွား အသေစေအောင်တော့ မလုပ်နဲ့။ နင့် အကြောင်း ဒီမိသားစုမှာ ဘယ်သူမှ မသိအောင် ငါလျှို့ဝှက်ထားပေးမယ်။ အဲဒါ ငါပေးနိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော အကူအညီပဲ”

ရှေ့နေငှားမှထောင်လုံးလုံးကျလေပြီ။ မေမေ့ကို ဖွင့်ပြောတိုင်ပင် လိုက်ကာမှ အိမ်မှာတောင် မိသားစုဝင်အားလုံးကို အသိမခံရဆိုတဲ့ အနေအထားမျိုးရောက်ရုံမက စိတ်ဆိုးပြီး လကုန်တော့ ခါတိုင်းပို့နေကျပိုက်ဆံပါ ဖြတ်လိုက်သည်။

သိလေးအတွက် နောက်ဆုံးဆွဲလို့ရမယ့် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်ဟာ ကိုကိုပါပဲ။ ကိုကျော်ကိုပဲ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားပြီး အပူကပ်ကာ အကုန်ဖွင့်ပြောပြပြီး ကိုကိုကို လာခေါ်ခိုင်းဖို့ အကူအညီပတ်တောင်းရတော့သည်။

“ကိုကိုကို သေချာရှင်းပြပေးပါ ကိုကျော်ရယ်နော်၊ ဒါ သူ့ကလေး မဟုတ်ခဲ့ရင် မီးဖွားရင်းနဲ့တောင် သိလေး သေသွားပါစေလို့တောင် ကျိန်ရဲပါတယ်...လို့”

ကိုကျော်ကလည်း သူကူညီပါမယ် ကတိပေးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ နောက်နှစ်ရက်ခန့်မှာတော့ ကိုကျော်က သန်လျင်က မြင်းပိုရဲမေတ္တာ နားခိုရာဆိုတဲ့ ဂေဟာရဲ့လိပ်စာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးပါတယ်။

“ညီမလေး... နင် ဒီဂေဟာကို ဆက်သွယ်လိုက်၊ ဒီမှာ နင့်အတွက် မုန့်ဖိုးငါးသောင်း။ ဒါ ကိုဇေ ပေးလိုက်တာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ့မုန့်ဖိုးထဲက ငါ့ခွဲ

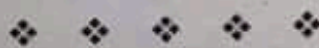
ပေးတာ။ နင်ခရီးစရိတ်သုံးဖို့။ ငါ ကိုဖေကို အားလုံးရှင်းပြပေးပြီးပြီမို့ သူလာ
ချင်ရင်လည်း လာလိမ့်မပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူမလာခဲ့ရင်လည်း အဲ့ဒီ နေရာမှာ သွား
မွေးလို့ရအောင် ဆက်သွယ်ထားလိုက်ပေါ့” တဲ့။

ကိုကျော်ပေးတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်သွယ်ပြီး အဲဒီက ဆရာမကို
အကြောင်းစုံကိုရှင်းပြပြီး ကလေးလာမွေးပါရစေလို့ တောင်းပန်ခဲ့ပေမယ့်
ရင်ထဲမှာတော့ ကိုကိုဒီလောက်ထိ လုပ်ရက်မှာမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ငါ့ကို လာ
ခေါ်မှာပါလို့ ယုံကြည်နေခဲ့။ မျှော်လင့်နေဆဲပါ။ တကယ်ဆို ကိုကျော်က
ဂေဟာသွားဖို့ ခရီးစရိတ်လို့ပြောတာဟာ ကိုကိုမလာတော့ဘူးလို့ ပြောတာနဲ့
အတူတူပဲဆိုတာ သီလေး သိသင့်တာပေါ့။ သီလေး သိပ်ချစ်ခဲ့သလို သိပ်အခဲ့
သည်လေ။

ချစ်သူကို ယုံကြည်လွန်းတဲ့ သီလေး ဘယ်အချိန်ထိ ကိုကိုကို ထိုင်
စောင့်နေခဲ့သလဲ သိလား။

ကိုကိုမကလာဆောင်ပြီးသွားတဲ့ ညနေအထိပါပဲ။ အဲ့ဒီမကလာပွဲပြီးတဲ့
ညနေကျမှ ကိုကို လုံးဝမလာတော့ဘူးဆိုတာ သေချာသွားပြီမို့ ရန်ကုန် သွား
တဲ့ ကားပေါ်တက်၊ ခိုနားရာဆိုတဲ့ ဂေဟာရှိတဲ့အရပ်ကို ဝေဝေဝါးဝါးနဲ့ ခရီး
ဆက်ခဲ့ပါသည်။

ကိုကိုတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်လည်း လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ စင်္ကာပူ
မှာ ကျောင်းတက်ဖို့ဆိုလား။ အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုလား ထွက်သွားကြသည်လို့ ကြား
လိုက်ရသည်။

ကျွန်မ သိတဲ့ ရုံရုံလေးမေမေ

သီလေးဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို ခိုနားရာဂေဟာကို စရောက်ထဲက အားငယ်တတ်လွန်းသော၊ အငိုသန်သော၊ အေးဆေးသော ကောင်မလေး အဖြစ်သာ ကျွန်မသိခဲ့သည်။ သူက စကားလည်းမပျားတော့ ကျွန်မနှင့် သိပ်ပြီး လည်း စကားမပြောဖြစ်ခဲ့။

တကယ်တော့ ခိုနားရာမှာ ကျွန်မရဲ့နေရာဟာလည်း နေရခက်သော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ ဘာစာရိတ္တနဲ့ အခက်အခဲကြုံမှန်း မသိတဲ့ မိန်းမငယ်လေးတွေကို သူတို့ဘဝ စိတ်အကျဉ်းကျပ်ဆုံး စိတ်ဒဏ်ရာ အကြီးဆုံးအချိန်မှာ အတူနေပြီး ဖြေရှင်းရတာမို့ ကျွန်မတောင် အနေ မတတ်ရင် သေတတ်တဲ့အနေအထား၊ ညီမတွေအားလုံးကို တည်တည်နဲ့

မှန်မှန် ဆက်ဆံခဲ့ပေမယ့် ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာကတော့ ပြပေးခဲ့သည်။

မှတ်မှတ်ရရ သီလေး နားခိုရာဂေဟာကို ရောက်တဲ့နေ့ဟာ ထိုက်ထိုက်ရောက်တဲ့နေ့နဲ့ တစ်နေ့ထဲ တစ်ရက်ထဲပါပဲ။ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာသည်ဆိုတော့ ကိုယ်လည်း ထိုက်ထိုက်နှင့်သီလေး အတူကပ်လျက် နေရာချပေးတော့ သူကငိုသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ယောက်ျားလျာ ထိုက်ထိုက်ကို ကြောက်လို့တဲ့။ သူမထက်အရင် ရောက်နေတဲ့သူတွေက ဟိုမေးဒီမေးနှင့် အချင်းချင်း စပ်စုကြတော့လည်း ငိုသည်။ ရောက်စမှာ သူ့နာမည်မသိလို့ တစ်ယောက်က မျက်ပေတုံးနဲ့ကောင်မလေးဟု မျက်လုံးမျက်ခုံး မထင်ရှားတာကို သတ်မှတ်ပြီး ပြောတော့လည်း ငိုသည်။ ဆေးရုံမှာ ဝိုက်သွားပြတဲ့နေ့ စောစောထ တန်းစီရတဲ့နေ့တွေလည်း ငိုသည်။ အတော်အသိသန်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

စိတ်အားငယ်တတ်လွန်းတာကြောင့်ပဲ လမစေ့ ပေါင်မပြည့်တဲ့ ကလေးကို ဝိုက်ခွဲမွေးလိုက်ရသည်။ ရေမြွှာခန်းပြီး ကလေးအလှုပ်နည်းနေလို့တဲ့။ သူမ ဆေးရုံ စတက်တဲ့နေ့ မွေးခန်းထဲမဝင်ခင်မှာ ကျွန်မရောက်သွားသည်။ ဝိုက်နာလို့ ဆေးရုံတက်ရတာမဟုတ်။ ရေမြွှာခန်းလို့ တက်ရတာဆိုတော့ ဝိုက်နာလို့ အလူးအလဲဖြစ်နေကြသော ဝိုက်ကြီးသည်တွေချည်း နေတဲ့ အခန်း (Frist stage room)မှာ မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်နှင့် လှဲနေတုန်း ကျွန်မရောက်သွားခဲ့သည်။

ကျွန်မဝင်လာတာကို သူက မတွေ့။ ဝိုက်နာနေသည့် မိန်းမတွေကို ကြောက်ရွံ့စွာ မျက်ရည်တွေနဲ့ ဝေးကြည့်နေသည်။ လူနာစောင့်အနေနှင့် ကြာကြာနေလို့မရတဲ့အခန်းပို့ ခုတင်ပေါ်အိပ်နေတဲ့ သူ့ဆံပင်လေးကို ခုတင်ခေါင်းရင်းကနေ လှမ်းဖွပြီး-

“သမီး အခန်းအပြင်မှာ ဆရာမရှိတယ်နော်၊ ငိုမနေနဲ့နော်” လို့

တိုးတိုးလေး အားပေးတော့ ကျွန်မကို ဒီပရဟိတကို ဘယ်တော့မှ လွှတ်မချနိုင် တဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ သူမလှမ်းကြည့်ခဲ့သည်။ အဲ့ဒီအကြည့်ထဲမှာ တောင်းဆိုမှု တွေ၊ အားနာမှု အားငယ်မှုတွေ၊ အားကိုးတဲ့စိတ်တွေ ရောထွေးနေခဲ့တာလို ကျွန်မ သိသည်။

မွေးခန်းအပြင်မှာ ဆွေမျိုးအစုံအလင်နဲ့ ဆီးကြိုစောင့်စားနေတဲ့ အခြားကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမတွေတောင် ဒီအခန်းထဲမှာ မီးဖွားသည့် စစ်ပွဲမှာ လူးလိုမ့်အော်ဟစ်နေကြတာ။ တစ်ယောက်ထဲ စစ်ခင်းမည့် ပြန်ထွက်လာရင် ကြိုမယ့်သူမရှိသည့် သူနဲ့သူ့ကလေးအတွက် ဘယ်လောက်တောင် စိုးရိမ် အားငယ်နေလိမ့်မလဲ။ သူ့မျက်လုံးကပြောတဲ့ ဒီစကားတွေကို ကျွန်မ နှလုံးသားနဲ့ ကြားနိုင်သည်လေ။

“အင်း... ခဏနေရင် သမီးခွဲခန်းဝင်ရတော့မယ်။ ဆရာမ ခွဲခန်း အပြင်မှာ စောင့်နေမှာ။ ကျန်းကျန်းမာမာနဲ့ ပြန်ထွက်ခဲ့နော်။ ဘာမှ ကြောက် စရာ မလိုဘူး သိလား။”

ဒီလိုပြောတော့ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ကလေးက ပေါင်မပြည့် လမစေ့လေးမို့ မွေးပြီးတာနဲ့ ကလေးကုသ ဆောင်ကို တန်းပို့လိုက်ရသည်။ သူမခွဲခန်းထဲက ထွက်လာပြီး ခုတင်မှာ နေရာပြန်ချပြီးတော့ မျက်လုံးမဖွင့်ကြည့်ဘဲ မျက်လုံးထောင့်ဆီမှ မျက်ရည် တွေ စီးကျလာသည်။ ကျွန်မက -

“မငိုနဲ့တော့လေ သမီး။ အားလုံးပြီးသွားပြီ။ ဘဝရဲ့အခက်အခဲဆုံး အချိန်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးခဲ့ပြီမို့ ခိုရာမရှိတော့ဘူး။ This too will pass away လေနော် သမီး။”

တစ်ချက်ရှိုက်ပြီး မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ကာ ကျွန်မကို အသံတိုးတိုး လေးနဲ့ ပေးသည်။

“ဆရာမ...ကလေးလေးကရော၊သမီးလိုမျက်ပေတုံးလေးပဲလားဟင်”

“အား...လုံးဝမဟုတ်ဘူး သမီး၊ မျက်ခုံးမျက်လုံးလှလှလေးနဲ့ အရမ်း
လှတဲ့ ရှုပါရုံလေးပါပဲ” ဆိုတော့ သူမ နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး ပြုံးလေရဲ့။ သူ့သမီး
လေးကိုတော့ သူ့ထက်လှစေချင်တယ်လေ။

ရုံရုံလို့ ကျွန်မ ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့ ရှုပါရုံဆိုတဲ့ ကလေးလေးဟာ
မွေးပြီးကတည်းက အသားဝါဝင်လိုက်တာမှ လေးဆယ့်ငါးရက်ပြည့်တဲ့အထိ
ပဲ။ ကလေးဆောင်မှာက လူနာစောင့် အပိုလည်း ထားလို့မရတာကြောင့် သူ့
အမေလေးမျော တစ်ယောက်တည်း ပြုစုနေရတာတာပါ။ ကလေးကလည်း
ဆေးရုံတက်လိုက် ဆင်းလိုက်နဲ့ မို့ ပြုစုရတဲ့ သီလေးမျော အတော်ပင်ပန်း ရှာပါ
သည်။

ကလေးမွေးဖွားပြီး လေးဆယ့်ငါးရက်ဆိုတာ မြန်မာအခေါ်အရ
မီးတွင်းလို့ခေါ်သည်။ သိုးဆောင်းအရ 'Puerperium' တဲ့။ ဝက်ဝံတို့၊ ခြင်္သေ့တို့၊
ကျားတို့ရဲ့ သားရဲတွင်းထဲက ပြန်ထွက်လာတဲ့သူလို အဓိပ္ပါယ်ရသည်မို့ ဘယ်
လူမျိုးကမှ သက်တောင့်သက်သာရှိတဲ့အနေအထားကို ဖြတ်သန်းခဲ့သည် ဟု
ဆိုလိုတာတော့မဟုတ်။ ဒီကြားထဲ ရုံရုံက သေးလည်းသေး၊ အသားဝါကလည်း
ရက်ကြာ နေသည်။

မီးတွင်းဆိုတဲ့ခရီးကို လေးဆယ့်ငါးရက်ကို မိသားစုနှင့်အတူ ပုံမှန်
ဖြတ်သန်းသော မိန်းမတွေတောင် ပင်ပန်းဆင်းရဲသည်ဆိုလျှင် ရုံရုံလေး
မေမေလို တစ်ကိုယ်တည်းအထီးကျန်စွာ ပင်ပင်ပန်းပန်းဖြတ်သန်းရတဲ့ သူဆို
လျှင်။

ဒါပေမဲ့ သူ့မျော သူ့သမီးလေးကို အဖော်တစ်ယောက်ပမာ စကား
တတွတ်တွတ်ပြောရင်း တစ်ခါတစ်ရံ ဘာမှနားမလည်တဲ့ ကလေးလေးကို

ချစ်စနိုးနဲ့ ဆူအော်ရင်းနဲ့ အမေ့ကလေးလား ကလေးအမေလား မကွဲပြားဘဲ ဖြတ်သန်းရသည်။ သူ့သမီးလေးကို တော်တော်ချစ်ရှာသည်။ သူ့အခန်းနားက ဖြတ်တိုင်း သူ့သမီးကို တိုင်တည်ပြောတတ်တဲ့စကားတွေကို ခဏခဏ ကြားရ တတ်သည်။

“ညည်းအေ ...ဘာမှမရှောင်နဲ့ အကုန်စားဆိုလို့ ကျုပ်လည်း စားတာ ပဲ။ ဆာတိုင်းတိုက်၊ ငိုတိုင်းတိုက် ခဏခဏတိုက်ဆိုလို့ ကျုပ်လည်း တိုက်တာ ပဲ။ ညည်းလည်း သူများကလေးထက်တောင် ပိုစို့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လူကောင်ကျ မကြီးလာဘဲ ခေါင်းကြီးတစ်လုံးပဲ ကြီးလာတော့ ကျုပ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“ရုံရုံနော် ...အခု နို့တိုက်တုန်းမှာ သောက်ထား။ မအေက အနီးသွား လျော်မှ အော်ငိုပြီး လာမတောင်းနဲ့။ အဲ့ဒါမျိုးဆို ပြန်လာပြီး မတိုက်ဖူးနော် ပြောပြီးသား”

စသည်ဖြင့် အမေကိုယ်တိုင်က ကလေးဆန်တဲ့ ချစ်စရာစကားလေး တွေကြောင့် ကျွန်မက အသနားပိုရပါသည်။

ဒီလိုနဲ့ ရုံရုံလေးလဲ နှစ်လကျော်လာ သူ့အမေလဲ နောက်ဆုံးနှစ် အတွက် ကျောင်းပြန်တက်ရဖို့ အချိန်နီးလာပါပြီ။

တစ်ည ကိုယ်အပေါ်ထပ်မှာဖုန်းသုံးနေတုန်း(message)တစ်စောင် ဝင်လာပါသည်။

“ဆရာမ သမီး ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ ပြန်ရတော့မယ်။ အမေတို့ကလဲ ပြန်လာဖို့မခေါ်ဘူး။ ပြန်ဖို့လဲ ကားခတောင်မရှိဘူး။ သမီးလေးကိုလဲ မစွန့်ပစ် နိုင်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မသိတော့လို့ စဉ်းစားပေးပါဦးနော်”

နေ့တိုင်းတွေ့ တစ်အိမ်ထဲအတူနေပေမယ့် ကျွန်မကို တိုက်ရိုက် မပြောရဲလို့ အပေါ်ထပ်အောက်ထပ်ကို messageပို့ပြီး ပြောလာတော့ ကျွန်မ ပြုံးမိပါသည်။ အောက်ထပ်ကိုဆင်းသွားပြီး သူတို့သားအမိထိုင်နေတဲ့ ခုတင်

ပေါ်တက်ထိုင်ရင်း စကားတွေ ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“ရုံရုံလေးက သမီးနဲ့လည်း မတူဘူးနော်၊ ဘယ်သူနဲ့တူတာလဲ”

စုအောင်အောင်လေးနဲ့

“ဟွန်း...ဒေါ်အေးသူကြီးနဲ့ တူနေတာမှ ချွတ်စွပ်ပဲ”

“ဘယ်သူတုံး...ဒေါ်အေးသူကြီးဆိုတာ”

“ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့မေမေလေ ဆရာမ၊ ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းက သူ့ အကြောင်းတွေချည်းပဲ ညရောနေပါ တွေးနေခဲ့လို့လား မသိဘူး။ ဘွားတော်နဲ့ တူတာ ချွတ်စွပ်မှ ချွတ်စွပ်ပဲ။ အခုနေ သမီး အဲ့ဒီမြို့ကို ဒီကလေးချိုပြီးသွားရင် သမီးရဲ့ကလေးလို့ ဘယ်သူမှမသိရင်သာနေမယ်။ ဒေါ်အေးသူကြီးရဲ့မြေးဆို တာတော့ တစ်မြို့လုံးသိမယ်။ အဲ့သလိုတူတယ် သိလား ဆရာမ”

“ဪ... ဒါနဲ့ သမီးရဲ့မေမေနဲ့ရော အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီးပြီလား သမီး”

“နင်ချည်းပဲ ပြန်လာရင်တော့ လက်ခံပေးမယ်တဲ့၊ သမီးလေးကို တော့ တစ်သက်လုံး ခေါ်မလာနဲ့တဲ့” ပြောရင်း အသံက တိမ်ဝင်သွားပြီး မျက်ရည်က စီးကျလာသည်။

“သမီးကရော စာမေးပွဲဖြေဖို့ ဘယ်လောက်လိုသေးလဲ”

“ဖြေဖို့ကတော့လိုသေးတယ် ဆရာမ၊ ဒါပေမဲ့ နောက်လကျရင် ကျူရှင်တွေက စဖွင့်တော့မှာ၊ သူငယ်ချင်းတွေက ကျူရှင်လာတက်မှာလား ပေးနေပြီ”

“ကျူရှင်လခရော အမေက ပေးမှာလား”

သူမရဲ့နားကပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြတယ်။ အခုမှကြည့်မိတော့...

“နားကပ်တစ်ဖက်တည်း...နားကပ်တစ်ဖက်ကို ရောင်းပြီး ပေး လိုက်တာလား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာမ...နဂိုကတည်းကရောင်းပြီး သုံးထားတာ၊ အခု
က နောက်တစ်ဖက်ကို ရောင်းပြီး ကျူရှင်လခ ပေးလိုက်မယ်ပြောတာ”

“အမေက မပေးဘူးတဲ့လား သမီး”

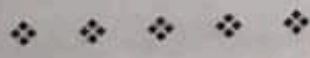
“ဘာမှ မပြောဘူး၊ ဖုန်းဆက်တော့လည်း မကိုင်ဘူး၊ အဲ့တော့ ကျူရှင်
လခကို မေမေမှပေးရင် အဆောင်လည်း ငှားမနေနိုင်ဘူးလေ၊ သူငယ်ချင်း
အိမ်မှာနေ ပြီးပဲ သွားတက်ရတော့မှာ၊ ကျောင်းတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မဆိုပြီး
အောင် ဆက် တက်မှာပဲ”

သူမပြောပြနေတဲ့အနေအထားကို ကျွန်မတောင် စိတ်အိုက်သွား
သည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား သမီး၊ ကလေးကို အခုအခြေအနေမှာ သမီး
အနေနဲ့ ကြီးပြင်းအောင် မမွေးနိုင်သေးဘူး၊ ပြီးတော့ သမီးအိမ်နဲ့ အထူးသဖြင့်
သမီး အမေနဲ့ အဆင်ပြေဖို့ ပြေလည်ဖို့လည်း လိုသေးတယ်၊ ဒီကလေးလေး
ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့တာ ကောင်လေးအမေသိခဲ့တာပဲ၊ ရုံရုံလေးကသူ့အဘွားနဲ့ ဒီ
လောက် တူနေတာဆိုရင် ဆရာမကိုယ်တိုင် ဒီကလေးကို ဘွားအေအိမ်ပေါ်
သွားတင်ပေးမယ်၊ ဒီဘွားတော် သူ့အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ရော၊ သူ့ဘား အိမ်
ထောင်ရေး မှာ အသံထွက်မှာ စိုးလို့ရော ဘာမှမပြောရဲဘဲနဲ့ လက်ခံလိမ့်မယ်
သေချာတယ်၊ သူနဲ့အရမ်းတူတဲ့ သူ့ပြေးပဲ၊ သူတို့မချစ်ဘဲမနေနိုင်ပါဘူး၊ ခု
တော့ သမီးကတော့ အိမ်ပြန်လိုက်ဦး၊ အမေနဲ့ပြေလည်အောင် ပြန်ကြိုးစား
လိုက်ဦး၊ ကိုယ့်ဘက်က အမှားကလည်းကြီးတော့ အမေ့ဘက်က ဆူရုံမက
ရိုက်တယ်ဆိုရင်တောင် ခေါင်းငုံ့ပြီးတော့ ခံပေါ့၊ အမေပဲဟာကို သတ်တော့
မသတ်ပါဘူး၊ အကယ်၍ အိမ်ပြန်ပြီး ကျောင်းပြန်တက်ရတဲ့အချိန်ရောက်ပေ
မယ့် အမေက ကျူရှင်လခ၊ ကျောင်းလခပေးသေးဘူးဆိုရင် ဆရာမဆီ
ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ဆရာမ အတတ်နိုင်ဆုံး စီစဉ်ပေးမယ် သိလား”

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမရယ်... ဒါပေမဲ့ သမီး သူတို့အိမ်တော့ သမီးလေးကို မပေးလိုက်နိုင်ဘူး။ ဆရာမ စိတ်တော့မဆိုးနဲ့နော်၊ သမီး ရိုင်းတဲ့စကားပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲ့ဒီမိသားစုက လူဖြစ်နေပေမယ့် လူ စိတ် မမွေးကြတဲ့သူတွေ၊ ကလေးကို သူတို့နဲ့သာ ကြီးပျင်းစေခဲ့ရင် လူပီသတဲ့ စိတ်ရှိအောင် ပြုစုကြမှာ ပျိုးထောင်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အဲ့တော့ သမီး ဘာသာပဲ ရုံရုံလေးကိုမွေးမှာ၊ သူတို့စိတ်ထားနဲ့မတူတဲ့ လူပီသတဲ့ စိတ်ထား ရှိတဲ့ လူဖြစ်အောင် သွန်သင်မှာ။ သမီး အမေတို့ဆီ ခဏပြန်မယ်၊ ပြီးရင် ကျောင်းပြန်တက်မယ်။ သမီးရဲ့ကလေးကို ဆရာမ ခဏထိန်းထား၊ စောင့်ရှောက်ထားပေးပါ။ ကျောင်း ပြီးလို့ အလုပ်တစ်ခုခုရရင် သမီးရဲ့ကလေးလေးကို ပြန်ခေါ်မယ်။ လူစိတ်ရှိတဲ့၊ လူပီသတဲ့ လူလောကကြီးမှာ တာဝန်ယူရဲတဲ့ လူ ဖြစ်အောင် ပျိုးထောင်မယ်။ သမီးကလေးလေးကို စောင့်ရှောက်ပေးထား ပါနော် ဆရာမ”

အဲ့ဒါ့စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ပျော့ညံ့သည်ဟု ကျွန်မထင်ခဲ့တဲ့ ကလေးဆန်တယ်လို့ ကျွန်မအမြဲ ကောက်ချက်ပေးမိတဲ့၊ မျက်ရည်လွယ် လွန်းတဲ့ တစ်ကိုယ်ရေပိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ဗာကျောမှု၊ ရင့်ကျက်မှု၊ ရဲရင့်မှုတို့ ကို ခုမှ ကျွန်မတွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်လေးက ကျေနပ်အားရဖွယ်၊ ဖြစ်သင့်တဲ့အနေအထားတစ်ခုမို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးဖို့ ကျွန်မ ကတိပေး မိသည်။ ဒါပေမဲ့မြန်မာပြည်မှာ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဖြစ်ရင်တောင် သားအမိ နှစ်ယောက် နှစ်ဝမ်းအတွက်မပြောနဲ့ တစ်ဝမ်းကျောင်းတစ်ခါးလှဖို့တောင် ခက်ခဲသည်မို့ သူမရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေအတိုင်း တစ်နေ့ဖြစ်လာပါစေလို့ ဆု တောင်း ရင်း သက်ပြင်းမောကြီး ချမိပါတော့သည်။

ငထိုက်

ငထိုက်ဆိုတဲ့ကျုပ်က အသားညိုညို၊ ပုပျက်ပျက် ရှပ်ရည်လည်း ထူး
ခြားပြီး မလှပတဲ့ ပုံပန်းမကျယောကျာ်းလျာတစ်ယောက်ပေါ့။ ကျုပ်တို့ဣာ
ထိန်တော မိုးညိုဘက်က နည်းနည်းတော့ခေါင်တယ်။ အလုပ်အကိုင်လည်း
ရှားတယ်။ မိဘဘိုးဘွား ဒီရွာသားမို့ ကျုပ်လည်း ဒီရွာအလုပ်ပဲရှိတာပေါ့။
တိုးပွားလာတဲ့ လူဦးရေမှာ အလုပ်အကိုင် အခွင့်အရေးကျတော့ မတိုးပွား
လာတဲ့အတွက် ရွာမှာပိုက်ဆံရှာရတာ သိပ်အဆင်မပြေလှဘူး။ ကျုပ်လို
မကြောက်တတ်တဲ့ ဇရိုတဲ့ ကောင်ကတော့ ရွာနီးချုပ်စပ်ထွက်၊ ရရာ
“ဘောက်” ရှာ လုပ်ရတာပေါ့ ဗျာ။ ပိုက်ဆံ ထွက်မရှာလို့ကလည်း မရဘူးလေ။
အိမ်က စားအိုးကလည်း ပသေးဘူးမို့လား။ လင်ထောင်ကျနေတဲ့ အိမ်မနဲ့

သူ့ကလေး သုံးယောက်ရဲ့ တာဝန်က ကျုပ်ရဲ့ခေါင်းပေါ် ပုံကျလို့နေတာမို့။

အံ့မယ် သူ့လင်ထောင်ကျနေတုန်း သူနဲ့ကလေးတွေကို ရှာကျွေး
နေလို့ ကျေးဇူးတင်လိမ့်မယ်တော့ မထင်နဲ့။ အစ်မဖြစ်သူက အခွင့်အရေး ရ
တာနဲ့ ကလော်တုတ်တတ်သလို သူ့လင်ကလည်း ထောင်ထဲက လူကြုံရတိုင်း
စကားပါးသဗျ။ ကျုပ်ကြောင့် သူထောင်ကျတာတဲ့။ ထောင်က ထွက်လာတာနဲ့
ကျုပ်ကို သတ်မှာမို့ ထမင်းဝဝစားထားဖို့။

ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျုပ်လုပ်လို့ ထောင်ကျရမတုန်း။ သူ့စောက်ကျင့်
ကမှ မကောင်းတာ။ မူးရင် ရမ်းတတ် ရစ်တတ်တဲ့ စောက်ကျင့်ဆိုးကြောင့်
ထောင်ကျတာ။ အရက်များများ ကျုပ်လည်း ကြိုက်တယ်။ သောက်တတ်ပါ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ အရက်သောက်ရင် သူ့လိုတော့ သွေးမဆိုးပါဘူး။ သူထောင်
ကျသွားပုံက ဒီလိုဗျ။

တစ်နေ့ အရက်ဆိုင်မှာ ယောက်ဖက ရန်ဖြစ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကို
ဘာလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်ပြေးလာတယ် မသိဘူး။ အူးယားဖားယားနဲ့ လုံချည်
တောင်မနိုင်ဘဲ ဝိုင်းထဲပြေးဝင်လာတာ။ အိမ်ပေါ်တက်ပြေးပြီး ပုဏ္ဏားကွယ်က
နေ ဝါးစိမ်းတုတ်ကိုင်ပြီး ချောင်းနေတာ။ ကျုပ်တို့က ခြေတံရှည်အိမ်လေ။
ကျုပ်က အိမ်အောက်မှာ ကျုပ်တူမကို ချော့သိပ်နေရင်းနဲ့ သီချင်းဆိုမပျက်
အခြေအနေကို ချောင်းနေတာပေါ့။ ဘယ်ဝင်ကူလိမ့်မလဲ။ ဒီကောင်က
ထစ်ခနဲဆို တုတ်ဆွဲစားဆွဲနဲ့။ သူ့ဝိုင်းကူရင်း ကျုပ်လည်းတစ်ခါ အချုပ်ကျ ပြီး
ပြီဆိုတော့ မှတ်သွားပြီ။ ကလေး အချော့မပျက် အရိပ်အခြည်ကြည့်နေတာ။

မကြာပါဘူး။ ရွာတောင်ဝိုင်းက သောင်းစိန်နဲ့ ဖိုးထောင် အသံကြား
လိုက်ရတာပဲ။ လူတောင်မမြင်ရသေးဘူး။ အဆဲတပ်မဟာက အရှေ့က
ထောက် အရင်ရောက်နှင့်တာဗျ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဖွန်တူသွားတာပဲ။ ဒီနှစ်
ကောင် ကျုပ်တို့ဝိုင်းရှေ့ထိတောင် မရောက်သေးဘူး။ ယောက်ဖက အိမ် ပေါ်

ကနေ ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်ပြီး "ကျား" ဆိုပြီး ခုန်ကို ဆင်းချလာတော့တာ၊ ဟိုက နှစ်ယောက်ပေမယ့် လက်ထဲ ဘာမှမပါဘူးလေ၊ သောင်းစိန်ကတော့ အုတ်ခဲ ကျိုးတစ်ခုလား ကိုင်ထားတာ၊ ကျုပ်ယောက်ဖရဲ ဝါးရင်းတုတ်နဲ့တွေ့တော့ ခေါင်းက သွေးတွေ ဖြာခနဲထွက်ရောပဲ။ ဟိုနှစ်ကောင် တစ်ချိုးတည်း လစ်ပါ လေရော။

ယောက်ဖကလည်း တစ်ခါတလေ သူများလုပ်တာ မခံရတာကိုများ ပွဲတိုင်းနိုင်နေတဲ့ စစ်သူကြီးအိုက်တင်နဲ့ အိပ်ပေါ် ပြန်တက်လာတယ်။ စပ်ရ နေတဲ့ ကျုပ်ကို လှမ်းတွေ့တော့ ဝါးရင်းတုတ်ကို ဆပြပြီး "မင်းတွေ့တယ် မှတ် လား" ဆိုတဲ့ စတိုင်နဲ့ ကြွားသွားသေးတာ။ ကျုပ်လည်း မသိချင်ယောင်ဆောင် ပြီး သားချောတေးပဲ အော်ဆိုလိုက်တော့တယ်။

ညနေလည်းစောင်းရော ရွာလူကြီးနဲ့ရဲတွေ အိမ်ရှေ့ကို ရောက်လာပါ လေရော။ နဂိုကတည်းက ကျုပ်သိတယ် ယောက်ဖတော့ နာတော့မယ်ဆို တာကို၊ ဘာလို့လည်းဆိုတော့ ဖိုးထောင်က ရွာလူကြီးရဲတူ၊ သောင်းစိန်က ဖေရှိပေမယ့် ပိုက်ဆံရှိတဲ့ကောင်ဆိုတော့ နှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး ဖွပြီပေါ့။ ဆေးရုံတက်နေရပြီး ခေါင်းခွံကွဲသွားတယ်ဆိုပြီး ကျုပ်ယောက်ဖကို လာဖမ်း သွားပါလေရော။ ဟိုးအရင်ကလည်း ဒီကောင် အဖမ်းခံရဖူးတယ်ဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ အာမခံမရဘူး။ ဟိုဘက်က ဒဏ်ရာပြင်းထန်လို့ ဆိုလားပဲ။

ကျုပ်ရဲ့အစ်မက မရှိမဲ့ရှိမဲ့လေးတွေ ရောင်းပြီးပေါင်ပြီး သူ့လင် အတွက် ရဲစခန်းကို အမ်း၊ ရှေ့နေငှား လုပ်ရှာတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ကျုပ်က ဝင်မပါခင် ပေမယ့် အဓိက မျက်မြင်သက်သေက ကျုပ်ဖြစ်နေတာကြောင့် ဝင်ကိုပါရ တော့တာ။ ရှေ့နေဆိုတဲ့လူက ကျုပ်ကို တံရားရုံးမှာမေးမယ့် မေးခွန်းတွေ၊ ဖြေ မယ့် အဖြေတွေကို ကလေးတွေကို စာသင်သလိုမျိုး နှုတ်တိုက်ချပေးတယ်။

"ငတိုက် မင်းခဲအိုက အိပ်ပေါ်မှာ သူ့ဘာသာသူ အေးအေးဆေးဆေး

နေတာကို သောင်းစိန်နဲ့ဖိုးထောင်က ခြံဝိုင်းထဲအထိ ကျူးကျော်ဝင်လာပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆို စိန်ခေါ် ကြတာလို့ ပြောရမယ်ကွ”

ခဲအိုဆိုတဲ့အသံကြားကတည်းက ရှေ့နေဆိုတဲ့ကောင်ကို ကျုပ်က မကြည်တော့ဘူး။

“အမ် . . . ဘာလို့ပြောရမှာလဲ ကျုပ်အစအဆုံး ကြည့်နေတာ ယောက်ဖက အပြင်ကပြေးပြန်လာတာ။ သူရန်ဖြစ်တိုင်းကိုင်နေကျ ဝါးစိမ်း တုတ်ကို အသင့်ကိုင်ပြီးပုဏ္ဏားကွယ်ကနေ သောင်းစိန်တို့အလာလမ်းကို ရောင်းနေတာဗျ။ သောင်းစိန်လက်ထဲဆို ဘာမှ မကိုင်လာဘူး။ ယောက်ဖက အိပ်ပေါ်က ကျားခနဲ ညာသံပေးပြီးတော့ကို ခုန်ဆင်းပြီး ဝါးရင်းတုတ်ကို ရမ်း တာဗျာ၊ သူရမ်းတာမှ ဟိုကောင် ဖိုးထောင်က လမ်းပေါ်က အုတ်နီခဲကျိုးနဲ့ ကောက်ထုတာ။ အုတ်နီခဲက သေးသေးလေးပါဗျ။ သူ့ကိုတောင် မထိဘူး။ ကျုပ်က အကုန်မြင်လိုက်တာဗျ။ ဟို ဆီးဖြူပင်လေးကို ကွယ်ပြီးတော့ကို ရောင်းနေတာ ... အမ်း...”

ကျုပ်ရဲ့စတိုင်အတိုင်း ငါကွဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ကွမ်းလေးဝါး မေး လေးထိုးပြီးပြောတော့ ရှေ့နေက -

“အေး အဲလိုသာဖြေရင် မင်းကောင်က ထောင်လုံးလုံးကျပြီပဲ။ ဒီမှာထိုက် ကျွန်တော် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောမယ်။ အခုအမှုမှာ သောင်းစိန် တို့ဘက်က မူးရှူးပြီး သူများခြံဝိုင်းကို ကျော်နင်းဆဲဆို ရန်စရိုက်နက်လို့ ခင်ဗျား ခဲအိုက ခုခံရိုက်မိပါတယ်လို့ ကျုပ်တို့က ပြန်ချေပမှ ရမှာဗျ။ ဟိုဘက်က ခေါင်းကွဲပြီး အရိုးအက်တဲ့အထိဖြစ်သွားလို့ ခင်ဗျားခဲအို ထောင်ကျမှာ သေချာသလောက်ပဲ။ အဲတော့ မျက်မြင်သက်သေဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ် သင်ပေးတဲ့အတိုင်း တရားရုံးမှာ သေချာထွက်ဆိုမှ အပြစ်က လျော့ပေါ့မှာဗျ နားလည်လား”

“ကျုပ် နားလည်တာကတော့ အဲ့ကောင်က ကျုပ်ယောက်ဖ ခဲ့အို မဟုတ်ဘူး”

လို့ ခပ်တည်တည်နဲ့စိုက်ကြည့်ပြီး ကျုပ်ပြန်ပြောလိုက်တယ်၊ ရှေ့နေကလည်း ကျုပ်ကို စိတ်မရှည်သလို မကြည်ကြည့်နဲ့ ပြန်ကြည့်တယ်။

ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက် ဆိုပေမယ့် အဲ့သလို လိမ်ရပတ်ရတာတွေတော့ မလုပ်ချင်ဘူးလေ။ နှုတ်ခမ်းရှဲ့ ဒူးနဲ့ စဉ်းစားနေတုန်း ကျုပ်အစ်မက -

“ငတိုက်ရယ် မောင်လေး လုပ်လိုက်စမ်းပါအေ၊ ရှေ့နေကြီး သင်ပေး တဲ့အတိုင်း လိမ်ပေး...အဲလေ ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ငါ ရှိကြီးခိုးပါတယ်အေ၊ နင် သိတဲ့အတိုင်း ငါဆိုတာလည်း ဘာမှလုပ်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး။ အမြဲ ပန်းနာ ကျိုး ကျိုးနေတာ။ သူ့အဖေမရှိလို့ ကလေးတွေ ဘာနဲ့ စားကြမတုံး၊ ရှေ့နေကြီး သင်ပေးတဲ့အတိုင်းသာ ပြောပေးလိုက်ပါ မောင်လေးရယ်...နော်”

ပြောရင်း ကျုပ်အစ်မက မျက်ရည်ကျတယ်။ သူ့က အဲ့သလိုမျိုး စကားရှေ့မျက်ရည်က အရင်ကျတဲ့မိန်းမ။ တကယ်က ဟိုကောင်ရိုက်တာ ခံရ ပေါင်းများလို့ နေမကောင်းရာကနေ နလန်ပြန်မထဖြစ်နေတာကိုတောင် သူ့အဖေ မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး လုပ်နေတာ။ ပါးစပ်ထဲ ပြောချင်လာတဲ့ စကားတွေ ကြောင့် ကွမ်းတွေဖိဝါးပြီး ကွမ်းတံတွေအဖြစ်ပဲ ဖျစ်ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက် ရတယ်။

“အေး...ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့တူမတွေမျက်နှာကိုထောက်ပြီး နင့်လင် အတွက် ရှေ့နေသင်ပေးတဲ့အတိုင်း လိမ်ပြောပေးလိုက်မယ်။ နောက်တစ်ခါ ဆိုရင်တော့လား ငါလည်း နင့်လင်ကို သိပ်ကြည့်လို့ ရနေတယ်တော့ မထင်နဲ့”

“ဒီလိုမျှ ကိုထိုက်ရ...”

တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ရှေ့နေ၊ ခုနကတော့ သူပြောတဲ့အတိုင်း

သာ မပြောပေးရင် သူကပါ ဝင်ပြီး ဝါးစိမ်းတုတ်နဲ့ရိုက်မယ့် မျက်နှာပေးနဲ့ပါ။
ခုတော့ ချက်ချင်း ကိုထိုက်တွေဘာတွေ ဖြစ်လာပေါ့။ ကျုပ်ခေါင်းကို
ဆတ်ဆတ်နဲ့ညိတ်ပြပြီး နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက် မဲ့ပေးလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားရဲ့...ခဲအိုက...”

“ယောက်ဖလုပ်ပါဗျ...ခင်ဗျားကလဲ”

“ဪ...ဟုတ်ကဲ့ ယောက်ဖက အိမ်မှာ သူ့ဘာသာသူ နေနေတာ
ကို သောင်းစိန်နဲ့ဖိုးထောင်က အုတ်ခဲကိုင်ပြီး အော်ဟစ်ဆဲဆို ခြံကျော်နင်းပြီး
စိန်ခေါ်တာ။ ဖော်ကားမှုကိုခုခံဖို့ ခင်ဗျားရဲ့ခဲအို...အဲလေ ယောက်ဖက ဝါးစိမ်း
တုတ်ကိုင်ပြီး တုံ့ပြန်တာနော်။ အဲသလိုပြောမှ ကျုပ်တို့ဘက်က သူတို့ကို ခြံ
ကျော်နင်းမှု၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်မှုတွေနဲ့ ပြန်စွဲလို့ရမှာဗျ သိလား။ ခုခံကာကွယ်
ပိုင်ခွင့်ကို အသုံးပြုရမှာ”

ကျုပ်ထိုင်နေလျက်နဲ့ လုံချည်ကို ဒူးလောက်ဆွဲတင်ပြီး ကွမ်းတွေကို
ဖိဝါးနေရာက အော်ကလီဆန်လာလို့နံ့ဘေးက ဘူးစင်ကဝါးတိုင်ကိုကွမ်းသွေး
နဲ့ ဖျစ်ခနဲ လှမ်းထွေးလိုက်တယ်။ ရွံလိုက်တာဗျာ ဘူးသီးကြီး သီးနေတာမြင်
လျက်နဲ့ ဖရုံ သီး ကြီးလို့ ပြောဆိုပဲ။ ပညာတွေတတ်ပြီး အဲသလိုလုပ်စားရတာ
ထက် စာရင် ဈေးထဲမှာ ကုန်ထမ်းပေးရတာကမှ ကျုပ်ထမင်းဝင်ဖြောင့်ဦးမယ်။
ဘူးစင်အောက် ဝင်ရပ်လိုက်ပြီး သီးနေတဲ့ ဘူးသီးပေါက်စလေးကို လက်နဲ့
တိုင်ပြကာ...

“အေးပေါ့ဗျာ...ဖရုံသီးလို့ ပြောဆိုလည်း ဖရုံသီးပြောပေးလိုက်ရမှာ
ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အစ်မ နင့်လင်ကို အပြတ်ပြောထား နောက်တစ်ခါ ဒါမျိုး ငါ မလုပ်
ပေးဘူးလို့”

ပြောပြီး ဒေါ်လုံးတင်တို့ဝိုင်းဘက်ကို ထွက်လာလိုက်တယ်။ သူတို့
ဝိုင်းနောက်ဘက်က ခြံတွေကို ဒီနေ့ရှင်းပေးမယ် ပြောထားတယ်။ ခါးပေါ်မှာ

ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ ယောက်ျားလုံချည်ကို ခေါင်းပေါ်ကကျော်ပြီး ချွတ်ပစ်လိုက်
တယ်။ မိုးဒီဘောင်းဘီလို့ခေါ်တဲ့ ပုံမကျပန်းမကျဘောင်းဘီတိုနှင့် လက်ထဲက
မြက်ခုတ်ဓားကို ဆကြည့်ပြီး အပြုံးတကြီးပဲ ကိုင်းပင်တွေကို လွှားခနဲ လွှားခနဲ
ပိုင်းခုတ်ချလိုက်သည်။

မကျေနပ်ဘူး ၊ လုံးဝ မကျေနပ်ဘူး။

ရှေ့နေကောင်သင်ပေးတဲ့ အရှက်မရှိ လိမ်ပြောရမယ့်စကားတွေ
အတွက် မကျေနပ်ဘူး။

တစ်ခါဖူးမှ သူ့အပေါ်မကောင်းခဲ့တဲ့၊ ထမင်းဝအောင် ရှာမကျွေးခဲ့တဲ့
လင်ကို မရှိရင် မဖြစ်ဘူးပြောတဲ့ အစ်မကိုလည်း မကျေနပ်ဘူး။ ယောက်ဖရဲ့
ကျက်သရေမရှိတဲ့ မျက်ခွက်ကိုမြင်ရင်း ကိုင်းပင်တွေကိုဓားနဲ့ပိုင်းပြီး ခါးပိုင်း
ပြတ်ကျနေတဲ့ ကိုင်းပင်တွေကို ဓားမိုးပြီး ကြိမ်းမောင်းပစ်လိုက်တယ်။

“မှတ်ထား... သိပ် ကျက်သရေ ယုတ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ငထိုက်နဲ့
တွေ့သွားမယ်”

သူ့လင်အတွက် ကျုပ်တရားရုံးတက်တဲ့နေ့မှာ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ
ဝတ်ဆိုပြီး အစ်မက ကော်လံကတုံးရှပ်နဲ့ ပိုးပုဆိုးအဝါရောင်လေး ဝယ်ပေး
တယ်။ အသစ်တွေ အရောင်တောက်တွေ ဝတ်ပြီးသကာလ သားနားနေတဲ့
ကျုပ်ကို ရွာက လူတွေ ကတောင် -

“ငထိုက်... နင် တရားရုံးမှာ သက်သေခံဖို့ သွားတာလား။ မင်္ဂလာ
လက်မှတ်ထိုးမည့် သတို့သားကျနေတာပဲ” ဆိုပြီး ပိုင်းစနေကြသေးတယ်။ အဲဒီ
နေ့ အစ်မခိုင်းလို့ စောစောစီးစီးပြုတက်ပြီး တရားရုံးနားက လက်ဖက်ဆိုင်မှာ
ရှေ့နေနဲ့ အရင်တွေ့ရသေးတယ်။ ရှေ့နေက ကျုပ်ကို သူပြောစေချင်တဲ့ စကား
တွေ အထပ်ထပ် နှုတ်တိုက်ချနေတော့တာပဲ။

“ငထိုက် ခင်ဗျားခဲအိုက သူ့အိမ်မှာ သူနေတာနော်။ ဟိုကောင်
တွေက ခြံကျော်နင်းပြီး ရန်စတာ။ မမှားစေနဲ့။”

“ခင်ဗျားတောင် ခဲအို ခဲအိုနဲ့ ခဏခဏ မှားနေပြီးတော့ဗျာ။ ကျုပ်ကျမှ
မမှားစေနဲ့ဆိုတော့ အိမ်း . . .” ကွမ်းတံတွေးကို ဖျစ်ခနဲထွေးပြီးဆတ်ခနဲ
လုံချည်ကို ဒူးလောက်ဆွဲလှန်ပြီး ပြောလိုက်မှ

“ဪ . . . ငထိုက် . . .ဆောရီး . . .ယောက်ဖ . . .ယောက်ဖ။
ခင်ဗျားယောက်ဖ . . .ကျွန်တော်လည်း မမှားတော့ဘူး။ ခင်ဗျားလည်း မမှားစေနဲ့
ဟုတ်ပြီလား။ သိထားရမှာကဒီအမှုမှာ ခင်ဗျားက အရေးအကြီးဆုံးပျက်မြင်
သက်သေပဲ။ ခင်ဗျားယောက်ဖ ထောင်ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကျမယ်ဆို
တာ ခင်ဗျားရဲ့ထွက်ဆိုချက်အပေါ် အများကြီးမူတည်တယ်။”

“ခင်ဗျားကလည်းဗျာ . . .ကျုပ်ဒီကောင့်ကို ဘယ်လောက်ပဲ ကြည့်လို့
မရစေဦး။ ကျုပ်အစ်မနဲ့ ကျုပ်တူမတွေ ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ ကျုပ်လုပ်ပါ
မလား။”

တရားရုံးရောက်တော့ ကျုပ်ရှေ့က စစ်မေးခံရတာက ဘေးအိမ်က
မိဘုတ်။ မိဘုတ်ကို မစစ်မေးခင်မှာ ထူးဆန်းတာတစ်ခု လုပ်တာကို တွေ့လိုက်
ရတယ်။ ရှေ့နေကကတ္တီပါအနီနဲ့ပတ်ထားတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို မိဘုတ်ဆီ လက်
နှစ်ဖက် နဲ့ရိုရိုသေသေ ကမ်းပေးပြီး နောက်က လိုက်ဆိုခိုင်းတယ်။

“ဤအမှုတွင် ကျွန်ုပ်သည် မှန်ကန်စွာ ထွက်ဆိုပါမည်။ မမှန်မကန်
ထွက်ဆိုခဲ့ပါက ကျမ်းစူးပါစေသား” ဆိုပြီး ကျိန်ဆဲတာလား။ ကျိန်ဆိုတာလား
မသိ။ မိဘုတ်က လိုက်ဆိုရတယ်။

အဲ့ဒီမှာ ကျုပ်ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ တက်ဆောင့်တော့တာပဲ။ မိဘုတ်က
သောင်းစိန်ရဲ့မိဘတွေဆီ ခပါးပေး ပဲပေး ယူနေကျ လူဆိုတော့အိမ်နီးချင်း
လည်း ဖြစ်တဲ့ ကျုပ်တို့အိမ်နဲ့လည်း မပြီအောင် ဟိုဘက်နဲ့လည်း အဆင်ပြေ

အောင် မတွေ့ဘူး။ မသိဘူး ဘူးကြီးပဲခံပြီး ထွက်ဆိုသွားတာ။ တကယ်လည်း အဲဒီအချိန်၊ အဲဒီနေရာမှာသူက မရှိဘူးလေ။ အိမ်နောက်စိုက်ခင်းလေးထဲမှာ ရှိနေတာ။ ရိုက်ကြနက်ကြလို့ အော်သံတွေထွက်လာမှ ပြေးထွက်လာတာကိုး။ မသိဘူး တွေတော့ ခေါင်းကွဲ နေပြီးလို့ပဲ ဖြေသွားတာ။

သူကဘူးတစ်လုံးဆောင်ပြီး ဖြေသွားတာမှန်တယ်။ မလိမ်ဘူးလေ။ ကျမ်းမစူးဘူးပေါ့။ ကျုပ်ကျတော့ ရှေ့နေက လိမ်ပြောဆိုပြီး သင်ပေးလိုက်တာ ကို နည်းနည်းလား ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမတုံး။ ကျမ်းကိုင်ကျိန်ပြီး လိမ်ဖြေလိုက် ရင် ကျမ်းစူးရုံမက မိုးကြိုးတောင် ခေါင်းကိုတည့်တည့် ခွင်းနိုင်တယ်နော့။ ကျုပ် ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဟိုအရင် ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော် ပျံလွန်တော် မပူခင်က ထိုးခဲ့ တဲ့ အင်းတွေ စုတ်တွေက ကုပ်ပိုးမှာရှိနေတော့ကာ ထမင်းစား ရေသောက်လောက်တွေတောင် မလိမ်ခဲ့ဘူး။ ဒုက္ခပါပဲဗျာ ဘာမှတောင် မလုပ် ရသေးဘူး။ ချွေးတွေ စီးကျလာတယ်။ ကုပ်ပိုးက အင်းတွေလည်း ကြွလာတယ် ထင် တယ်။ ရွစ်ရွစ်နဲ့။

ဒီအင်းကလည်း အစွမ်းသားဗျ။ အရက်လေးနှစ်ပက်လောက် သောက်ပြီး ငါးပါးသီလကျိုးရင်ပဲ နောက်ရက်ကျ ဝိုက်တွေလိမ့်ပိန်နေအောင် အောင့် တစ်ချိပြီးတစ်ချိအန်နဲ့ ခံခဲ့ရမနည်းဘူး။ ဒီလိုများ ကျမ်းကိုင်ပြီး ပြောင် လိမ် ပြောင်စား ကျိန်တယ်ဆို ကျမ်းစူးရုံမက ခေါင်းပါးမိုးကြိုးပစ်လိမ့်မယ်။ တွေး ရင်း ချွေးတွေထွက်၊ တုန်နေတဲ့ ဒူးခေါင်းကို ကျုပ်လက်နှစ်ဖက်နဲ့တောင် မိ ထားလိုက်ရတယ်။ ကျုပ်အလှည့်ရောက်လို့ ကျုပ်နာမည်ခေါ်တာတောင် မကြားဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ အစ်မက လက်ကုတ်ပြီး "ငထိုက် နင့်ကို ခေါ်နေပြီ" ဆိုမှ ဒူးတုန်ရင်တုန်နဲ့ ရာဖေတ်ကာထားတဲ့နေရာကို သွားရတော့တာ။

ကတ္တီပါအနီရောင် ကျမ်းကြီးကိုကိုင်ပြီး သူတို့တိုင်ပေးသလို ကျုပ် အသံတုန်တုန်လေးနဲ့ လိုက်ဆိုရတယ်။ လိုက်ဆိုနေရင်း တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါ

နေပြီး ချွေးတွေနှင့်အောင် ထွက်ချလာတော့တာ။ အင်းတွေတော့ ထကြွလာ
ပြီ။ သတိပေးနေပြီထင်တယ် မဖြစ်ဘူး။ နောင်ခါလာ နောင်ချွေးပဲ ငါ လိမ်
မပြောတော့ဘူး။ အမှန်အတိုင်းပဲ ပြောတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး တံတွေးမျိုချ
ပြီး ရင် ကော့ရပ်လိုက်တယ် ငါမလိမ်ရင် ငါကျမ်းမစူးဘူး။ အင်းကမတိုက်ဘူး။
ကိုယ့်ဘာသာ အားပေးရင်း အသက်ပြင်းပြင်းရှူသွင်းလိုက်တယ်။

“ငတိုက်...မင်း ဘာမှ ကြောက်နေစရာ မလိုဘူး”

အယုံလယ် မလိမ်တော့ဘူးလို့ တွေးလိုက်တာနဲ့ ကြွနေတဲ့အင်း
ပြန်ဆုတ်သွားသဗျ။ ရင်တွေတုန်နေတာတောင် ရပ်သွားတယ်။ လေသံမာမာ
နဲ့ပဲ သူတိုင်ပေးတဲ့ နောက်က ရဲရဲကြီး လိုက်ဆိုပစ်လိုက်တယ်။

“အကယ်၍”

“အကယ်၍”

“မဟုတ်မမှန် ထွက်ဆိုမိပါက”

“မဟုတ်မမှန် ထွက်ဆိုမိပါက”

“ကျမ်းစူးပါစေသား”

“ကျမ်းစူးပါစေသား”

ရဲရင့်တဲ့ ကျုပ်လေသံကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တောင် သဘောကျလာပြီး
သူတိုင်ပေးသလို လိုက်ဆိုရင်းနဲ့ အရှိန်လွန်သွားပါလေရော။

“ထိုင်ပါ”

“ထိုင်ပါ”

“ဟေ့ကောင်...မင်းကိုပြောတာကွ”

“ဟေ့ကောင်...မင်းကိုပြောတာကွ”

နားထောင်နေတဲ့လူအုပ်ကြီးက ငါးခနဲ ရယ်လိုက်မှ ကျုပ်လည်း
ရှက်ရှက်နဲ့ ဘုတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်မိတယ်။ တရားသူကြီးမက -

“ဝေဝေထိုက်...အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားက အစအဆုံးရှိ
နေပြီး မှုခင်းဖြစ်ပွားပုံကို အစအဆုံး မြင်လိုက်ရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“အဲ့ဒါဆို အခင်းဖြစ်ပွားပုံကို ခင်ဗျားမြင်သလောက် ပြန်ပြောပြပါဦး”
လည်ချောင်းလေးရှင်းပြီး အောင်မြင်ပြတ်သားတဲ့အသံနဲ့ အမှန်
အတိုင်း ဖြေချလိုက်တယ်။

ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က မပြောရင် မပြောဘူးနော်။ ပြောရင်လည်း
တုတ်ထိုးအိုးပေါက်ရှိတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူး ကျမ်းစူးပြီး သွေးအန်
အသေမခံနိုင်ပါဘူးလေနော့။

တစ်မနက်ခင်းလုံး ကျုပ်ကို လိမ်ဖို့ နှုတ်တိုက်ချပေးနေတဲ့ ရှေ့နေ
လည်း ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ဘာမှ ဝင်မပြောနိုင်တော့ဘူး။

အဲ့ဒီအမှန်တရားက တရားခွင်က ထွက်လာတာနဲ့ အစွမ်းပြတော့
တာပဲ။ ကလေးခါးထစ်ခွင်ချီထားတဲ့ ကျုပ်အစ်မက အမှုစစ်တဲ့အခန်းထဲက
ထွက်လာတာနဲ့ ကျုပ်ပါးကို ဖျန်းခနဲ ချသလို လက်ထိတ်တန်းလန်းနဲ့
ယောက်ဖကလည်း အချုပ်ကားပေါ်တက်ခါနီး ကျုပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး-

“ဟေ့ကောင်...ငထိုက် မင်း ထမင်း ဝဝစားထား။ ငါ့အိမ်မှာနေပြီး ငါ့
ကို ထောင်အရောက်ပို့တဲ့ကောင်။ ငါ့ပြန်ထွက်တဲ့နေ့ မင်းနဲ့ငါ စာရင်းရှင်းမယ်”
တဲ့။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ အခြားလည်း သွားစရာမှမရှိတာ။ ပြီးတော့
ပန်းနာသည် လင်တရားအစ်မနဲ့ ကျုပ်တူမတွေကို ရှာကျွေးဖို့ကလည်း ရှိနေ
သေးတာလေ။ ကျုပ်ပဲ ကျောင်းထားပေးခဲ့ရတာ။ ဒါပေမဲ့ အစ်မက ရောဂါ
သက်သာလို့ စကားပြောနိုင်တာနဲ့ “ငထိုက် နင့်ကြောင့် ငါ့လင် ထောင်ထဲဝင်
ရတာ” ဆိုပြီး ထ ထပတ်ကြမ်းတိုက်တယ်။ အိမ်မှာနေရတာ စိတ်ထဲပျော်

တော့ ရွာနီးချုပ်စပ်မှာ ပန်းရံလုပ် ဘောက်လိုက် ပိုက်ဆံရှာလို့ရသမျှ အိမ် ပြန်ပို့နဲ့ပဲ နေရတာပေါ့။

တစ်နေ့ ဖိုးထောင်က ကျုပ်တို့ရွာကနေ သုံးရွာကျော်လောက်က ရွာ မှာ တိုက်တစ်လုံးတည်လို့ ပန်းရံလုပ်ဖို့ လိုက်ခဲ့မလား။ နေ့စားခအပြည့်ရမယ် လို့ ကျုပ်ကို လာပြောတယ်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အဲဒီကောင်တွေရဲ့ ဇရာဝိတ်ထားဇရာ လုံးဝသဘောမကျဘူး။ ကျုပ်အရင်ကလည်း ဒီကောင်တွေနဲ့ အလုပ်လိုက်လုပ်ဖူးတယ်။ အလုပ်ကိုအလုပ်နဲ့တူအောင် လုပ်တဲ့အချိန်က ခပ်နည်းနည်းရယ်။ အရက်ကလေး တမြဲမြဲအပြင် ဖာလေးတချချတောင် ပါလိုက် သေးတယ်။ ကျုပ်က ဒါမျိုးဆို သိပ်ကြည့်လို့မရပေမယ့် ဆောင်းတွင်းဆို ကျုပ် အစ်မ ပန်းနာသည်က နေ့တိုင်းလိုလို ဆေးခန်းပို့ပေးရတာမို့ ငွေကလိုတယ် လေ။ လိုက်ရတော့တာပေါ့။

အခု ကျုပ်တို့အလုပ်လုပ်ရမယ့်ရွာကလည်း ကျုပ်တို့ရွာနဲ့ သုံးရွာ လောက်ခြားတယ်။ နေ့တိုင်း အိမ်ပြန်လာရအောင်ကလည်း ကျုပ်စက်ဘီးက မရှိတော့ဘူးပျ။ ယောက်ဖအမှုကိစ္စနဲ့ ငွေလိုတုန်းက အစ်မက အပေါင်ဆိုင်ပို့ လိုက်တာ ကျုပ်လည်း ပြန်မရွေးနိုင်တော့ ဆုံးရှာပေါ့။ နေ့တိုင်း အိမ်ပြန်လာရ အောင်လည်း နီးတဲ့ခရီးမဟုတ်။ ဟိုရွာက ဆိုက်ထဲ(ဆောက်လက်စတိုက်မှာ) ပဲ နေလိုက်ရတယ်။

ဒီကောင်တွေက အရှက်လည်း သိပ်ရှိတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး ရယ်။ ဟိုးတစ်ခါကလည်း ကျုပ် သူတို့နဲ့အတူနေ အတူစားလုပ်ဖူးတာပဲ။ ကျုပ် တို့ လုပ်ငန်းခွင်ကို ညဘက်ကြီး ဖာချဖို့ခေါ်လာလို့၊ ဘာရမလဲ နောက်နေ့ကျ အိမ်ရှင်ကို ကျုပ်တိုင်ပြောပစ်လိုက်တာ အလုပ်ကပြုတ်ပါလေဇရာ။ ကျုပ်ကို တောင် စောင်းဆဲသေးတာ။ “သူ့ကိုငါ တက်မလုပ်လို့” ဆိုပြီး ထားပါလေ။

အဲ့ဒီ နာဘူးကောင်တွေနဲ့ အလုပ်ခွင်မှာ မဖြစ်လို့ အတူအိပ်ရရင် ကျုပ်က ခြင်ထောင်ထဲ ဓားမြှောင်ထည့်ထားတာပဲ။ အဲ့ဒီဓားကိုလည်း သူတို့ မြင်အောင်ကို တမင်ပြထားလိုက်သေးတာ။ ကျုပ် ခြင်ထောင်နား လာရဲတဲ့ ကောင် လာကြည့်ပေါ့။ ကျုပ်က ယောက်ျားလို နေချင်လို့နေတာ၊ ပြီးတော့ ကျုပ် ဘဝပေးအခြေအနေအရ နေသင့်လို့ နေတာ။ ကျုပ်ဘာကောင် ဆိုတာ ကို ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဘယ်ကောင်နဲ့မှ ပခုံးဖက် ခေါင်းဖက် နေတာ ဒူးတင်ပေါင်ထပ်နေတာ ထိုင်တာတို့ မရှိဘူး။ ဒီတစ်လိုင်းတော့ သေချာ ထိန်းတယ်။ အရက်ဝိုင်းသောက်ဖြစ်ရင်လည်း မူးပြီး မှောက်တဲ့အထိ ဘယ် တော့မှ မချဘူး။ ထိန်းသောက်ပြီး မမူးခင် အိမ်ပြန်လာတာပဲ။

ဖိုးထောင်ကရော သူ့နောက်လိုက် ကောင်တွေရောက နာဘူးတွေ၊ ဝါသနာတူတွေမို့ ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့နဲ့တွဲပြီး အလုပ်သိပ်မလုပ်ချင်ပေမယ့် ဝမ်းရေးကိစ္စက ရှိသေးသမို့ ကျုပ်အလုပ်လက်ခံပြီး သူတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ရတာ။

ဒီတစ်ခါ ဖိုးထောင်တို့နဲ့ အလုပ်လိုက်လုပ်ရတာ မဆိုးဘူးပျ။ အရင် တုန်းက ကျုပ် ပန်းရံလိုက်ရင် လူတွေက ကျုပ်ကို ယောက်ျားတွေလောက် မလုပ်နိုင်ဘူး ထင်လို့လား။ လက်ရာမကြိုက်ကြလို့လား မသိဘူး။ လုပ်ခရင်းရင် တစ်ရက်ကို ငါးရာတစ်ထောင် အမြဲလျော့ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ဖိုးထောင်တို့က ကျုပ်ခပ်တင်းတင်း ဆက်ဆံလို့လားမသိဘူး သူများငါးထောင် ဆို ကျုပ်လည်းငါးထောင်ပဲ။ အိပ်တော့လည်း ပစ္စည်းစောင့်တဲ့ အဒေါ်ကြီး ရှိတော့ အဆင်ပြေတယ်။ အဒေါ်ကြီးနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကျုပ်ခြင်ထောင်နဲ့ ကျုပ်အိပ်။ ဖိုးထောင်တို့ သုံးယောက်က ကျုပ်တို့ခြေရင်းမှာ တန်းစီခြင်ထောင် ထောင်ပြီး အိပ်ဆိုတော့ ဒီတစ်ခါ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေတယ်။

ဒါပေမဲ့ မှတ်မှတ်ရရ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ညမှာပေါ့။ အဒေါ် ကြီးက ဘာမပြောညာမပြောနဲ့ သူ့ရွာခဏ ပြန်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ချက်ချင်းကို

ပြန်ချသွားပါလေရော။ ဟိုသုံးကောင်နဲ့ကျုပ်ပဲ ကျန်ခဲ့တာ။ ဒီကောင်တွေဆို တာလည်း ပြီးခဲ့တဲ့ရက်က ထန်းတောမှာ ရန်ဖြစ်လို့ ရွာခံတွေကလည်း ကြိမ်း၊ အိမ်ရှင်ကလည်း ဆူထားလို့ ခြေချုပ်ပိနေတာ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေလိမ့်မတုံး။

နည်းနည်းလေး မှောင်တာနဲ့ ဝင်းနောင်တစ်ယောက်တည်း အပြင် ထွက်သွားပါလေရော။ ပြန်လာတော့ ခါးပိုက်ထဲမှာ လည်လိမ်ပြီးသား ကြက် တစ်ကောင်ပါလာတယ်။

“ဟ . . .မင်းဟာက ကြက်ချည်းပဲလားကွာ၊ အရည်မပါရင် လည် ရောင်းထဲ နင်နေတော့မှာပေါ့”

“နေမလားဟ . . .အနှစ်နှစ်အလလက တယုတယသိမ်းထားတဲ့ တောတစ်ပုလင်း ရှိပါတယ်ကွ”

“မင်းကွာ တောတစ်ပုလင်းနဲ့ လူလေးယောက် ဘယ်လိုသောက် မတုံး၊ ဘယ်လိုမှ မမှူးနိုင်ဘူး . . .ငါ့ကောင်ရ”

“မပူပါနဲ့ကွာ . . .မှူးကိုမှူးစေရမယ်၊ မှူးရုံမက မြောက်ကြွကြွနဲ့ နတ် ပြည်ရောက်သွားသလို ခံစားသွားစေရမယ်ကိုယ့်ဆရာရယ်၊ ဆရာ အဆင် သင့် စောင့်စမ်းပါ။ တပည့် ကြံ့ပါ့မယ် . . .ဟေ့ကောင် ငထိုက် မင်းကော သောက်မှာလား”

“အခါကြီး ရက်ကြီးဗျာ၊ မသောက်ချင် မမှောက်ချင်ပါဘူး။ မင်းတို့ ဘာသာ ချကြ၊ အေး . . .ဒါပေမဲ့ သူများရပ်ရွာနော် ပြဿနာတော့ မဖြစ်စေနဲ့ ငါစောစောစီးစီး အိပ်တော့မယ်”

ကျုပ်ဘာသာကျုပ် ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်အိပ်ဖို့ ကြိုးစားတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဝင်းနောင်ချက်တဲ့ ကြက်သားဟင်းပွေးချက်က နတ်ပြည်က နတ်သားတောင် ပိုက်ဆာသွားနိုင်တယ်။ ကျုပ်လည်း အသားဟင်း မစားရတာ ကြာလှရှိပြီဆို တော့ ပါးစပ်ထဲသားရည်က ပြိုက်ခနဲကို ထွက်လာတော့တာ။ ဟင်းနဲ့ပွေးတာ

သည်းမခံနိုင်တော့လို့ ခြင်ထောင်ကိုမပြီး ခေါင်းထုတ်ကြည့်လိုက်တယ်။
ဝင်းနောင်က ဟင်းအိုးဘေးမှာ၊ ဖိုးထောင်က အရက်ပုလင်း ဘေးနားချပြီး
စက္ကူခေါက်လေးကို ပုလင်းတစ်လုံးနဲ့ကြိတ်တယ်။ ပြီးတော့ အရက်ပုလင်းထဲ
စက္ကူခေါက်ထဲ က ဟာကို ထည့်နေတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘာလဲတော့
ကျုပ်လည်း သေချာမှ မသိတာ။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်
စိတ်ဝင်စားတာ ကြက်သားဟင်းပဲ။ ကျုပ်ခေါင်းထုတ်ချောင်းတာကို မြင်သွား
တော့ -

“ငတိုက်ရာ...ကိုယ့်ညီအစ်ကိုတွေ အလုပ်လေးအားတုန်း ရင်းရင်း
နီးနီး စားစမ်းသောက်စမ်းပါ။ အခုဆို ဆိုက်သိမ်းဖို့ နှစ်ရက်လောက်ပဲ ကျန်
တော့တာ။ ငါ့ညီရာ မင်းနယ် သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ”

ဝင်းနောင်က ဟင်းအိုးကိုမပြီး အရက်ပုလင်းနားကို လာချပါပြီ။
လွင့်ပျံ့လာတဲ့ ကြက်သားဟင်းအနံ့မှာ ကျုပ်ဘယ်လိုမှ ထိန်းမထားနိုင်တော့
ဘူး။ ဝမ်းထဲ ဟုတ်ခနဲကို ဖြစ်သွားတာ။ သူတို့အရက်ဝိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်မိတော့
တယ်။ အိုးထဲက ကြက်သားဟင်းကို နှစ်ဖတ်လောက် အငမ်းမရ ကောက်စား
တော့ အိုးသူကြီး ဝင်းနောင်က -

“ဟေ့ကောင် ငတိုက်...အမြည်းချည်း ကုန်းဆင်းဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ ရော့
သောက်မယ် ဆိုလည်း ညီတူမျှတူသောက်။ ယောက်ျားသိက္ခာကျမခံနဲ့။ မင်း
ယောက်ျား မဟုတ်ဖူးလား...ရော့...ချ”

ဆိုပြီး ကျုပ်ကို အရက်ခွက် ကမ်း ပေးတယ်။

အင်း...အမြည်းဟင်းစားရဖို့အရေး ဟန်ပြလေးတော့ သောက်
ပေးရမှာပေါ့။ အရက်ခွက်ကို ပါးစပ်နဲ့တော့ပြီး အရသာခံလိုက်တယ်။ လျှာထိပ်
မှာ အရက်ထက်ပိုသော အရသာတစ်ခုရှိတာတော့ သိလိုက်တယ်။

“မင်းတို့ အရက်အရသာ တစ်မျိုးလေးပါလား”

“ဟား...ဟား...ဟား...ဟား” အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ဒါပေသိ...ကောင်းတယ်မို့လား ငထိုက်လေးရ”

ကျုပ်က ခေါင်း ဆတ်ပြလိုက်သည်။

“ကောင်းဆို နတ်သုဒ္ဓါထည့်ထားတာကိုး၊ မင်းကို နတ်သမီးလေး

တွေနဲ့ ပျော်ခိုင်းဦးမှာ”

“ဟေ့ကောင်...ငထိုက်၊ မင်း နတ်သမီးလေးတွေနဲ့ ပျော်ချင်တာ
လား၊ နတ်သားလေးတွေနဲ့ ပျော်ချင်တာလား”

“ရှေ့ ညီလေး...တစ်ပတ်လောက် ထပ်ချလိုက်ဦး”

“နတ်သားလေးတွေ တစ်ဖက်သုံးလေးရာ ဘာညာ...ပါကင်ပါ”

“ဘာ ပါကင်လဲ ဟေ့ကောင်”

“လူပါကင်လေ...ဟားဟား”

“ကဲ...လူပါကင်ဆိုရင်လည်း ဝိုင်းဖောက်ပေးလိုက်ကြရအောင်”

သူတို့ပြောတဲ့ စကားသံတွေက နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက်၊ နိမ့်
လိုက် မြင့်လိုက်နဲ့ နှစ်ခွက်သောက်ပြီးတာနဲ့ ကျုပ် မှောက်သွားခဲ့သည်။ ခါတိုင်း
ဆို ကျုပ် အဲ့သလို အရက်တစ်ငုံနှစ်ငုံနဲ့ မမူးဘူးပျ။ အဲ့ဒီညကမှ ကျုပ်မှောက်
သွားတာ ကျုပ်...ကျုပ် ဘဝပါ ပျောက်သွားတယ်။

မူးနောက်ဝေသီနေတဲ့ခေါင်းနဲ့ မဖွင့်နိုင်တဲ့မျက်လုံးကို မနည်းကြီး
ပြူးပြီး ဖွင့်ကြည့်ရတယ်။ ရင်ထောင်ကိုမပြီး ခေါင်းကို အပြင်ထုတ်ကြည့်လိုက်
တော့ အဒေါ် ကြီးက ထမင်းအိုးမွှေနေတယ်။ မိုးလင်းပြီလား...မဟုတ်သေးပါ
ဘူး။ ညနေစောင်းကြီးကို။ ဒါဆို ကျုပ် အိပ်ပျော်သွားတာ မနေ့ညနေကတည်း
က ဒီနေ့ ညနေစောင်းတဲ့အထိပါလား။ အဒေါ် ကြီးက ကျုပ်ကိုမြင်ပြီး-

“ဟဲ့...ငထိုက် နီးလာပြီလား...တကယ်တမ်း၊ အသေကောင်ကျ

နေတာပဲ အိပ်လိုက်တာဆိုတာ”

ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲပြီး အထူးသဖြင့် ခါးအောက်ပိုင်းတွေ ကျိန်းစပ်နာကျင်နေတာပဲ။

“အဒေါ်ကြီး ဘယ်တုံးက ပြန်ရောက်တာလဲ”

“ခုနလေးတင်လေ...ဖိုးထောင်က ဒီနေ့ညနေ သုံးနာရီတော့ရောက် အောင် ပြန်လာခဲ့ဆိုပြီး ခရီးစရိတ်ပေးပြီး လွှတ်တာကိုး။ ငါ့ကို ကားခထုတ်ပေး ထဲက ဒီနေ့ဒီအချိန်ရောက်အောင် ပြန်လာဆိုပြီး မှာလိုက်တာ”

“ခင်ဗျားကို ဖိုးထောင်က ကားခထုတ်ပေးပြီး ပြန်ခိုင်းလိုက်တာ ဟုတ်လား”

“အေးလေ”

“အခု...ဒီကောင်တွေရော”

“နောက်အလုပ်တစ်ခုကူးပြီဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ထွက်သွားကြလေရဲ့ ဒီ မှာက လုပ်ကွက်နည်းနည်းလေးကျန်တာတဲ့။ နင်တစ်ယောက်တည်း လုပ်ရင် တောင် တစ်ရက်နှစ်ရက်ဆို ပြတ်ပြီတဲ့။ ဟဲ့...နင့်ကို မပြောခဲ့ဖူးလား အံ့သြပါ”

ကျုပ် ထိုင်တောင် ဆက်မထိုင်နိုင်တော့ဘူး။ ပက်လက်ပြန်လဲချ လိုက်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ ပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ဘာမှ မမှတ်မိဘူး။ နောက်ဆုံးကြားခဲ့တဲ့ ရယ်သံတွေနောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲ။ ကျုပ်မသိ တော့ဘူး။ ရင်တွေ အရမ်းပူလာလို့။

“အဒေါ်ကြီး ကျုပ်ကို ရေတစ်ခွက်လောက်ပေးပါဗျာ၊ ကျုပ် ရင်တွေ ပူလွန်းလို့”

“အောင်မလေးတော် ကျုပ်က လူကြီးဖြစ်နေပြီ သူ့ကို တစ်ပြန်ပြန် ဖြေ နေရသေးတယ်”

အဒေါ်ကြီးလာပို့တဲ့မတ်ခွက်ကြီးထဲကရေကိုကြောက်လန့်တကြားနဲ့

ကျုပ်မြန်မြန်သောက်ချလိုက်တယ်။ မတ်ခွက်ထဲကရေတွေ ပါးစပ်ထဲဝင်တာ လည်းရှိ ရင်ဘတ်ပေါ် စီးကျတာလည်းရှိပေါ့။ ရေတွေစိုရွဲလာတဲ့ ကျုပ် ရင် ဘတ်ကို ကျုပ်ငုံကြည့်မိတော့ ကျုပ်အခုဝတ်ထားတာ ဟိုနေ့ညက ဝင်းနောင် ဝတ်ထားတဲ့ အင်္ကျီပျံ ပြီးတော့ ဒါ ဖိုးထောင်လုံချည်။

သွား...သွားပါပြီကွာ ၊ ဒီကောင်တွေ လုပ်ရက်လိုက်တာ။

အဲ့ဒီရက်ပိုင်းမှာ အလုပ်ကိုလက်စသတ်ပြီး ရွာကိုပြန်လာခဲ့တယ်။ ရွာ ပြန်ရောက်တာနဲ့ အိမ်မှာအထုပ်တွေချ၊ အစ်မကိုပိုက်ဆံအပ်ပြီး ကျုပ် ယောက်ဖ ရန်ဖြစ်တိုင်း ကိုင်နေကျ ဝါးရင်းတုတ်ကိုဆွဲပြီး ဖိုးထောင်တို့ပိုင်း ဘက် ထွက်ခဲ့တယ်။ အစ်မက -

“ဟဲ့...ငထိုက်ဘယ်လဲ...ဘာဖြစ်လာတာလဲ” လို့ လှမ်းအော်ပေးနေ တာတောင် မဖြေနိုင်တော့ဘူး။ ဖိုးထောင်တို့ပိုင်းရှေ့ကနေ ဝါးရင်းတုတ်ရမ်းပြီး သွားစိန်ခေါ်တော့တာ။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးထောင် . . .မင်း ထွက်ခဲ့စမ်း။ ခွေးမသား လူ ယုတ်မာကောင် ဘယ်မှာလဲ မင်းထွက်ခဲ့။ အခု . . .မင်းကိုငါ သတ်မယ်”

တကယ်လည်း အဲ့ဒီအချိန် အဲ့ဒီအိမ်မှာ ဖိုးထောင်ကိုတွေ့ခဲ့ရင် ကျုပ် လူသတ်မိမှာ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူမရှိဘူးပျ။ သူမိန်းမက အိမ်ထဲကနေ ကလေးနို့တိုက်နေရင်းနဲ့ ပြန်အော်တယ်။

“အောင်မလေး ငထိုက်ရယ် . . .တုတ်ကဖြင့် နင့်အရပ်ထက်တောင် မြင့်နေသေးတယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နဲ့ သတ်မယ် ဖြတ်မယ် လုပ်နေသေး။ ဓားရမ်း တုတ်ရမ်းတွေ လာလုပ်မနေနဲ့။ ဖိုးထောင် ပြန်မလာတာ နင်တို့နဲ့အတူ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး စထွက်သွားကတည်းကပဲ”

“မိမာ . . .နင် မလိပ်နဲ့နော်၊ နင်လိပ်ရင် နင့်လင်ရော နင့်ကိုရော ငါ

သတ်မှာ”

“ငါတော့မသတ်နဲ့ ငထိုက်ရေ၊ အဲဒီ ဖိုးတောင်ဆိုတဲ့ မသာကောင်ကို သာ တွေ့တဲ့နေရာ အသေသာလုပ်ပစ်ခဲ့လိုက်။ ဝင်တောင်မဆွဲသေး၊ သင်း သေသွားရင် ငါက သာပြီးတော့တောင် ဝမ်းသာဦးမှာ။ ဘယ့်နှယ်တော် အိမ်က ထွက်သွားထဲက ငါ့သား...ငါ့မယားတွေ ဘာနဲ့စားမယ် မတွေးဘူး။ ပိုက်ဆံ တစ်ပြား ပို့ဖော် မရဘူး။ အကြွေးတောင်းမယ့် လူတွေချည်း အိမ်ဘက်ကို ပို့နေ တာ”

“ဟာ”

စိတ်တိုတိုနဲ့ သူတို့ ခြံစည်းရိုး ယိုင်နဲ့နဲ့ကို လက်ထဲက ဝါးလုံးနဲ့ပိုင်း ပစ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်တစ်သက်လုံး ဒီလောက်ဒေါသ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ မျက်ရည် တွေ့နဲ့ ဒေါသနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေတာ။ ဒါပေမဲ့ တော်သေး တယ်။ မိမာက သူတွေ့ချင်ရာတွေ့ပြီး ကျုပ်ကိုအကြွေး ပြန်မရလို့ လာရမ်းနေ တယ် ထင်နေလို့။ တကယ်လို့ ပြောရာပြောကြောင်းမေးပြီး ဘာဖြစ်လာတာလဲ ဆိုရင် ကျုပ်မှာ ဖြေစရာ အဖြေမရှိဘူးလေ။

ခုရက်ပိုင်း ရာသီမပေါ်ဘဲ အဖြူတွေချည်း အကြိုက်ဆင်းနေတော့ တာ။ မိန်းမကိုယ်က အရမ်းယားပြီး ညှို့စို့စို့နဲ့ နံ့သေးတယ်။ ခါးအောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံး ညှောင်းကိုက်နေတာပဲ။ သွေးမပေါ်တာ လေးလရှိပြီဗျ။ ကြားဖူး နားဝရှိတဲ့ အရက်နဲ့တိုင်းရင်းဆေး ရောသောက်ဆိုတော့လည်း သောက်တာ ပဲ။ မပေါ်လာဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး ညှောင်းညှာကိုက်ခဲပြီး ခဏခဏလည်း ချမ်း တုန်ဖျားတယ်။ နေမကောင်းတစ်ချိန်လုံးဖြစ်ပြီး အိပ်ရာထဲ ခွေနေတော့ အစ်မ ကလည်း မကြည်ဘူးပေါ့ဗျာ။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး ဈေးနားကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နိုင်သလောက်

ဝိုင်းကူ၊ ပေးသလောက် ယူပြီး အိမ်မပြန်ဘဲ ဆိုင်မှာစောင့်အိပ် လိုက်တယ်။
 တကယ်က ကျုပ် အိမ်မပြန်ရဲတာလည်း ပါတယ်ဗျ။ အိမ်ပြန်အိပ် ရင်ကို
 ရင်ထဲမှာ အလိုလိုကို ဝမ်းနည်းပြီး ငိုချင်လာတာ။ အစားလည်း မစား ချင်တော့
 လူက ပိန်ကျလာတယ်။ ကျုပ် ဝိုက်ကြီးကလည်း သိသိသာသာ ပူလာတယ်။
 ကျုပ် သိနေတယ်။ ကျုပ်ဝိုက်ထဲမှာ ...ကျုပ်ဝိုက်ထဲမှာ ...

ထိုင်နေတုန်း အဖြူတွေဆင်းရင်များ လုံချည်မှာ အကွက်လိုက်ကြီး
 ကို ပေတော့တာ။ မပြောကောင်းပြောကောင်း လုံချည်က အညှို့နဲ့ရတော့
 ယင်ကောင်တွေတောင် အံ့တယ်။ ဆိုင်ရှင် မမဖြူကတော့ အဖြူဆင်းတာ
 ပျောက်တဲ့ဆေးဆိုပြီး တိုက်တာပဲ။ မပျောက်တဲ့အပြင် ပိုဆိုး၊ ပိုတိုးလာတော့
 ကျုပ်အလုပ်တောင် ထမလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာပဲ
 ပိုန်းနေရတယ်။

နောက်ကျတော့ မမဖြူက ဘယ်လိုရိပ်မိလာသလဲ မသိဘူး။ ကျုပ်
 ကို တိုးတိုးမေးတယ်။ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်မို့လားတဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ် ငြင်းမှာလဲ။
 ဆင်သားရေကို ဆိတ်သားရေနဲ့ မဖုံးချင်လို့ ကျုပ်ငိုပြီး ဝန်ခံလိုက်တယ်။

ကျုပ်ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာဗျာ ထမင်းနပ်မှန်ဖို့ မနည်း ကြိုးစား
 ခဲ့ရတယ်။ သူများပေးတဲ့အင်္ကျီဟောင်း လုံချည်ဟောင်းတွေ ဝတ်ခဲ့ရင်း
 ယောက်ျားလျာလို့ လူတွေထင်သွားကြတဲ့အထိ အစားအသောက်ရော အနေ
 အထိုင်ပါ ဆင်းရဲခဲ့ပေမဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲ တစ်ခါမှ ခုလို မသိပ်ငယ်ခဲ့ဘူး။ ဒီတစ်ခါ
 မမဖြူကို ဝန်ခံရတဲ့အခါမှာတော့ ယုတ်မာခဲ့တဲ့သူဟာ ကျုပ်မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့်
 ကျုပ်ဘယ်လိုသိပ်ငယ်စိတ်နဲ့ ငိုခဲ့၊ အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ
 မှ ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ မမဖြူတို့က နားလည်တတ်ပါတယ်။ ကျုပ်အသက်
 ဆယ်နှစ်လောက်ထဲက သူတို့ဆိုင်မှာ ကူလုပ်ပေးနေကျဆိုတော့ ကျုပ်

ဘယ်လိုလူလည်းဆိုတာကို နားလည်တယ်။ စိတ်မပူနဲ့ သူကူညီမယ်ဆိုပြီး ဖြူက လူတစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ဆိုင်က အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဝိုက်ပြဿနာပေါ်နေလို့ပါဆိုပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့တယ်။

နောက်နေ့မှာပဲ ကိုစိုးထိုက်ဆိုတဲ့လူ ကျုပ်တို့ဆိုင်ကို ရောက်လာတယ်။ မမဖြူနဲ့ ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်စကားပြောကြပြီးတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် အိပ်နေတဲ့ကျုပ်ကို ကိုစိုးထိုက်က အံ့သြသလို မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်လေ။ ဘယ်သူထင်မှာလဲ။ ဘိုကေနဲ့ဂင်တိုတို့ ရုပ်အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးဝတ်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဝိုက်ကြီးလို့ အကူအညီတောင်းရလိမ့်မယ်လို့။ လောလောဆယ်တော့ လူတွေ ဘယ်လို ထင်တယ်၊ မြင်တယ် ထက် ဒီအရပ်ဒေသနဲ့ အဝေးဆုံးနေရာတစ်ခုကို ထွက်ပြေးသွားချင်တဲ့စိတ်ပဲ ရှိတော့တာ။ ဒီဝိုက်ကြီး ပူလာတာကို မမဖြူတောင်သိနေပြီမို့ နောက်ဆို တစ်ရွာလုံး ရိပ်မိကုန်တော့မှာ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ကျုပ် ထွက်ပြေးသွားချင်ပေမယ့် ကျုပ်ခြေထောက်တောင် ကျုပ် မသယ်နိုင်လို့။

မမဖြူနဲ့ကိုစိုးထိုက် တိုင်ပင်ကြအပြီးမှာ ကျုပ်ကို ခေါ်သွားဖို့ သဘောတူလိုက်ပုံပါပဲ။

“ကဲ...ငထိုက်၊ ကိုစိုးထိုက်နဲ့ လိုက်ပြီးနေဖို့ နှင့်အိမ်ပြန်ပြီး ပစ္စည်းတွေ သွားယူလိုက်တဲ့” မမဖြူက...

ကျုပ်အိမ်ပြန်ပြီးလည်း မယူချင်တော့ဘူး။ ဒီစုစုပူပူ ဝိုက်ကြီးနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လည်း မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ အဲဒါနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာရှိတဲ့ လုံချည်နှစ်ကွင်းနဲ့ ရှပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုပဲ လွယ်အိတ်ထဲထည့်၊ ဘယ်ကိုခေါ်သွားမှန်းမသိဘဲနဲ့ ကိုစိုးထိုက်ရဲ့ကားနဲ့ ယုံယုံကြည်ကြည်ကို လိုက်လာခဲ့တာပဲ။

“ဒီရွာနဲ့ ဝေးရင်ပြီးရော၊ လောကကြီးမှာ ငထိုက် ဒီထက်ပိုပြီးဆုံးရှုံး
စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူးလေ။

ကိုစိုးထိုက်ပို့ပေးလို့ သန်လျင်က မြင်းမိုရ်မေတ္တာဆိုတဲ့ ဂေဟာကို
ရောက်ခဲ့တယ်။ ကိုစိုးထိုက်က ကျုပ်ကို ဂေဟာကို အုပ်ချုပ်တဲ့ဆရာမဆိုတဲ့
အမျိုးသမီးလက်ထဲ ထည့်ခဲ့ပြီး ပြန်ပါလေရော။ အဲ့ဒီဆရာမက စိတ်ရင်း
ကောင်းပုံတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရုပ်က ရှုတည်တည်ကြီးဆိုတော့ အစပိုင်းမှာ
နည်းနည်းတော့ကြောက်တာပေါ့။ ကျုပ်ကိုဆေးလည်းကုပေး၊ အဝတ်အစား
လည်း စီစဉ်ပေး၊ အိပ်ရာခြင်ထောင်ကအစ ပေးစရာရှိတာ ရှာကြံပြီး ပြည့်စုံ
အောင်တော့ ဖြည့်ဆည်းပေးပါတယ်။ သူလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မနားရ
ဘူးပဲ။

အခြားဘယ်သူတွေရှိသေးလဲဆိုတော့ ကျုပ်လိုပဲ ဝိုက်ကြီးနေတဲ့
ကောင်မလေး(၆)ယောက်လောက် ရှိသေးတယ်။ အငယ်ဆုံးက ဇြိုးဇြိုးတဲ့
(၁၆)နှစ်၊ အသက်အကြီးဆုံးက အပျိုကြီးလို့ခေါ်တဲ့ ဝိုက်ကြီးသည် (၃၅)နှစ်၊
“ဝိုက်ကြီးနဲ့ အပျိုကြီး” လို့ ကျုပ်က ပြောလို့ဆိုပြီး ကျုပ်ကို စိတ်ဆိုးသေးတာ၊
မှန်မမှန်ကို မတွေးဘူးလေ။ ကျုပ်တို့အားလုံး အပေါ်ထပ်မှာ အတူနေကြတာ။

ဘယ်ကလာ ပျော်စရာကောင်းမှာလဲ။ သူတို့က တက္ကသိုလ်
ကျောင်းသူတွေဆိုတော့ ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်ကြတာ။ ကျုပ်ရောက်တဲ့နေ့က
ကျုပ်နဲ့အတူရောက်တဲ့ကောင်မလေးက ဟို ပျက်ပေတုံးမလေး၊ သီလေးလေ၊
သီလေးက အိမ်ပြောင်းလာသလို ထင်ရအောင်ကို အထုပ်အပိုးတွေ တစ်ပုံ
တစ်ပင်နဲ့ရောက်ချလာပြီး ကျုပ်ရဲ့ အဝတ်သုံးထည့်ပဲ ပါလာတဲ့ လွယ်အိတ်
လေးကို တကြည့်ကြည့်နဲ့ အံ့ဩနေတာ။

အဲ့ဒီတက္ကသိုလ်မမတွေ စကားပြောနေတဲ့အနား ကျုပ်ရောက်သွား

ရင် ပါးစပ်တွေ ပိတ်ကုန်ရော၊ ဆက်မပြောကြတော့ဘူး။ လူကို မတူသလို
 မတန်သလိုနဲ့ တအားစိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းတာ။ ဒါမျိုးလူတွေနဲ့ ကျုပ်ကြာကြာ
 နေလို့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး။ လောလောဆယ် ဆရာမက ဆေးထိုးဆေးကုပေး
 နေလို့ ဆက်နေရတာ။ နောက်နှစ်ပတ်လောက်နေရင် အဖျားပျောက်တာနဲ့
 ကျုပ်ပြန်မယ်။ ရွာက သီလရှင်ကျောင်းအောက်ပဲနေပြီး ကလေးပြန်မွေးမယ်၊
 တော်ပြီ စိတ်ကုန်တယ်။ ကျုပ် အဲ့ဒီမိန်းမအုပ်စုကြားမှာ ဘယ်လိုမှ ပနေနိုင်ဘူး။
 ကျုပ်ရွာပဲ ကျုပ်ပြန်တော့မယ်။

ကျွန်မသိတဲ့ လူထိုက်ရဲ့မေမေ

ခိုနားရာကိုရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးတွေဟာ အားလုံး ဘဝတူ
တွေချည်းပါ။ လူစိတ်မရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် နစ်နာခဲ့သူ မိန်းမ
ပျိုတွေချည်းဖြစ်တာကြောင့် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နားလည်ပြီး ရောက်ပြီး တစ်ပတ်
လောက်အတွင်း အချင်းချင်း ခင်မင်သွားကြတာများသည်။ တစ်လောကလုံး
က နားလည်မပေးနိုင်တဲ့ သူတို့ရဲ့ ခံစားချက်တွေကို သူတို့ချင်း ရင်ဖွင့်ပြရင်း
ကိုယ်ချင်းစာပေး နားလည်ပေးကြသည်။

လူတွေက ထင်နေကြတာ ကျွန်မက ညီမလေးတွေကို အားပေးရင်း
ဖေးမနေသည်။ တကယ်က သူတို့အချင်းချင်း အားပေးရင်း ဖေးမရင်း ရှေ့ဆက်
သွားနေကြတာပါ။

ရိုနားရာကို အုပ်ချုပ်တဲ့ ကျွန်မတို့ မအိတို့တွေက မြစ်တစ်စင်းလို ကျင့်ကြံနေတတ်ကြတဲ့လူတွေပါ။ သူတို့ကို ဘယ်လိုနေပါဆိုပြီး ကြပ်မတ် တာထက် စိတ်ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ်ရခဲ့ကြသူများမို့ ဘယ်လိုဆက်ဆံရင်ပို အဆင်ပြေမယ်ဆိုတာကို သူတို့တစ်ဦးချင်းစီကပဲ ကျွန်မတို့က ပြန်သင်ယူရင်း သူတို့ လိုအပ်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ပြောင်းလဲစီးဆင်းပေးလိုက်တာပါပဲ။

ယောက်ျားလျာမလေးထိုက်ထိုက်ဟာကျွန်မရဲ့အမြင်မှာယောက်ျား လျာ အစစ်မဟုတ်သလိုပါပဲ။ သူတို့သားအမိတွေကို ငယ်ငယ်လေးထဲက ဇခင်စွန့်ပစ်ပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားခဲ့တာမို့ အလွန်ဆင်းရဲတာမို့ သူ ဘာသာသူ ကာကွယ်ရင်း သူပတ်ဝန်းကျင်ကို အန်တုရင်း ဘာကိုမှမထိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေအထားကနေ ယောက်ျားလျာအဖြစ် ရပ်တည် လိုက်ပုံပါပဲ။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ တစ်ခါတစ်ရံ ရိုနားရာက အစစ်မတွေ (မိန်းကလေးတွေ)ထက်တောင် ထိုက်ထိုက်သည် စိုးရိမ်စိတ်၊ အားငယ်စိတ် ပိုနေသယောင်မို့ ကျွန်မတို့ ပိုဂရုစိုက်ပေးခဲ့ပါသည်။ မိန်းမပုံစံ၊ မိန်းမဘဝကို မနှစ်သက်လို့ ယောက်ျားဟန်ဆောင်နေပါတယ်ဆိုမှ အခုလို လင်ဘယ်သူ မှန်း မသိဘဲ ကလေးမွေးရတဲ့ဘဝမို့ ပိုခါးသီးတယ်ထင်။ အခြားသူတွေထက်စာ ရင် လေးလံပြီး အထိုင်အထ မသွက်မလက်နဲ့ မိန်းမတို့တိုင်းပြည်မှာ စကား လည်း မများတတ်တော့ အဖော်မဲ့နေသယောင် . . . ။

သူ့ရဲ့ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဘဝဟာ မိန်းမတိုင်းထက် ခါးသီးမှာအမှန်မို့ သူ့ စိတ်လိုလက်ရ ပြောချင်လာတဲ့ စကားရှိရင် ကျွန်မ စိတ်ဝင်တစား နားထောင် ပေးခဲ့သည်။

“ပြန်ရင် ဒီကိစ္စကို စာရင်းရှင်းရမယ်၊ ကလေးမွေးပြီးတာနဲ့ ဒီကောင် တွေ ကျုပ်အကြောင်း သိစေရမယ်”

ဘယ်လို သိစေမလည်းတော့ မပြောသေး။ ဘိုကောနဲ့ငိုက်ကြီးသည် က သူ့ငိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း မကျေမနပ်ဆိုပြန်တော့ ကျွန်မ သနားရပြန် သည်။

ထိုက်ထိုက်က ငယ်ငယ်ထဲက ပညာရေးရော အနေအထိုင်ပါ နွမ်းပါး ခဲ့သူမို့ ခိုနားရာမှာ ဘိုထိုင်အိမ်သာ သုံးတတ်အောင်ကအစ သူများနည်းတူ နေတတ်စားတတ်အောင်ကို ကျွန်မ ကြိုတ်သင်ပေးရသည်။ ကျုပ်...ကျုပ်နဲ့ စကားပြောတဲ့အကျင့်ကိုလည်း ဝီတိုအာဏာနဲ့ တားမြစ်လိုက်တော့ ကျွန်တော်ကို ကျော်...ကျော်ဟု စကားထဲ ထည့်ပြောသည်။

ကျွန်မရဲ့အမေကိုဆို သူ့စိတ်ထဲ တော်တော်ခင်လာတော့ ဟိုကခေါ် တဲ့အတိုင်း သမီးလို့ပင် နာမ်စားထည့်သုံးတတ်လာသည်။ သူမရဲ့အကျင့် ကောင်းတစ်ခုက သင်ယူတတ်ပြီး ပြောင်းလဲဖို့လွယ်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ထိုက်ထိုက်သည် "လူလည်" ဆိုရမည်။ ကျွန်မတို့နှင့်သာ ပြောင်းလဲလွယ်ပြီး ကျန်တဲ့ကောင်မလေးတွေနဲ့ဆို ဂျစ်တီးဂျစ်ကန်နိုင်နေဆဲ။

ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ပြန်တော့မည်ဟု ကျွန်မဆီ ခွင့်ပန်ခဲ့ သည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လာခဲ့ပါဟု ကျွန်မဘက်က မတောင်းဆိုသလို ပြန်တော့ မည်ဟု နှုတ်ဆက်ရင်လည်း ကျွန်မ မတားတတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ထိုက်ထိုက် ကျတော့ "သွေးစစ်တဲ့အဖြေမှာ ကာလသားရောဂါပိုးတွေ့နေတာကြောင့် လုံးဝ ပြန်လို့မရဘူး။ ဆေးဆက်ထိုးကို ထိုးရမှာ ပြန်ရင်အမေရောကလေးပါ ဒုက္ခ ရောက်လိမ့်မယ်။ အထူးသဖြင့် ကလေးအာရုံကြောတွေကို ထိခိုက်နိုင် တယ်" ဟု ရှင်းပြတော့ သူမ ထပ်မပူဆာတော့။

သူမအောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံး ကိုက်ခဲနာကျင်နေခြင်းနှင့် လုံချည်မှာ ယင်အုံသည်အထိ အနံ့ဆိုးတွေဆင်းနေခြင်းကို သူများထံ မကူးစက်အောင် ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ်ဆိုတာတွေအပြင် ထဘီတန်း အဝတ်တန်းပါ သူများ

နှင့်ရောမလှန်းအောင်ခွဲထားဖို့ရှင်းပြတော့သူကလည်းလက်ခံလိုက်နာသည်။

သူမတွင် ရောဂါရှိနေမှန်းကို ကျွန်မနှင့်သူမ နှစ်ယောက်ထဲသာသိပြီး ကြိတ်ဖြေရှင်းကြခြင်းဖြစ်သည်။ နဂိုကတည်းက သူ့ကိုအထင်သေးသလို ဖြစ်နေကြတဲ့ အခြားညီမတွေ ဘယ်သူမှ သိပင်မသိလိုက်။ တစ်ခါတရံ သူမထိုင်ပြီး ထသွားတဲ့ကြမ်းပြင်မှာ ထဘီပေရာအကွက်လိုက် ကျန်ခဲ့ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိလိုက်ရအောင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ခြေထောက်နှင့် ကြမ်းတိုက်အဝတ်ဆွဲ ကမန်းကတန်း သုတ်ရသည်အထိ ဖုံးဖုံးဖိဖိနှင့်ပဲ အဝဝအရာရာ သင်ပေး၊ ကူပေးခဲ့ရသည်။

မှတ်မှတ်ရရဆေးရုံမှာ ဝိုက်သွားအပ်တဲ့နေ့က ဖြစ်သည်။ အခြားကိုယ်ဝန်ဆောင်များနည်းတူ ကျွန်မပေးထားတဲ့ ဝိုက်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ပါတိတ် ထဘီကိုဝတ်ပြီး ယောက်ျားလေးများ လမ်းသွားသလို ပါတိတ်ထဘီကို ဒူးနှစ်ဖက်အထက်နားက လက်နှစ်ဖက်နဲ့မပြီး ကားရားကားရားဖြင့် လျှောက်ကာ လိုက်သွားသည်။

အစိုးရဆေးရုံမှာ ဝိုက်အပ်တာမို့ မနက်(၁၀)နာရီလောက်မှာ ဝိုက်ပြန်င်ဖို့အရေးကို မိုးလင်းတာနဲ့ မဝိုက်တွေ တစ်အုပ်စုကြီးသွားကာ တန်းစီရထိုင်စောင့်ကြရသည်။

ကဲ...ထိုက်ထိုက် ဝိုက်ပြဖို့အလှည့်ရောက်ချေပေါ့။ သူနာပြုဆရာမက သူ့ရှေ့မှာ ထိုင်နေသော ဘိုကေနဲ့ဝိုက်ကြီးသည်ကို ကြည့်ရင်း-

- “နာမည်”
- “ဝေဝေထိုက်”
- “အသက်”
- “၃၀” ဒီအထိ အဆင်ပြေနေသေးသည်။
- “ခင်ပွန်းအမည်”

“ဗျာ” ဘာဖြေရမလဲ မသိတော့။

လူနာတွေ ရှုပ်လွန်းတော့ စိတ်ရှည်ပုံမရတဲ့ ဆရာမက ချက်ချင်း

စိတ်တိုပြီး-

“ရှင့်...ယောက်ျားနာမည်ကို မေးနေတာ”

“ဗျာ”

“ဗျာပြန်ပြီ”

“ဟို...ဟိုလေ”

“ဪ...ဘယ်လိုဟာတုံးဟဲ့၊ ကိုယ့်လင်နာမည်တောင် ကိုယ် မသိဘူးလား၊ တဟိုဟိုနဲ့ လုပ်နေတာ”

သူမ ရွေးတောင်ပြန်ချင်လာပြီ၊ ထိုင်ရာကနေ ထသွားကြတဲ့ အခြား မဝိုက်တွေဆီ ထပြေးတော့သည်။ ဆရာမက ဘုကြည့်နဲ့လှမ်းကြည့် ကျန်ခဲ့ သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ငါ့ယောက်ျားနာမည်ဆိုပြီး မေးနေတာက ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အန်တီထိုက်ကလည်း ကိုယ့်ရည်းစားနာမည် ကိုယ်ဖြေလိုက်လေ”

“ဟာ...ငါ မသိပါဘူး ဆိုမှ၊ မင်းတို့ကလည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူ့အဲဒီလို အကျပ်အတည်းနဲ့တွေ့တုန်း ရွှေဉာဏ်ရှင် ဖြိုးဖြိုးက -

“အခုဆို...အန်တီထိုက်ကို ကိုစိုးထိုက်က လာပို့တာမို့လား၊ ကိုစိုး ထိုက်လို့သာ ဖြေလိုက်တော့။ သွား...မြန်မြန် ဟိုမှာ ဆရာမ လှမ်းကြည့်နေ တယ်။ သူများတွေ ကျော်တက်သွားလိမ့်မယ်” ဆိုလို့ သင်ပေးလိုက်သည်။
ဝိုက်ကလေး ကားရားကားရားနဲ့ စားပွဲဆီ ပြန်ပြေးသွားပြီး-

“ယောက်ျားနာမည်က ကိုစိုးထိုက် ဆရာမ” သူနာပြုဆရာမက

ချမှတ်ပြီး-

“ခင်ပွန်းအလုပ်အကိုင်”

“ဗျာ” မဖြေတတ်ပြန်

“နင့်ယောက်ျား ဘာအလုပ်လုပ်လဲလို့ မေးနေတာ၊ တဗျာဗျာနဲ့ ဒါလေးမေးတာကို ဟိုပြေးလိုက် ဒီလွှားလိုက်နဲ့ ဂဏှာကိုမငြိမ်ဘူး၊ ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ၊ နောက်လူတွေက တစ်ပုံကြီး ကျန်သေးတာ မြန်မြန်ပြော”

ဆူခံထိလိုက်တော့ ထသွားဖို့လည်း မဝံ့ရဲတော့၊ အဆင်ပြေအောင် လည်း ဖြီးပြီးလည်း မဖြေတတ်တော့ ထိုင်ရင်းနင့်ပင် နောက်က မဝိုက်လေး တွေကို လှည့်အော်ပြီး-

“ဟေ့ကောင်တွေ ဒီမှာ ငါ့ကို လာကူဖြေလှည့်ဦး” ဆိုပြီး လှမ်းအော် ခေါ်စစ်ကူတောင်းပါလေရော၊

ဆရာမက စိတ်မရှည်ချင်တဲ့ပုံစံပြလာသည်မို့ အိမ်က မဝိုက် တစ်ယောက်က ပြေးလာပြီး-

“ဒီအစ်မကြီးက ဈေးရောင်းတာ၊ သူယောက်ျားက ပန်းရံလုပ်တာ” လို့ နောက်က ဝင်ဖြေပေးတာတောင် ရှေ့က သင်းက မျက်စိပျက်၊ မျက်နှာပျက်နဲ့၊ သူနဲ့ကျမှ ကိုစိုးထိုက် ပန်းရံဆရာ ဖြစ်သွားတာကို အားနာ လို့နေပါ လိမ့်မယ်၊

အဲ့သလို သူ့အလှည့်မှာ သူများကို အကူအညီတောင်းပြီး ကိုယ်ဝန် အပ်ခဲ့ပါတယ်၊

သူ့အလှည့်ပြီးလို့ အခြားသူတွေကို ထိုင်စောင့်နေတုန်း သူ့ပုံက ဝိုက်ဖုံးအင်္ကျီနဲ့ ဘိုကေနဲ့မို့ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ပုံစံနဲ့ဆိုတော့ သေးက အခြားလူနာတွေက ဘယ်ကလာတာလဲ၊ ဘာညာနဲ့ စပ်စုကြပါတော့တယ်၊

“ဟဲ့...နင်တို့က ဝိုက်တွေတစ်အုပ်ကြီးပဲ၊ ဘယ်ကနေ တူတူလာကြ တာလဲ”

ထိုက်ထိုက်က ခိုနားရာက မဝိုက်တွေအားလုံးကို လက်ညှိုးလေးနဲ့
ဝိုင်းပြပြီး-

“ကျော်တို့ အားလုံးက ဂေဟာကနေ လာတာ”

“ဟင်...ဘာဂေဟာလဲ”

“ယောက်ျားမရှိဘဲ ဝိုက်ကြီးရင် လာနေပြီး ကလေးမွေးလို့ရတဲ့
ဂေဟာ...ဘာတဲ့...မြင်းမိုရ်...ဘာဆိုလားပဲ”

“ဘာရယ် ယောက်ျားမရှိဘဲ ဝိုက်ကြီး ကလေးမွေးတယ်...ဟုတ်
လား”

အဲ့သလို ကိုယ်နေတဲ့နေရာတောင် သေချာမသိ ပွင့်လင်းလွန်း ရိုး
ရှင်းလွန်းသည်။ ဒီလိုဖြေလိုက်တော့ ရှက်တတ်တဲ့ မဝိုက်လေးတွေ သူနား
ကနေ ထပြေးပြီး ပြန်လာကြသည်။ ဟိုဘက်က ဘာတွေဆက်မေးပြီး သူက
ဘာတွေ ဆက်ဖြေမယ်တော့ မသိ။

အဲ့ဒီနေ့ သူတို့ဆေးရုံပြပြီး အိမ်ပြန်လာတဲ့ပုံက ခါတိုင်းနဲ့မတူ။
အနည်းငယ်ထူးခြားနေသည်။ ကျွန်မကို မြင်တော့ အငိုသန်တဲ့ သီလေးက
မျက်ရည်သုတ်ပြီး အိမ်ပေါ်ကို လှစ်ခနဲ ပြေးတက်သွားသည်။ ဖြိုးဖြိုးက ကျွန်မ
ကို တိုင်မပြောရဲပေမယ့် မေးရင်ဖြေဖို့ အဆင်သင့်ဆိုတဲ့ ပုပ်သိုးသောမျက်နှာ
ဖြင့် ကလေးအနီးတွေ ချုပ်နေတဲ့ ကျွန်မနံဘေးမှာ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်
အောင့် ပုံစံနှင့် ကျွန်မ ချုပ်ပြီးပုံထားတဲ့ ကလေးအနီးတွေကို လာခေါက်သည်။
ခြေဆင်း လာတိုင်သည်။

နန္ဒာနဲ့မိုးငယ်က တိုးတိုးလေးနှင့် ဘာတွေ တွတ်ထိုးနေမှန်းမသိ။
တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်လာတာအသေအချာ။ ထိုက်ထိုက်ကတော့ အိမ်ပြန်
မရောက်သေး တာမို့ ကျွန်မက အရမ်းပြောပြချင်နေပုံရတဲ့ ဖြိုးဖြိုးကို...

“ထိုက်ထိုက်တစ်ယောက်ကော...”

“နောက်မှာ လိုက်လာလိမ့်မယ်၊ ဆရာမ . . . သိလား အဲ့ဒီ အန်တီ ထိုက်ပေါ့။ ဆရာမလစ်ပြီဆိုပြီး ကွမ်းယာလည်း ဝယ်စားတယ်၊ ပြီးတော့ ဝိုက် အပ်တဲ့နေရာမှာ လူတွေအများကြီးရှိနေတာကို အာပြကြီးနဲ့ သမီးတို့ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး လင်မရှိဘဲ ဝိုက်ကြီးလို့ ဂေဟာမှာ ကလေးလာမွေးကြ တာတဲ့။ သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ အခုနဲ့ သမီးတို့ရှက်ပြီး ထပြေးလာတာ”

အယ် . . . လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ ထိုက်ထိုက်ကတော့ -

“အေးပါ . . . ဆရာမ ဆူထားပါ့မယ်၊ ထိုက်ထိုက်တစ်ယောက်ဟာ လေ စကားကို တောင်ရောက်မှန်းမသိ မြောက်ရောက်မှန်းမသိနဲ့။ ကိုယ်က အကြီးဖြစ်ပြီး စောင့်ရှောက်ပေးရမယ့်ဟာကို။ ကဲ . . . သွား အပေါ်တက် နားကြတော့” .

ပြောရင်းဆိုရင်း တံခါးဝကနေ ပါတိတ်ထဘီကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဒူး လောက်ကမပြီး ကားရားကားရားနဲ့ ထိုက်ထိုက် ဝင်လာလို့ စက်နင်းနေရာ ကနေ ကျွန်မလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ထိုက်ထိုက် . . . လာဦး”

“ဟုတ် . . . ဆရာမ”

“ဆေးရုံသွားရင်းနဲ့ ကွမ်းယာဝယ်စားတယ်ဆို”

“အဘွားက နှစ်ရာပေးလို့ပါ ဆရာမ” အဘွားဆိုတာ ကျွန်မရဲ့ အဖေ ကို ပြောတာပါ။

“နှစ်ရာပေးတာနဲ့ ကွမ်းဝယ်စားရရောလား။ အဘွားက ကွမ်းစားလို့ ပြောလို့လား”

ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“နောက်ပြီး ဒီနေ့ ဆေးရုံမှာ ဘာတွေလျှောက်ပြောခဲ့တာတဲ့”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး ဆရာမ”

“ဘယ်မှာနေလဲလို့ သူများတွေမေးတော့ ဘယ်လိုဖြေခဲ့တယ် ဆိုတာ ဆရာမ ကြားပြီးပြီ။ ဘာလို့ အဲသလို ပြောတာတုံး ကောင်မလေးတွေ ရှက်ရှာမှာပေါ့”

“အဲတော့ ကျော်က ဆင်သေကို ဆိတ်သားရေနေ့ ဝိုင်းဖုံးပေးရမှာလား ဆရာမ” တဲ့။ ကျွန်မကို မကြည့်ဘဲ မျက်နှာလွဲကာ ဖြေခဲ့သည်။

အင်းလေ ... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ဆရာမ ခံလိုက်ရသည်ပေါ့။

“ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခါ အဲသလိုတော့ မဖြေနဲ့နော်။ ညီမလေးတွေ က ငယ်သေးတယ်။ ရှက်ရှာကြမယ်။ နောက်တစ်ခု ကိုယ်ဝန်နဲ့ ကွမ်းလုံးဝ မစား ပါနဲ့ ကြားလား”

ကွမ်းလေးဝါးပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေခဲ့သည်။ သိပ်တော့ ကျေနပ်ပုံမရ။

တစ်ညတော့ ခြံထဲမှာ ကျွန်မနဲ့သူမ စကားထိုင်ပြောရင်း -

“ထိုက်ထိုက် ... ဒီကလေးမွေးပြီးရင် ဘာတွေလုပ်မယ် စဉ်းစားထား လဲ” လို့ မေးဖြစ်တော့ သူ့စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း မဖုံးမကွယ်ဘဲ -

“သမီးလား”

(နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်မဆူလို့ ကျော်ကနေ သမီးဖြစ်လာသည်။) နှုတ် ခမ်းကိုသိမ်း မျက်လုံးက စဉ်းစားသယောင်ပြုသည်။ တွေးတွေးဆဆနဲ့ ဝိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ -

“ပထမဆုံး ဒီကောင်ရုပ်ကနေ ကလေးအဖေကို သိမယ် ... အရင်ဆုံး စာရင်းရှင်းမယ်”

“ဪ ... သွားသတ်မှာလား”

“အဲသလိုတော့ မဟုတ်ဘူး ... စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပစ်ချင်တာ”

“ဪ...အပြင်မှာ မပေါင်းရလို့ ထောင်ထဲ သွားပေါင်းမလို့လား”
 တကယ်က ကျွန်မရဲ့ ပြီးမေးတာပါ။ သူမကတော့ ရွဲ့လို့ရွဲ့မှန်း မသိ၊
 “အာ...ဆရာမကလည်း သိတော့ သိချင်သေးတာပေါ့။ သိပြီးလည်း
 စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ပစ်ချင်သေးတာ”

ဒူးခေါင်းကိုလက်သီးနဲ့ထုပြီး တကယ့်ကိုနာနာကြည်းကြည်းပျက်မှာ
 ပေးနှင့် ပြောနေတဲ့ သူ့ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ သက်ပြင်းချမိသည်။

“တကယ်သိလာခဲ့ရင်တောင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်တာ
 မှ ပိုကောင်းဦးမယ် ထိုက်ထိုက်ရေ။ လူမဆန်တဲ့ယောက်ျား၊ လူစိတ်မရှိတဲ့
 ကောင်ကို ထပ်ပြီး သွားပတ်သက်လို့ကတော့ ဟိုက နင့်ကို လူလိုပြန်ဆက်ဆံ
 လိမ့်မယ် ထင်နေလို့လား”

သူမ အတန်ငယ် ငြိမ်သက်စဉ်းစားပြီး ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ကာ
 မျက်ရည်တွေအပြည့်နဲ့...”

“အေးလေ...ဒါလည်း ဟုတ်ပါတယ်။ အခုဆို...ကျော် ဒီလိုကြီးပဲ
 ခေါင်းငုံ့အံ့ကြိတ်ပြီး ပြီးလိုက်ရမှာလားဗျာ”

“ဟူး” ကျွန်မ ဘာမှ မဖြေနိုင်...တရားဥပဒေသည်လည်း သူ့ဘက်မှာ
 မရှိတာတော့ သေချာသည်။

“မွေးပြီးရင် ကလေးလေးကော ပြန်ခေါ်သွားမှာလား”
 ဒီတစ်ခါ မေးခွန်းကိုတော့ တွေးတွေးဆဆလေး ဖြေပါတယ်။

“ပထမတော့ မွေးပြီးရင် ကလေးကို ဆရာမတို့ဆီ ထားခဲ့မလို့ဘဲ၊
 အခုတော့ ဆရာမက ဓာတ်မှန်ရိုက်ပေးတုန်းက ယောက်ျားလေးမို့လို့ ပြန်ခေါ်
 သွားလိုက်တော့မယ်...ယောက်ျားပဲ ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး။ သူ့ကို ကျွန်တော်
 အလုပ်လုပ်တဲ့နားမှာ ချထားလိုက်ရုံပဲ။ သားအမိနှစ်ယောက် အလုပ်အတူတူ
 လုပ်မယ်။ ထမင်းအတူ ရှာစားမယ်။ လမ်းအတူတူလျှောက်မယ်။ တစ်နေ့ကျ

ရင် ဒီကောင် ကျွန်တော့်ကို ရေတစ်ခွက်တော့ ခပ်တိုက်ဦးမှာ”

ကျွန်မ သနားလိုက်တာ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲ တက်လာသည်။ ပိန်းကလေးဆိုရင် သူ့လို မလုံခြုံမှာစိုးလို့၊ လုံခြုံမယ်လို့ သူထင်တဲ့ ကျွန်မလက် အပ်ခဲ့မယ်။ ယောက်ျားလေးဆိုတော့ ကလေးလက်ဆွဲ သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝတိုက်ပွဲအတူဝင်မယ်လို့ စဉ်းစားနေတဲ့ ပညာမတတ်၊ ငွေကြေးမရှိ၊ ကျောထောက်နောက်ခံမရှိတဲ့ ပက်ပက်စက်စက်ပြောရရင် လင်တောင် ဘယ်သူမှန်းမသိတဲ့ ပိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မိခင်မေတ္တာနဲ့ သတ္တိကိုလည်း အံ့ဩ လိုက်တာ။

“ထိုက်ထိုက် . . . ကလေးမွေးပြီးရင် ညီမတို့သားအမိ ဒီမှာပဲနေပါ လား။ ဒီမှာနေ ဒီမှာစား။ ဆရာမ လခလည်း သတ်မှတ်ပေးမယ်။ ခိုနားရာမှာက ယောက်ျားလည်း တစ်ယောက်မှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး”

သူ ခိုနားရာကို တစ်ချက် မော့ကြည့်ရင်း

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်။ ဒီအိမ်ကိုလည်း စောင့်ရှောက်ဖို့ ကျော့လို ယောက်ျားတစ်ယောက်ရှိသင့်တာ” စဉ်းစားသလို လုပ်နေသည်။

“ဟေ”

တကယ်က ကျွန်မဆိုလိုတာက ဒီအိမ်မှာ ယောက်ျားမရှိလို့ နင့်ဘဝ လုံခြုံတယ် လာနေပါ။ ဒါပေမဲ့ သူနားလည်ပုံက ဒီအိမ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ငါလို ယောက်ျား လိုအပ်နေတယ်လို့ ထင်နေပုံ။ ခဏ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီး -

“ဒါပေမဲ့ ကျော့ ပိန်းမအုပ်စုကြီးနဲ့ မနေချင်ဘူး။ ဆရာမ . . . ကျော့နဲ့သူ တို့ ကြာရင် ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ ဆရာမပဲ စိတ်ညစ်ရမယ်။ မွေးပြီးရင် ကျော့ ကလေးခေါ် ပြီး ပြန်မယ် ဆရာမ။ ဒီကလေးကိုလည်း ကြီးအောင်မွေးမယ်။ ရွာ မှာ ကျော့တူမ သုံးယောက်ရှိတယ်။ သူတို့ဟောင်လေး သူတို့ချစ်မှာပါ။ မပူပါဘူး ယောက်ျားလေးပဲ ပူစရာ ဘာမှ မလိုဘူး”

တကယ်က မွေးလာမယ့် ကလေးအတွက် ပူပန်စိတ်နဲ့ ဉာဏ်စီ
သလောက်ကလေး တွေးခဲ့ပြီးပြီပဲ။ သူ့ကိုယ်သူအားပေးရင်း သားဆိုတဲ့
အတွေးက သူ့အတွက်ရော ကလေးအတွက်ရော လုံခြုံစေပုံပါပဲ။

“ဆရာမ...ကျော်မွေးရင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာမွေးပေး...သိလား။ ကျော်က
စနေ...သူက ဗုဒ္ဓဟူးဆိုရင် စနေနဲ့ဗုဒ္ဓဟူး ရှေးတောင်ထမင်းမဝတ်ဘူးတဲ့”

အဲ့ဒါ သားသမီးတွေကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အိမ်ထောင်ဖက်တွေကို
ပြောတာလို့ ကျွန်မ ဘယ်လိုပြောထွက်မှာလဲ သူ့ယုံကြည်ချက်လေးနဲ့သူ မျှော်
နေရှာတာမို့။

“ဒါပေမဲ့ ကလေးဆိုတာ နင်မွေးချင်တဲ့ရက် မွေးလို့မရဘူးလေ။
ဗိုက်နာတဲ့အချိန် မွေးတာလေ။ အောင့်ထားလို့ မရဘူး ထိုက်ထိုက်ရဲ့”

ကျွန်မပြောတဲ့အတိုင်း အင်္ဂါနေ့ မွေးသွားသည်။ မွေးပြီးပြီးချင်း ခွဲခန်း
ထဲကအတွက် လူနာတင်လှည်းပေါ် ပက်လက်ဖြစ်နေတဲ့သူမကို ကျွန်မက
အနီးထဲ တောင့်တောင့်လေးထုပ်ထားတဲ့ နီတာရဲ ကလေးလေးကို ထောင်ပြု
ပါသည်။

“ထိုက်ထိုက်ရေ...ငါတို့ကလေး တအားချောတာ ကြည့်စမ်း”
ကလေးနီတာရဲလေးကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်ရင်း တွေးတွေး
ဆဆ ပြော လိုက်တဲ့ ပထမဆုံးစကားက -

“တောက်...ဒီကောင် ဘယ်သူနဲ့တူတာလဲ ဆရာမ။ ကျွန်တော်
စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး”

ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ တွေးတွေးဆဆပုံနဲ့ ပြောလာတော့ ကျွန်မ အရမ်း
ရယ်ချင်သွားသည်။ သူက ကလေးမျက်နှာကနေ တရားခံဖမ်းဖို့ အားမွေးထား
တာကိုး။

“နင်နဲ့တူတာ...ထိုက်ထိုက်ရေ...ဘာမှ လျှောက်ပတွေးနဲ့ နင်နဲ့တူတာ”

ဟာ...ဆရာမကလည်း ကျော်နဲ့တူတာ ဘယ်လိုဖြစ်မလဲ၊ ဒီကောင်
ဒီလောက်ချောနေတာကို ကျော်သားလို့ ပြောရင် ဘယ်သူမှတောင် ယုံမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်မ ပြုံးမိပါတယ်၊ သားတို့ရုပ်ရည်လေး၊ သူ့သားကို သူကြည့်လို့
အရမ်းလှနေတာကိုး စချင်လာလို့။

“ဪ...အေးပါ ဟုတ်ပါတယ်၊ နင်နဲ့မတူဘူး။ ဒီကောင်ချောတာ
လှလှအောင်နဲ့တူလို့၊ သူ့အမေက လှလှအောင်၊ သူ့အဖေက ကိုစိုးထိုက် အဲ့ဒါ
ကြောင့် သူ့နာမည် လှထိုက် ဟုတ်ပြီလား”

ဒီလိုနဲ့ ဒီကလေးကို လှထိုက်ဆိုတဲ့ နာမည်လေး ချစ်စနိုးပေးခဲ့တာပါ။

ထိုက်ထိုက် ကလေးမွေးပြီး ဆေးရုံကဆင်းလာပြီး တစ်လမပြည့်ခင်
သီလေးဆီက ဖုန်းကို ခဏငှားပြီး သူ့ရွာကို ဖုန်းဆက်ပါတယ်။ သူမ မီးဖွားစဉ်
ရော မီးတွင်းတောက်လျှောက်မှာရော သူ့ရွာကမိသားစုတွေ လာတာရော
ဖုန်းနဲ့သတင်းပေးတာပါ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဘယ်သူဆီကို ဆက်တယ်၊ ဘာ
တွေ ပြောတယ်တော့ ကျွန်မ မသိပါဘူး။ ခြံနောက်ဖေးဘက်မှာ သူမ ဖုန်း
ပြောနေတုန်း ကျွန်မတို့ ထမင်းစားပြီးစားဖို့ ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြပါတယ်။ သီလေး
က...

“အန်တီထိုက်...ထမင်းစားမယ်” ဆိုပြီး နောက်ဖေးဘက်ကို လှမ်း
ခေါ်တော့ သူမ ထွက်မလာခဲ့ဘူး။ အဲ့ဒါနဲ့ ကျွန်မ ထပ်အော်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“ထိုက်ထိုက်ရေ တစ်ခါတည်း ထမင်းဝင်စားလိုက်” ဆိုတော့
နောက်ဖေးကနေ ထွက်လာပါတယ်။ ထမင်းစားဖွဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့အခါ
သူ့မျက်နှာ တော်တော်လေးပျက်နေတာတော့ သတိထားမိလိုက်ပါတယ်။

သူတို့မပြောခဲ့ရင် သူတို့ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာတွေကို ကျွန်မ မသိချင်
ယောင်ဆောင်ပေးတတ်တာမို့ မမေးခဲ့ပါဘူး။

ခါတိုင်းလိုပဲ ညီမလေးတွေကတော့ ကြွေပန်းကန်ပြားနဲ့စားကြပေ
မယ့် ထမင်းအများကြီး စားတတ်တဲ့ သူ့အတွက် စတီးဇလုံနဲ့ ထမင်းထည့်ပေးပါ
တယ်။ မျက်နှာပျက်နေတဲ့ ထိုက်ထိုက် ထမင်းပိုင်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါတယ်။
မိုးငယ်က...

“ထိုက်ထိုက်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မေးလိုက်တော့မှ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုး ပေါက်ပေါက် ကျလာပါတယ်။
ဘာမှပြန်မဖြေ။ ထမင်းလုတ်ကြီးတွေကို ပါးစပ် ထဲ ဆင့်ထပ်ထည့်ပါတယ်။
သူမ ထမင်းစားရင် စားတာများတယ် ဆိုပေမယ့် အရင်က ပုံမှန်အတိုင်း
စားတာပါပဲ။ ဒီနေ့မှ စိတ်နဲ့လူနဲ့ မကပ်ဘူး ဖြစ်သွားတယ် ထင်တယ်။ ငိုနေရင်းနဲ့
ထမင်းတစ်လုံးကြီး ငါးလုတ်လောက်နဲ့ ပါးစပ်ထဲ သွင်းလိုက်တာ အင်း...အင်း
...နဲ့ ထမင်းနင်သလို အသံကြီးတောင် ထွက်လာ ပါ တယ်။

အဲ့ဒါကို အကင်းမပါးတဲ့ သီလေးက...

“အန်တီထိုက် မျက်ရည်သာ ကျနေတယ် ထမင်းစားတော့ မပျက်
ဘူး”

ဆိုပြီး အင်း...အင်း...နဲ့ ထမင်းနင်ပြီး အသံထွက်နေတာကို ထမင်း
ထမင်းဆိုပြီး ထမင်းထပ်တောင်းနေတယ်ထင်ပြီး ထမင်းတွေ ထပ်ဖြည့်ပေး
မယ် လုပ်နေပါသေးတယ်။

ကျွန်မ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ထိုက်ထိုက် မျက်လုံးတောင် ပြူးနေ
ပြီ။ ပါးစပ်ထဲလည်း ထမင်းတွေပြည့်နေတယ်။

“ဟဲ့...ဟဲ့...အဲ့ဒါ ထမင်းနင်နေတာ ထိုက်ထိုက် တွေးချစမ်း...တွေ့
ချစမ်း ထမင်းတွေကို”

ကျွန်မ ကမန်းကတန်းထပြီး လက်တောင်မဆေးနိုင်ဘဲ ထိုက်ထိုက်
ရဲ့ကျောကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်အုပ်ပြီးထုရင်း -

“ထွေးချ...ထွေးချစမ်း သမီး...ဟဲ့ ရေသွားယူပါဦး”

ထမင်းတွေ ထွေးချ အီးခနဲ အော်ငိုချလိုက်ပြီးမှ ရေခွက်ကို
ကမ်းပေးပြီး -

“နည်းနည်းပဲသောက်...ဖြည်းဖြည်းသောက်...ထိုက်ထိုက် ဖြည်း
ဖြည်းသောက်”

ရေတွေအကုန် သောက်မချလိုက်အောင် ရေခွက်ကို ဖယ်ပစ်ပြီး -

“အမလေး ဒေါ်ထိုက်ထိုက်ရယ်...မပြောလိုက်ချင်ပါဘူး၊ ဘာတွေ
ဖြစ်နေတာလဲပြော၊ ခိုနားရာမှာ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေစရာမှ
မလိုတာ ပြောပြလေ ဝိုင်းအဖြေရှာကြတာပေါ့”

“ဟီး...အီး...အီး...ဆရာမ ယောက်ဖ လျှော့ရက်နဲ့ ထောင်ကထွက်
လာပြီး အခု အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ”

ကျွန်မ နားမရှင်းဖြစ်သွားသည်။

“ယောက်ဖ ထောင်ကထွက်လာတာကို ဒီလောက် ဝမ်းနည်းစရာလို
လိုလား”

“သူထောင်ကျအောင် ကျော် လုပ်တာတဲ့၊ အဲ့ဒါကြောင့် ကျော်
တစ်သက်လုံး သူ့အိမ်ပြန်မလာနဲ့တဲ့၊ အိမ်ရိပ်နင်းတာနဲ့ ဓားနဲ့ခုတ်ပြီး ထောင်ထဲ
ပြန်ဝင်မှာလို့၊ ကြိမ်းနေတယ်မို့ ပြန်မလာနဲ့လို့ အစ်မက ပြောနေတယ်၊ ကျော်
တို့သားအမိ ဘယ်နားပြန်နေကြမတုံး”

ဪ...ကျွန်မလည်း ဘာပြန်ပြောရမယ်တောင် မသိတော့၊
အားလုံးစိတ်မချမ်းသာလို့ ထမင်းလည်း ဆက်မစားနိုင်ကြတော့၊ ထမင်းဝိုင်း
လည်း ဘယ်သူမှ ဟုတ်တိပတ်တိ မစားနိုင်ဘဲ ပြီးသွားခဲ့သည်။

အပြင်က လူတွေတော်တော်များများက ကျွန်မတို့ဟာ ဒီကလေးမတွေကို တအားကူညီနိုင်တဲ့သူတွေလို့ ထင်နေကြပေမယ့် တကယ်တမ်း သူတို့တွေရဲ့ဒုက္ခနဲ့ ကျွန်မတို့ပေးတဲ့ အကူအညီကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရင် ဘာမှ မပြောပလောက်ပါဘူး။ လူတွေက ဝိုက်ကြီးတယ်၊ ကလေးလာမွေးကြတယ်ပဲ သိကြတာ။ အဲ့ဒါတွေရဲ့ နောက်ဆက်တွဲအနေနဲ့ ပါလာတဲ့ လူမှုရေးဒုက္ခတွေက မနည်းရှိတာကို မသိကြပါဘူး။

သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချမိပြီး...

“အင်း...ဆရာမပြောသားပဲ နင်တို့သားအမိ ဒီမှာ ဆက်နေပါလို့ အိမ်အလုပ်မလုပ်ချင်ရင်လည်း အပြင်ထွက်အလုပ်ရှာလေ”

ရှိုက်ငိုရင်းနဲ့ “သမီး ရွာနဲ့တစ်ခါမှ ဒီလောက်ကြာကြာမခွဲဖူးဘူး ဆရာမ။ တအားပြန်ချင်နေပြီ၊ ပြီးတော့ မြို့မှာတိုယ်က စာလည်းမတတ်၊ ဝိုက်လည်းခွဲ ထားတော့ အလုပ်တအားရှားမှာ”

အဓိက က သူရွာကို လွမ်းနေတာပါ။ အကြံ တစ်ချက် ရလိုက်သည်။

“အရင်က နင်နေတဲ့ ဟိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်အိမ်ကို အကူအညီ တောင်းကြည့်ပါလား”

“အေး...ဟုတ်သားပဲ သီလေး ဖုန်းခဏလောက် ပေးဆက်ဦး”

စာအုပ်သေးသေးလေးနဲ့မှတ်ထားတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တွေထဲက နံပါတ် တစ်ခုကို နှိပ်ခိုင်းပြန်သည်။ အဲ့ဒီဖုန်းချလိုက်တော့ ဝမ်းသာတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့-

“ဆရာမ...မမဖြူက ရတယ်တဲ့၊ အလုပ်ပြန်လာလုပ်တဲ့၊ ကလေးလည်း ဝိုင်းထိန်းပေးမယ်တဲ့၊ ညကျရင်တော့ သူတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သေး တကွမ်းယာဆိုင်လေးမှာ သားအမိနှစ်ယောက် ဆိုင်စောင့်ရင်း အိပ်ကြပေါ့တဲ့”

လို့ ဝမ်းသာအားရပြောလေသည်။

“ထိုက်ထိုက်...ကလေးငယ်ငယ်လေးနဲ့ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ နေလို့

တော့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ လုထိုက်လေးက တအားငယ်သေးတာ”

“ဆရာမ...ကျော် ရွာတအားပြန်ချင်နေပြီ၊ စိတ်ချပါ ကျော် ကလေးကို တအားဂရုစိုက်မှာပါ။ ပြီးတော့ ဆရာမကို တစ်သက်လုံး ကျေးဇူးတင်ပြီး သတိတွေရနေမှာပါ”

သူတို့မလျှောက်နိုင်လို့ တွဲထားပေးပါလို့ ပြောတုန်းကလည်း ကျွန်မတို့ တွဲကူပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ။ သူတို့ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဆက်လျှောက်ပါတော့မယ်လို့ ပြောလာတဲ့အခါ ခွင့်ပြုလိုက်ရုံသာ။ သူလည်း တအား စိတ်အားသန်နေတာပို ကျွန်မ မတားတော့ပါ။

လုထိုက်လေး အသက်တစ်လပြည့်တော့ ခိုနားရာက သူနေထိုင်ရာ မြို့လေးကို လူနာတင်ကားနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြန်လိုက်ပို့ပြီး ဈေးရောင်းစားဖို့ အရင်းအနှီးလေးလည်း ထည့်ပေးဖြစ်ခဲ့သည်။ နှစ်ခုပဲ သေချာမှလိုက်သည်။ ကလေးကို ဂရုစိုက်ဖို့နှင့် နောက်တစ်ခါ ဘယ်ယောက်ျားလေးနဲ့မှ အရက်အတူ မသောက်ဖို့ ခိုနားရာသည် ဘယ်ညီမကိုမှ နှစ်ခါပြန်ကလေးမွေးပေးမည် မဟုတ်ဟုသာ။

ဒီလိုနှင့် မိခင်ကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်နှင့် သားငယ်ကိုပွေ ပြီး ငထိုက်တစ်ယောက် ပြည်တော်ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ မြို့ငယ်လေးကို ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ယခင်တုန်းကလိုပင် ကြုံရာကျပန်းလုပ်လိုက်၊ အရင်းအနှီးလေး ထောင်ပေးလိုက်၊ ဈေးရောင်းလိုက် ရှုံးလိုက်နှင့်ပေါ့။ အလှူရှင်တွေ ထောက်ပံ့ပေးလိုက်လို့ မြူးမြူးမြက်မြက်လေး ရခဲ့တဲ့အခါတွေလည်းရှိသည်။ ဘယ်လို နိမ့်မြင့်ကြမ္မာပဲ ဆုံလာပါစေ သေချာတာကတော့ သူမ ခါးထစ်ခွင်ချိုထားတဲ့ လုထိုက်ကိုတော့ မလွှတ်ချခဲ့။

တစ်ခါတစ်ရံ သူမလက်ထဲ ငွေစလေးရွှင်တဲ့အခါမျိုးမှာဆို ကျွန်မနဲ့

ခိုနားရာကို သတိရလို့ဆိုပြီး ငါးခြောက်လေးဆွဲလာတဲ့အခါဆွဲလာ၊ ငှက်ဖျော့
သီးလေး ရွက်လာသည့်အခါရွက်လာပြီး ကလေးကို ကျောမှာပိုး၊ ယောက်ျား
ပုဆိုးစွန်တောင်ဆွဲပြီး ပေါက်ချလာတတ်သေးသည်လေ။

အခြားညီမတွေလို ကလေးမွေးပြီးခိုနားရာကပြန်ရင် မဆက်ဆံရဲ
သလို၊ ရှက်ရွံ့သလို စိတ်ထားမျိုးမရှိတာကြောင့် ငထိုက်(သို့မဟုတ်)လှထိုက်
ရဲ့ပေမေကို ကျွန်မတို့ အမြဲသတိတရရှိနေမှာ သေချာပါသည်။

ပင်ကီလေးရဲ့မေမေ

ခိုနားရာမှာ လာရောက်နေထိုင်ပြီး ကလေးမွေးဖွားတဲ့ ညီမယေတွေကို မိဘရင်းက သန်းခေါင်စာရင်းနဲ့ မှတ်ပုံတင်ကိုင်ပြီး လာရောက်အကူအညီတောင်း အပ်နှံရတာပါ။ မိရင်းဖရင်း ဒါမှမဟုတ် သွေးသားရင်းချာက တာဝန်ယူအပ်နှံပေးမှ ကျွန်မတို့ လက်ခံစောင့်ရှောက်ပေးတာပါ။ မိဘမသိဘဲ မိသားစုမရှိဘူးပြောပြီး ဝိုက်ကလေးပြု၊ ကျွန်မကို ကလေးမွေးပေးပါလို့ပြောပြီး တက်လာလို့ မရပါဘူး။ မိသားစုဝင်မရှိ၊ မသိရင်တောင် အလုပ်ရှင် ဒါမှမဟုတ် ရပ်မီရပ်ဖ၊ ဒါမှမဟုတ် အသင်းအဖွဲ့တစ်ခုခုက လာရောက်အပ်နှံပေးရပါတယ်။ ကျွန်မတို့ အဖွဲ့ရဲ့ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုမပါဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ လာရောက် အကူအညီတောင်းတာဖြစ်ကြောင်း မိသားစုဝင်တစ်ဦးက တာဝန်ခံ

လင်ကောင်းမရသော မိန်းမများအကြောင်း

လက်မှတ်ထိုးခဲ့ရပါ တယ်။

ညီမလေးတွေ မီးနေချိန်မှာလည်း သူ့မိသားစုဝင်က နှစ်ပတ်ချေလာ
ရောက်အတူနေထိုင်ပြီး ပြုစုခွင့်ရှိပါတယ်။ မွေးလာတဲ့ကလေးကိုမြင်ပြီး
သံယောဇဉ်ရှိစေချင်တာတစ်ကြောင်း၊ မီးနေသည်တွေကို အထီးကျန်မသန်
စေချင်တာတစ်ကြောင်းပါ။

ခိုနားရာရဲ့ သက်တမ်းလေးအတွင်းမှာ ကျွန်မတို့ မိခင်ပေါင်းများစွာနဲ့
ရင်းနှီးခဲ့သလို မိခင်တွေရဲ့ မျက်ရည်စက်တွေကိုလည်း သုတ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်
ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကာယကံရှင် မိန်းကလေးထက်
အဆပေါင်းများစွာ ကြေကွဲခံစားရသူက ဒီကောင်မလေးတွေရဲ့ မိခင်တွေ ဖြစ်
နေတတ်ပါတယ်။

မှတ်မှတ်ရရရှိအောင်ကို မိခင်မေတ္တာစိတ်ကြီးမားတဲ့ မိခင်နှစ်
ယောက်အကြောင်း ပြောပြချင်ပါတယ်။ အဲ့ဒီမိခင်တွေက ကာယကံရှင် ကိုယ်
ဝန်ဆောင်မိန်းကလေး မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကောင်မလေးရဲ့ အမေ
(ဗိုက်ထဲက ကလေးရဲ့အဘွား)နဲ့ ကလေးကို မွေးစားသွားတဲ့ မိခင် (မွေးစား
အမေ)ပါပဲ။

ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့တဲ့ ညီမလေးနာမည်က “နန္ဒာလှိုင်” တဲ့။

သူမရဲ့အမေ ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်သွယ်လာတဲ့ တစ်ညကို ကျွန်မ
တစ်ဘဝလုံး မမေ့နိုင် အောင် ထူးခြားခဲ့ပါတယ်။ ဝင်လာတဲ့ဖုန်းက နိုင်ငံရပ်ခြား
က ဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်မရဲ့ အစ်မဖြစ်သူလို့ ထင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ထူးခဲ့
ပါတယ်။

“ဟယ်လို”

“ဆရာမ ဒေါက်တာမြတ်သန့်...လားရှင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...ပြောပါ”

“ဆရာမတို့ဆီမှာ ကလေးလာမွေးလို့ ရတယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား သိချင်လို့ပါ” အသံကတော့ အသက်ငယ် မိန်းကလေးသံမျိုးမဟုတ်။

“ရှင် . . .ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ ခင်ပွန်းသည်မရှိတဲ့ ခင်ပွန်းသည်က အသိအမှတ်မပြုတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိန်းကလေးဆိုရင် ကျွန်မတို့ စောင့်ရှောက် ပေးပါတယ်။ လာမွေးလို့ ရပါတယ်။ ဘယ်သူများ လာမွေးချင်တာလဲ အစ်မ”

“ကျွန်မရဲ့သမီးလေးပါ”

အသံက ဝမ်းနည်းမှုနဲ့ အဖျားခတ်နေတာကြောင့် နိမ့်ဆင်းတိမ်ဝင်သွားပါတယ်။

“အစ်မရဲ့သမီးက အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ အစ်မ၊ ကိုယ်ဝန်ရော ဘယ်နှလလဲ”

“ကျွန်မရဲ့သမီးလေးက အသက်(၂၀)ပါရှင်၊ မြစ်ကြီးနားတက္ကသိုလ်မှာ ဒုတိယနှစ်တက်နေပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ကတော့ ရှစ်လတောင်ရှိတော့မယ်”

မိခင်ဖြစ်သူဟာ တိုင်းရင်းသား အသံဝဲဝဲလေးနဲ့ပေမယ့် အပြောအဆိုက ယဉ်ကျေးပြီး ပညာတတ်ဆန်ပါတယ်။

“ဪ...ဒုတိယနှစ် ကျောင်းသူကိုး၊ အစ်မတို့က အခု မြစ်ကြီးနားကနေ ဆက်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူးရှင် မန်ရှိမှာပါ။ တရုတ်ပြည်က ဆက်နေတာပါ”

“ရှင် . . .ကိုယ်ဝန်ရှစ်လနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး တရုတ်ပြည်အထိ ရောက်နေတာလဲ အစ်မ”

“ဆရာမကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောပြီး အကူအညီတောင်းပါရစေ၊ ကျွန်မတို့သားအမိ တရုတ်ပြည်ကို ကလေးဖျက်ချဖို့ တက်လာကြတာ”

“ရှင် . . .ဘယ်လို တရုတ်ပြည်အထိ ကလေးသွားဖျက်ကြတယ်”

လင်ကောင်းမရသော မိန်းမများအကြောင်း

“ဆရာမ...ကျွန်မတို့သားအမိက အပေတစ်ခု သမီးတစ်ခုပါ။ ကျွန်မ
က တရုတ်ပြည်မှာ အလုပ်လုပ်ပြီး သမီးက မြစ်ကြီးနားက သူ့အဒေါ်အိမ်တွေ
မှာနေပြီး ကျောင်းတက်ပါတယ်။ အခု ကျွန်မရဲ့အစ်မတွေက နင့်သမီးကိုယ်ဝန်
ရှိနေတယ် အမြန်ပြန်လာဆိုလို့ ကျွန်မ တရုတ်ပြည်ကနေ ကမ်းကတန်း ပြန်
ဆင်းလာခဲ့တာ။ သူ့ရည်းစားဆိုတဲ့ကောင်ကိုလည်း ကျွန်မ သွားတွေ့ပြီးပါပြီ။
အဲ့ဒီကောင်ကလည်း...”

ရှိက်သံနှင့်အတူ အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။ သူမစကားတောင် ဆက်
မပြောနိုင်တော့ပါ။ ခဏနေမှ အသံ ပြန်ကြားရသည်။

“ဆရာမ ကျွန်မတို့ ဒီကလေးကို ဘယ်လိုမှမွေးဖွဲ့မဖြစ်နိုင်လို့ ကျွန်မ
သမီးကိုဆွဲပြီး မန်ရှိကို တက်လာတာ။ ဒီမှာ ကလေးဖျက်ချပေးမလို့၊ အခု အဲ့ဒီ
ကလေးဖျက်ချတဲ့အိမ်ကိုရောက်တော့ ကိုယ်ဝန်က ရှစ်လနားတောင် တပ်နေ
ပြီတဲ့။ အတော်ရင့်နေပြီမို့ ဖျက်ချရင် အပေပါ အသက်အန္တရာယ်ရှိတယ်တဲ့။
နောက်ထပ်ကလေးမွေးလို့မရတာတွေလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို လက်
မှတ် ထိုးပါလို့ (risk concent)တောင်းပါတယ်”

ကျွန်မရဲ့နားထဲ (risk concent)ဆိုတဲ့စကား ကျွန်မ နားထဲ
သတိထားစရာအနေနဲ့ဝင်လာတယ်။ အသက်အန္တရာယ်ရှိမှန်း သိရက်နဲ့ ခွဲ
စိတ်မှု ပြုဖို့ သဘောတူကြောင်း လက်မှတ်ပါ။ ဒါဆို ဒီအမျိုးသမီးသည် သူ
ကိုယ်တိုင် ပညာတတ် ဒါမှမဟုတ် ပညာတတ် အသိုင်းအဝိုင်းက ပေါက်ဖွားသူ
ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့သမီးကိုလည်း အတော်ချစ် ပုံရသည်။ ဪ သူ့ရင်သွေးမှ
သူ့ရင်သွေး။ သူ့ရင်သွေးရဲ့ဘဝနဲ့အရှက်ကို ထောက်ထားကယ်တင်ဖို့ ဖောနဲ့
မြေးအရင်းဖြစ်သူကို သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေခဲ့ပြီ ဆိုတာကို သူမ သတိမှ ထား
မိပါလေစ။

“အဲ့ဒါနဲ့ သမီးလေး အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဖျက်ချဖို့ မပုံရဲ။

မွေးဖွားလည်း ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ သားအမိနှစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်နေတုန်း ဒီအိမ်မှာတွေ့တဲ့ မြန်မာမတစ်ယောက်က (facebook)ကနေ ဆရာမတို့ အဖွဲ့ကို ပြပေးပြီး အဲ့ဒီမှာ သွားမွေးပါလား၊ မွေးပြီး ကလေးမလိုချင်ရင်လည်း ထားခဲ့လို့ရတယ်ပြောလို့ ကျွန်မအခုလို ဆက်သွယ်ကြည့်တာပါ။ ကျွန်မသမီးလေးကို ကူညီပြီး မွေးပေးပါနော် ဆရာမ။ ကျွန်မတစ်သက်လုံး ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ မွေးတဲ့စရိတ်အားလုံးလည်း ကျွန်မ အကုန်ခံပါမယ်”

ကျွန်မရင်ထဲ “အမလေး” ဟုတောင် တမိပါသည်။ တရုတ်ပြည်ဘက်က (abortionist)အိမ်ကို ရောက်နေတာဆိုပဲ။ ကျွန်မမှာ လက်မခံရင် သူတို့ အသက်နဲ့ရင်းပြီး ဒီကလေးကို ဖျက်ချကြရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။

အရင်က ခိုနားရာကို ဆက်သွယ်ကြတဲ့ဖုန်းတွေကနေ ကလေးမွေးပြီး ထားခဲ့လို့ရလားဟုမေးလျှင် ကျွန်မ ဆတ်ဆတ်ခါပြီး ရန်တွေ့လုနီးပါး ဖြေတတ်သည်။ ဒါက ကလေးတိုးတိုးတိတ်တိတ် လာမွေးပြီး စွန့်ပစ်တဲ့နေရာမဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့မိသားစု အသိုက်အမြုံထဲ ပြန်ရောက်အောင် ပျံသန်းဖို့ အပျံသင်တဲ့နေရာလို့ ပြီးတော့ ဒီမှာ ကလေးလာမွေးဖို့ဆိုရင် ဘယ်လို စာရွက်စာတမ်းတွေ ယူခဲ့ရမယ်။ ဝန်ခံချက်တွေ ထိုးရမယ်။ အဆောင်မှာနေစဉ် ဘယ်လိုနေရမယ်စသည်ဖြင့် စည်းကမ်းချက်တွေ တစ်လှေကြီး ဖတ်ပြပြီးမှ လက်ခံပေးမယ့် ဒီတရုတ်ပြည်ရောက် ကလေးတစ်ယောက်ကိုကျတော့ လုံးဝမကြီးကျယ်နိုင်တော့။ မြန်မြန်သွက်သွက်ပင်။

“ရတယ်အစ်မ . . . မြန်မြန်သာခေါ် ပြီး ဆင်းလာခဲ့တော့၊ ကျွန်မ အစစအရာရာ တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်။ ငွေရေးကြေးရေးလည်း စိတ်မပူပါနဲ့။ အမြန်ဆုံးသာရောက်အောင် လာခဲ့ပါနော်” ဟု ကိုယ့်ဘက်ကတောင် ပြန်ချော့ခေါ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်။

နောက်သုံးရက်ခန့်အကြာမှာ သူတို့သားအမိ ခိုနားရာကို ရောက်

လင်ကောင်းမရသော မိန်းမများအကြောင်း

လာသည်။ ကောင်မလေးရဲ့ ရုပ်ရည်ကလည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နန္ဒာလှိုင်နဲ့ နှင်လားငါလားပင် ချောပါသည်။ ဖြူဖြူတောင့်တောင့် မျက်ခုံးမျက်လုံးလှလှ လေးကိုကြည့်ပြီး "ရုပ်ရှင်မင်းသမီး နန္ဒာလှိုင်နဲ့တောင် တူတယ်နော်" လို့ ကျွန်မက ပြောတော့ အမေက ကောင်မလေးခေါင်းက ဆံပင်လေးတွေကို သပ်ပေးပြီး ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ...

"သူမွေးပြီးတော့ လူတိုင်းက အဲ့သလို ပြောကြလို့လေ ဆရာမ၊ ဒါကြောင့် အဲ့ဒီ နာမည်ပဲ ပေးလိုက်တာ"

ကောင်မလေးရဲ့အမေကလည်း ဖြူဖြူသန့်သန့်ပါပဲ။ ရုပ်ရည်သာမက အနေအထိုင် အပြောအဆိုကပါ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး သားအမိနှစ်ယောက်လုံး အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထဲကဆိုတာ သိသာစေသည်။

အဆောင်တွင်နေထိုင်စဉ် လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းများကို နန္ဒာလှိုင်က ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး လက်မှတ်ထိုးတော့ မျက်တောင်နဲ့မျက်ခုံး သိပ်သိပ် တူထူလေးတွေကို ဝေးကြည့်ရင်း ကျွန်မ အမှတ်မထင် ညည်းမိပါတယ်။

"ဘယ်လိုကောင်လေးကများ ချန်ခဲ့ပါလိမ့်နော်၊ ဒီလောက် လှလှပပ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးကို" ဟု ညည်းမိတော့ သူ့အမေက မျက်ရည်ကျသည်။

"အားလုံး ကျွန်မအပြစ်တွေပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မသာသူ့ကို အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်ရင် သူ့ဘဝ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကြောင့် ဖြစ်တာမို့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မပဲ အပြစ်တင်နေပါတော့တယ်"

"အဲ့သလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ အစ်မ၊ ကံ ... ကံရဲ့အကျိုးတွေ ကလည်း ရှောင်လွှဲလို့မှ မရနိုင်တာကိုး"

နောက်နှစ်ရက်ခန့်အကြာမှာ ကျွန်မခြံထဲမှာ ဖုန်းပြောနေတုန်း သူ
အမေ ကျွန်မရဲ့အနောက်မှာ ရပ်စောင့်နေခဲ့သည်။ ကျွန်မ ဖုန်းပြောလို့ ပြီးသွား
ကာမှ -

“ဆရာမ မနက်ဖြန် ကျွန်မ ပြန်တော့မှာမို့လို့ လာနှုတ်ဆက်တာပါ။
ကျွန်မ သမီးလေးကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ အပ်ခဲ့ပါတယ်။ သေသေချာချာ
စောင့်ရှောက်ပေးပါနော်။ ဘာပဲ လိုအပ်လိုအပ် ကျွန်မဆီ ဖုန်းဆက်ပြောလို့
ရပါတယ် ဆရာမ...အရမ်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

စကားပြောရင်း အသံတိမ်ဝင်ပြီး မျက်ရည်တွေက လိမ့်ဆင်းလာ
ပြန်သည်။

“စိတ်ချပြီးပြန်ပါ အစ်မ၊ ဒီမှာက ကျွန်မစောင့်ရှောက်တယ်ဆိုတာ
ထက် သူတို့ မိန်းကလေးအချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် ဖေးမကြ၊ တစ်ယောက်ဆီကတစ်ယောက် သင်ယူကြတာပါ။
စိတ်မပူပါနဲ့ အစ်မ၊ သမီးမွေးခါနီးရင် ကျွန်မတို့ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပါ့မယ်။ အဲ့ဒီအခါမှ
ပြန်လာခဲ့ပါနော်”

သူမက လက်အုပ်ချီပြီး “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမရယ်၊
တကယ်ပြောတာ...ဆရာမသာ ကျွန်မထက် တစ်ရက် တစ်မနက်ကြီးတယ်
ဆို ထိုင်ကန်တော့ချင်ပါတယ်။ ဆရာမတို့ဟာ မသေခင်ကတည်းက
နတ်ပြည်မှာ ဘုံဝိမ္မာန်ပေါ်နေကြတဲ့ သူတော်ကောင်းတွေပါပဲ”

“ဟာ...အဲ့ဒီလောက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး အစ်မ...ထင်လို့ပါ။ သူများ
အပူကို ဝိုင်းကူငြိမ်းပေးရုံပါ။ အားလုံးကို အလှူရှင်တွေကပဲ ဖန်တီးပေးထား
တာပါ”

ကျွန်မနဲ့စကားပြောရင်း သူမ မျက်ရည်ဝဲလာပြန်ပါတယ်။ အားနာ
မှုတွေ အားငယ်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နေတဲ့ သူမ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း -

“အစ်မ ကျွန်မကို အခုလို မျက်နှာအောက်ချ တော့စူးတင်နေမယ်၊ အစား သမီးရဲ့ကောင်လေးဆီကိုသွားပြီး တာဝန်ယူပေးဖို့ တောင်းပန်ကြည့်ပါ လား။ အစ်မတို့သားအမိရဲ့ အနေအထိုင် အပြောအဆိုကို ကြည့်တာနဲ့ အစ်မ တို့ရဲ့အဆင့်အတန်းကို မှန်းမိပါတယ်။ ပြီးတော့ သမီးလိုရုပ်ရည်နဲ့ မိန်းကလေး ကို ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးက မယူချင်ဘဲနေမှာလဲ။ ကျွန်မ အကြံတစ်ခုပေးပါ ရစေ။ ဒီကောင်လေးသည် ဘယ်လို စာရိတ္တအဆင့်အတန်းရှိပါစေဦး၊ အစ်မ လိုက်ရှာပြီး ပေးစားလိုက်ရင် ဒီကလေးအတွက် အဖေဆိုတာတော့ ပြုလိုချင် နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့ဘာသာမကောင်းလို့ မပေါင်းကြဘူးဆိုရင်လည်း တစ်မျိုးစဉ်းစားကြတာပေါ့။ မြန်မာ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လင်မရှိဘဲ ကလေးများ တာကို အခုချိန်ထိ လက်မခံကြပေမယ့် တစ်ခုလပ်နဲ့ မုဆိုးမကိုကျ လက်ခံနိုင် ကြတာပဲလေ။ လောလောဆယ် ကလေးအဖေနာမည်ခံနိုင်ရင် ရပြီ”

ကျွန်မက စိတ်အားထက်သန်စွာပြောပေမယ့် သူမက တစ်နေရာ ကို ငေးရင်း -

“သွားခဲ့ပြီးပြီကော . . . ဆရာမ . . . သွားပြီး မျက်နှာအောက်ချ တောင်းပန်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဆရာမကို ကျွန်မတို့သားအမိအကြောင်း နည်းနည်းပြော ပြမယ်။ သမီးလေး သုံးတန်းကတည်းက သမီးအဖေကဆုံးတာ။ သူ့အဖေရဲ့ တရုတ်ပြည်ကအလုပ်ကို ကျွန်မပဲ ဆက်လုပ်ရမှာမို့ သမီးကို သူ့ကြီးတော်အိမ် မှာအပ်ပြီး ကျွန်မက အလုပ်တွေချည်း ဖိလုပ်နေခဲ့တာ။ ကိုယ့်သမီးလေးကို သူ များထက်သာအောင်လည်း ထားချင်သေးတယ်လေ။ သမီးလေးကလည်း လိမ္မာ ရှာပါတယ်။ အနေအထိုင်လည်း ရိုးသားအေးဆေးတယ်လေ။ ဆယ်တန်း ကိုလည်း ဝုဏ်ထူးနှစ်ခုနဲ့ နှစ်ချင်းပေါက်အောင်တော့ ကျွန်မမှာ ဆွေမျိုးတွေ ကြား ဝုဏ်ယူလိုက်ရတာ။ အဲ့ဒီလိုနဲ့ တက္ကသိုလ်ရောက်ရော၊ ကလေးက ရုတ် တတ်ကြောက်တတ်တော့ သူများကို အားကိုးတတ်တာလည်း ပါမှာပေါ့။

ပထမနှစ်မှာတင် ရည်းစားရပါလေရော၊ ကောင်လေးက မြို့က ထောင်ပိုင်ကြီး
ရဲ့သားတဲ့...တတိယနှစ်ကတဲ့”

“နန္ဒာက သူ့ကိုယ်ဝန်ရှိသွားတာကို အဲဒီကောင်လေးကို သွားမပြော
ပြဘူးလား” သိချင်စိတ်နဲ့ ကျွန်မ စကားဖြတ်ပေးမိသည်။

“နေမလား ဆရာမရယ်...ပြောခဲ့တာပေါ့၊ ကောင်လေးက သူက
လည်း မိဘရဲ့အထောက်အပံ့နဲ့ပဲ ကျောင်းတက်နေတာမို့ ပိန်းမယူဖို့ မဖြစ်နိုင်
သေးဘူးဆိုပြီး ကလေးကို ဖျက်ချခိုင်းတယ်တဲ့။ သမီးလေးက မလုပ်ရဲဘူးဆိုပြီး
ဒုတိယနှစ်တက်စမှာပဲ ကျောင်းလည်း မတက်ရဲတော့ဘဲနဲ့ အခန်းအောင်းပြီး
ငိုချည်းငိုနေတော့တာ။ ကျွန်မရဲ့အစ်မကသိပြီး နင့်သမီးကိုယ်ဝန်ရနေပြီ
အမြန်ပြန်လာတော့လို့ လှမ်းမှာလို့ ကျွန်မခေါင်းကို ပိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလို
ပါပဲ ဆရာမရယ်” စကားပြောနေရင်း မောနေသလိုနဲ့ ခဏနားပြီး ဆက်ပြော
သည်။

“ကျွန်မ တရုတ်ပြည်ကနေ ကမန်းကတန်းဆင်းပြီး ကောင်လေးကို
ကျောင်းမှာရှာတယ်။ ကျောင်းမတက်တော့ဘူး။ သမီးကို တာဝန်ယူရမှာစိုးလို့
ကျောင်းတောင်တစ်နှစ်အောက်လိုက်တာနေမယ်။ အဲဒါနဲ့ သမီးကို လက်ဆွဲ
ပြီး အဲဒီကောင်လေးနေတဲ့မြို့ကို လိုက်သွားတယ်။ တည်းခိုခန်းမှာတည်းပြီး
ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးခေါ်တာ နှစ်ရက်။ လုံးဝအတွေ့မခံဘူး...မတတ်နိုင်ဘူးဆို
ပြီး ကောင်လေးအိမ်ပေါ်ထိကို သွားတွေ့လိုက်ရတာ”

သူမ စကားပြောနေတုန်း သူမရဲ့ဟန်ပန်ကို လေ့လာကြည့်မိသည်။
ချုပ်ထိန်းနိုင်တဲ့ စိမ့်မှုကောင်းတဲ့ ပိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဟန်ပန်မျိုး။ ရှိတ်ကြီး
တင်င် ငိုငိုပြောပြောကြီး မဟုတ်။ လည်ချောင်းထဲက တက်လာတဲ့ နာကျင်မှု
ကို ချုပ်ထိန်းနေတဲ့ပုံ။ မခံချင်စိတ်တွေ ဝမ်းနည်းပြီး နာကျင်နေတဲ့စိတ်တွေနဲ့
ပြည့်နေတဲ့မျက်နှာက လိပ်မပြောဘူးဆိုတာ သက်သေခံနေသည်။

“ကောင်လေးက သူ့အဖေ သူ့အမေရှေ့မှာတင် သူ့ရဲ့ရတနာကိုပေးခဲ့
မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သမီးကရှက်စိတ်နဲ့ ပေါက်ကွဲပြီး နင်ကလွဲရင် ငါ့ဘယ်သူမှ
မပတ်သက်ဖူးတာ တစ်ကျောင်းလုံးသက်သေရှိတယ်။ (DNA) ပေါက်ကွဲပြီး
လည်းရတယ်ဆိုတာတောင် ကောင်လေးက နင့်ဘာသာ ဘယ်သူ့ရဲ့
ကိုယ်ဝန်ဖြစ်ဖြစ် ငါသိတာ ငါနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲတဲ့။ ဘုံ
စကားတစ်ခွန်းတည်းနဲ့ကို ဖြတ်ချလိုက်တာ”

“ဪ”

“ကောင်လေးမိဘတွေဆိုတာကလည်း ထိုင်ပဲ နားထောင်နေတယ်။
သမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာတာလား။ အရင်ကပဲ ဒါမျိုးအတွေ့အကြုံရှိနေခဲ့လို့
ထုံပေနေတာလားမသိဘူး။ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘူး။ ဝင်မဝေးဘူး”

ကျွန်မ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့။

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ... ကျွန်မလေ သူ့သားရှေ့ဒူးထောက်ထိုင်ချင်
တော့ ငါ့သမီးလေးရဲ့ ရိုးသားမှုကို ငါ့အသက်နဲ့တောင် အာမခံပါတယ်။ ငါ့သမီး
လေးကို လက်ထပ်ပေးပါ။ မင်္ဂလာပွဲကိုလည်း ငါ့ဘက်ကပဲ စီစဉ်ပါမယ်။ မင်္ဂလာ
ဆောင်မှာ တစ်နာရီလောက်ပဲ မတ်တတ်လာရပ်ပေးပါ။ နောက်ပိုင်းမှာ နင်
ငါ့သမီးကို မပေါင်းချင်လည်း ရပါတယ်လို့ကို ဒူးထောက်ထောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။
လုံးဝ ထောင်းပန်လို့လည်း မရခဲ့ဘူး”

ပြောရင်း မောလာပုံနှင့် ခဏနားနေခဲ့ပြီးမှ...

“နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မတို့သားအမိ ကလေးဖျက်ချဖို့ တရုတ်ပြည်
ဘက် တက်ခဲ့ရတာ။ (abortionist) အိမ်ကိုရောက်မှ ကလေးက လရင်နေလို့
ဖျက်ချဖို့လည်း မသင့်ဘူးတဲ့။ သမီးကတော့ သေချင်သေသွားပါစေ ဒီလို
လူယုတ်မာရဲ့ကလေးကို မမွေးဘူးပြောတယ်။ အဲ့ဒီအိမ်ကို ရောက်နေတဲ့ မိန်းမ
တစ်ယောက်ပြပေးလို့ ဇေဘုတ်စ်ပေါ်က ဆရာမရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုရပြီး ဒီကို

ရောက်လာခဲ့တာ၊ ဒီကလေးနယ် ကံကြီးလိုက်တာ၊ သေတွင်းကနေ ပြန်ထွက် ပြီး ခိုနားရာကို ရောက်လာခဲ့ရတယ်။ သူ့အရမ်းကံကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာမ ကျွန်မတို့သားအမိ သူ့ကို လုံးဝမွေးလို့မရဘူး။ သူ့ကိုဆက်ပြီး ကူညီ ပေးပါဦးနော်”

ခါတိုင်းကလေးကို အိမ်ပြန်မခေါ်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ မိခင်တွေကို အချေ အတင် ဆွေးနွေး တွန်းအားတွေ ပေးပေးမယ့်သူတို့ကတော့ ဒီကလေးကို ဖျက်ချဖို့ (တစ်နည်း) သတ်ပစ်ဖို့ (abortionist)အိမ်အထိ ရောက်ခဲ့ပြီးပြီမို့ သေလူလို့ သတ်မှတ်ခဲ့ပြီးပြီလို့ ယူဆပါတယ်။ ဖြစ်သမျှအကြောင်းကို ကိုယ့်ဘက်က အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကူညီပေးရုံသာမို့ အလိုက်သင့်ပဲ ...

“အင်းပါ အစ်မ . . .ကလေးလေးမွေးလာဖို့လည်း အချိန်နှစ်လ လောက် လိုနေသေးတာပဲ။ ဒီကြားထဲ ကျွန်မတို့ သွေးအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပြီးရင် အဖြေတစ်ခုခုကို တူတူရှာတွေ့နိုင်ပါသေးတယ်။ အခုတော့ နားလိုက်ပါဦး။ အစ်မရဲ့ ပုံစံက လူပင်ပန်းစိတ်ပင်ပန်းတာအပြင် ခရီးတွေကလည်း ပန်းတာ ကြောင့် နွမ်းဖတ်နေတာပဲ Good Night”

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် အိပ်ရာဝင်သွားပေးမယ့် အိမ်မပျော်နိုင် သေးတဲ့ ကျွန်မ ဒီအဖြစ်အပျက်လေးကို (facebook)ပေါ်မှာရေးပြီး တင်ပေးခဲ့ ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားချင်း ကြိုက်ကြပေမယ့် စိတ် အလိုလိုက် လွန်းရင် ဒီလိုဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပညာပေးအနေနဲ့ပါ။

နောက်သုံးရက်ခန့်မှာ ကျွန်မဆီကို ဖုန်းတစ်ခု ဝင်လာပါတယ်။

“ဟယ်လို . . .ဒေါက်တာမြတ်သန်လားရှင့်”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .ပြောပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . .အစ်မ ကျွန်မနာမည် ဒေါ်စိုးဝေမြပါ။ နေပြည်တော် (In-ternational Organization)က ဥပဒေအကြံပေးရှေ့နေပါ အစ်မ။ ပြီးခဲ့တဲ့

ရက်ပိုင်းက facebook ပေါ်မှာ အစ်မတင်ခဲ့လို့ post လေးတစ်ခုကို ဖတ်မိလို့ပါ။ အဲဒီ post ထဲက တရုတ်ပြည်မှာ ကလေးသွားဖျက်တယ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး အခု ဆရာမတို့ဂေဟာကို ရောက်ပြီလားရှင့်”

“ဟုတ်ကဲ့...ရောက်ပါပြီ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး”

ကျွန်မစိတ်ထဲတော့ ဟိုကောင်လေးဘက်ကများ မှားမှန်းသိလို့ ပြန်ဆက်သွယ်လာတာလားပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူက -

“အစ်မ...အဲဒီကောင်မလေးလေ တရုတ်ပြည်အထိ ကလေးသွားဖျက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုတော့ အခုရော ဆရာမတို့ဆီမှာ ကလေးမွေးပြီးရင် ကလေးကို ထားခဲ့မှာလားဟင်”

“အင်း...ခုချိန်ထိတော့ မွေးပြီးထားခဲ့မယ်လို့တော့ ပြောနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မွေးပြီးလို့ ကလေးမျက်နှာမြင်ပြီးရင်တော့ တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားနိုင်တာပဲ။ ညီမနဲ့ဘယ်လိုများ ပတ်သက်နေလို့လဲ မသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ၊ တကယ်လို့သာ သူတို့သားအမိက ဒီကလေးကို ဆက်မမွေးဘူး စွန့်ပစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီကလေးကို ကျွန်မ မွေးစားချင်လို့ပါ။ အစ်မရေးလိုက်တဲ့ post ကို ဖတ်ပြီးတဲ့နေ့ကတည်းက ဝိုက်ထဲက ကလေးလေးကို သနားတဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်မ အိပ်လို့လည်း မပျော်ဘူး၊ စားလို့လည်း မရဘူး အစ်မ။ ဒီကလေးကို သူတို့မိသားစု မယူသွားဖူးဆိုရင် ကျွန်မ အမွေစား အမွေခံ မွေးစားချင်ပါတယ်”

အောင်မလေး ဒီကလေးရဲ့ ကံဇာတာကလည်း အံ့သြစရာကောင်း လိုက်တာ။ သေတွင်းထဲကျနေပြီးမှ လှေကားချပေးတဲ့သူ၊ ဆွဲတင်ပြီး အသက်ဆက်ပေးတဲ့အပြင်...ဟော...အခုဆို ဝိုက်ထဲကနေတောင် အပြင်ပရောက်သေးဘူး အမွေစား အမွေခံ မွေးစားပါရစေဆိုတဲ့ မိဘဖြစ်ချင်သူကလည်း အဆင်သင့်၊ လောကကြီးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဝင်လာခဲ့ပေမယ့် ရေကန်အသင့်

ကြာအသင့်ဆိုတဲ့ ကံကြမ္မာမျိုးနဲ့ ကလေးပါတကား။

“တကယ်ပဲ ကလေးမွေးစားချင်တယ်ဆိုရင် ညီမတို့လင်မယား အကြောင်း အရင်ပြောပြပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့...အစ်မ ညီမအမည်က ဒေါ်စိုးဝေမြပါ။ နေပြည်တော်မှာ ရုံးစိုက်တဲ့(International Organization)က ဥပဒေအရာရှိပါ။ ညီမ အမျိုးသား က ရဲမှူးပါ။ ကယားပြည်နယ်မှာ တာဝန်ကျနေပါတယ်။ ညီမတို့ အိမ်ထောင်သက်က (၁၀)နှစ်ရှိပြီ အစ်မ။ ဒါပေမဲ့ ညီမရဲ့သားအိမ်မှာ အလုံး ရှိလို့ ကလေးမရဘူး။ အသက်လည်း (၃၅)နှစ်ကျော်လာပြီဆိုတော့ ကလေးရ ဖို့လည်း ခက်လာပြီမို့ ကလေးမွေးစားရင် ကောင်းမယ် တွေးနေတာကြာပြီ။ အခုတော့ အစ်မတင်လိုက်တဲ့ postလေးကို ဖတ်ပြီး ဝိုက်ထဲက ကလေး လေးကို သနားပြီး ညီမ အိပ်လို့ စားလို့ကို မရဘူးဖြစ်နေတာ။ အကယ်၍ သူမိသားစုက အဲ့ဒီကလေးလေးကို မယူဘူး။ မမွေးဘူးဆိုရင် ညီမတို့ လင်မယား က တရားဝင် အမွေစားအမွေခံအနေနဲ့ မွေးစားပါရစေ အစ်မ”

“စိတ်မရှိနဲ့နော်...ညီမရဲ့ကိုယ်ရေးအချက်အလက်တွေကို အစ်မဆီ Emailနဲ့ ပို့ပေးပါလား။ ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း တောင်းပန်ထားချင်တာက ဒီအချက်အလက်တွေ မှန်မမှန်ကို အစ်မတို့ စုံစမ်းပါမယ်။ စုံစမ်းတာကိုလည်း လက်ခံနိုင်ရပါမယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ အစ်မ ရပါတယ်။ ဪ အစ်မ...OGပါမောက္ခ ဒေါ်ယဉ်ကြည်ကို သိလားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့...သိပါတယ်။ အဲ့ဒါ အစ်မရဲ့ဆရာအရင်းပါပဲ”

“အန်တီက ကျွန်မရဲ့အဒေါ်အရင်းပဲ အစ်မ။ ကျွန်မပေးတဲ့ Dataတွေ မှန်မမှန်ကို အန်တီကို ပေးကြည့်ရင်တောင် ရပါတယ်။ ညီမလည်း ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာပြီး အစ်မကိုလည်း လာတွေ့ပါဦးမယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး လောလော

လင်ကောင်းမရသော မိန်းမများအကြောင်း

ဆယ်တော့ ကလေးအမေကိုသာ ပြောထားပေးပါ အစ်မရေ၊ သူ ဒီကလေးကို မမွေးချင်တော့ဘူးမှန်ရင် ကျွန်မကို တရားဝင်မွေးစားခွင့်ပေးပါလို့”

ကျွန်မ ရင်တွေတောင် ခုန်လာပါတယ်။ ကလေးလေးရေမင်းက ကောင်းလာပြီ။

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ညီမ အစ်မ ပြောပြထားပေးပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ တိုက်တွန်းပေးမှာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်။ ကောင်မလေးနဲ့ သူ့အမေကို ထပ်စဉ်းစားခိုင်းပြီး အကယ်၍ သူတို့က ပေးမယ်ဆိုတဲ့ အခြေပဲပေးတယ် ဆိုရင်တော့ ညီမနဲ့ တိုက်ရိုက်မိတ်ဆက်ပေးပါ့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်မ . . . အကယ်၍ ပေးမယ်ဆိုတဲ့ အခြေထွက်ရင် ကျွန်မတို့လင်မယားအတွက် ဝမ်းသာစရာပါပဲ။ မပေးဘူး သူတို့ပဲ ဆက်မွေးမယ် ဆိုရင်လည်း ဗိုက်ထဲက ကလေးအတွက် ဝမ်းသာပေးပါ့မယ် အစ်မ”

ရှေ့နေပီပီ စကားကလည်းတတ်၊ စိတ်ကောင်းကလည်းရှိတော့ စကားပြောလို့ အဆင်ပြေလိုက်တာ။ ဖုန်းချပြီးနောက် နန္ဒာလှိုင်ကို ချက်ချင်း မပြောဘဲ တစ်လလောက်အချိန်ခွဲထားလိုက်ပါတယ်။ အကယ်က သွေးဆူတုန်းမှာ ကလေးကို စွန့်ပစ်ချင်တယ်ဆိုပေမယ့် သွေးအေးသွားတဲ့အခါ မြန်လိုချင်စိတ်များ ပေါ်လာမလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ လွတ်ပေးထားတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်ပါတယ်။

နန္ဒာလှိုင်ဆိုသည့် ကလေးမလေးကလည်း ရှုပ်ရှည်သာမက အပြောအဆိုအနေအတိုင်ပါ အဆင့်အတန်းရှိသည်မိသားစုမှ မွေးဖွားကြီး ပြင်းခဲ့တာ သိသာတယ်။ အေးဆေးတယ်၊ စည်းကမ်းရှိတယ်၊ ကျညီတတ်တယ်။ သူမရဲ့အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းလေးတွေအားလုံးက အထက်တန်းကျ ပေမယ့် မမောက်မာတတ်၊ အားလုံးကို သိပ်သိပ်မွေ့မွေ့နဲ့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံသွားတယ်။

သူမ၏ရင်သွေးလေးအတွက် ကလေးဝတ်အင်္ကျီသေးသေးလေးတွေကို လက်ချုပ်နှင့်ချုပ်ရင်း မေ့ရင်သွေးလို ကိုယ်ဝန်ဆောင်စာအုပ်တွေကို ဖတ်ရင်း အချိန်ကုန်နေတတ်တော့ သူမ ဒီကလေးကို သံယောဇဉ်တွယ်လာပြီ လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်နေပါသေးတယ်။

ခိုနားရာကိုရောက်ပြီး တစ်လခန့်အကြာမှာ နန္ဒာလှိုင်ကိုခေါ်ပြီး ကလေးမွေးပြီးရင် ပြန်ခေါ်သွားမှာလား၊ ချန်ရစ်ခဲ့မှာလား မေးဖြစ်သည်။ သူမ က သေချာတွေးဟန်ပြုပြီးမှ -

“အမေ့ကိုပဲ မေးကြည့်ရမှာ ဆရာမ” လို့ ဖြေသည်။

နောက်နေ့မနက်မှာ ညှိုးငယ်စွာနဲ့ -

“အမေကခေါ်ခဲ့လို့ ဘယ်လိုမှ မရနိုင်ဘူးတဲ့ ဆရာမ၊ ထားခဲ့မှ ဖြစ်ပယ်လို့ ပြောတယ်”

“အင်းလေ . . .ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ အဲ့ဒါဆိုရင်လည်း သမီးရဲ့ အမေကို ရန်ကုန်ခဏဆင်းလာခဲ့ပါဦးလို့၊ ကလေးကို မွေးစားချင်တဲ့မိဘတွေနဲ့ တွေ့ပေးမလို့ ဆရာမက မှာနေတယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ သမီးရေ”

နေပြည်တော်က ဒေါ်စိုးဝေမြဆီကို ကျွန်မ ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့ ဟိုဘက်က အတိုင်းထက်အလွန် ဝမ်းသာနေတဲ့အသံနှင့် ပြန်ဖြေပါတယ်။

“အစ်...မ”

ဖုန်းပြန်ထူးသည့်လေသံက ဟယ်လိုလို မဟုတ်၊ လေးလေး ပင်ပင် နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီးနိုင်လွန်းတယ်။

“ညီမလေ . . .အစ်မဖုန်းကို မျှော်နေတာကြာလှပြီ၊ ဖုန်းထပ်ခေါ်ပြီး မေးဖို့ကျတော့လည်း သူများငိုက်ထဲက ကလေးကို လောဘတက်နေတယ်လို့ ထင်မှာလည်းစိုးတာရော၊ အစ်မပြောသလို သွေးအေးသွားတဲ့အခါ သူ့အမေ ဆက်မွေးချင်တဲ့စိတ် ပြန်ပေါ်လို့ ဖုန်းပြန်မဆက်တာပဲနေမယ်ဆိုပြီး တွေးတာ

လင်ကောင်းမရသော မိန်းမများအကြောင်း

ရောကြောင့် ကလေးလေး နေကောင်းကျန်းမာဖို့ပဲ မေတ္တာတွေပို့ပြီး နေနေရတာ။ အခုရော ဘာတွေထူးသေးလဲဟင်”

“ကောင်မလေးကရော သူ့အမေကရော ဒီကလေးကို ပေးပါ့မယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ညီမတို့လင်မယား လိုအပ်တဲ့စာရွက်စာတမ်းတွေယူပြီး သူတို့ သားအမိနဲ့ လာတွေ့ပါလား။ သန်လျင်မှာတွေ့ဖို့ အစ်မ ချိန်းပေးပါ့မယ်”

“အစ်မ” စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ ရှိုက်သံတွေသာ ကြားရတော့သည်။

“ညီမသိနေတယ် အစ်မ... အဲဒါ သူများငိုက်ထဲရောက်နေတဲ့ ညီမရဲ့ ကလေးဆိုတာ ရင်ထဲကနေ အလိုလိုသိနေခဲ့တာ။ နေ့တိုင်းမေတ္တာသုတ် ရွတ်ပေးပြီး မေတ္တာတွေပို့ပေးနေခဲ့တာ။ ကလေးရေ မာမိ ဒီမှာနော် မာမိဆီကို လာခဲ့နော်ဆိုပြီး သတိရတိုင်းလှမ်းခေါ်နေခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ခုလိုကျတော့ သူ့အမေအရင်းက တကယ်စွန့်ပစ်တာခံလိုက်ရပြီဆိုတော့ ဝမ်းသာရမယ့်အစား ဝမ်းနည်းနေပြန်ရော အစ်မရယ်”

ဝမ်းနဲ့လွယ်မှ မိခင်စိတ်ထားနိုင်မှာမို့လား။ ဝမ်းနဲ့မလွယ်ထားပေမယ့် မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ မေတ္တာစိတ်ရှိသူလေးပါလား။ ရှိုက်နေတဲ့သူမကို နှစ်သိမ့်ပေးဖို့ -

“အင်းပေါ့ ညီမရယ်... မေတ္တာမှန်လို့ ညီမလေး ကံကောင်းမှာပါ။ ကလေးအမေလေးက တအားချောတာ။ ကလေးလေးကလည်း လှမှာ။ ဒါပေမဲ့ ကလေးက မိန်းကလေးနော်... ညီမတို့ မိန်းကလေးလိုချင်ရဲ့လားဟင်”

အချို့သောကလေးမွေးစားချင်တဲ့သူတွေဟာ ယောက်ျားလေးမှ၊ မိန်းကလေးမှ၊ ဖြူမှ၊ ညိုမှစသည်ဖြင့် ချေးများတတ်တာမို့ ကျွန်မ မေးလိုက်တာပါ။ ဒီအမေကတော့ -

“စိတ်သာချအစ်မ... အဲဒီကလေးကို ညီမရဲ့ရင်သွေးလို့ သတ်မှတ်

ထားတဲ့အတွက် ယောက်ျားလေးဖြစ်စေ၊ မိန်းကလေးဖြစ်စေ ဖြူဖြူမည်းမည်း ဘာရုပ်ထွက်ထွက်...အို...နောက်ဆုံး ဘယ်လိုရောဂါပါပါ။ ညီမရဲ့ကလေးမို့ ညီမမွေးမှာပါ အစ်မ၊ ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ... ငါ့သမီးလေး ရွှေစင်ရှပ်လေးလို ပြည့်စုံပါစေ ချောပါစေ...ဟိ...ဟိ”

ဒီအမေရဲ့မေတ္တာကိုလည်း ကျွန်မ ကြက်သီးတောင်ထမိပါရဲ့။

“သူ့အဖေခွင့်ရတာနဲ့ ညီမတို့ ဆင်းလာမယ် အစ်မရေ၊ သူတို့နဲ့ လာ တွေ့မယ်။ ကျေးဇူးတအားတင်တယ်နော် အစ်မ၊ ညီမ သူ့အဖေဆီကို ဖုန်း ဆက် ပြောလိုက်ဦးမယ် အစ်မရေ”

စကားသွက်သွက်ဖြတ်ရင်းနဲ့ ဖုန်းချသွား ပါတယ်။

ဪ ရဲမှူးလည်း ချက်ချင်းကို သူ့အဖေအဖြစ် ရာထူးတိုးသွားပါ ရောလား။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရဲမှူးနှင့်အတူ သူမရောက်လာလို့ နန္ဒာလှိုင်တို့ သားအမိနဲ့တွေ့ဖို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ တွေ့ဆုံကြပါတယ်။ ခိုနားရာမှာ ဆုံကြရင် အခြားမဝိုက်တွေလည်း အဲ့ဒီလို အရာရှိတွေကသာ မွေးစားမယ် ဆိုရင် ငါတို့လည်း ငါတို့ကလေးတွေကို ထားပစ်ခဲ့ရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ် လို့ တွေးကုန်ကြမှာစိုးလို့ ဆိုင်မှာတွေ့ကြတာပါ။

လေးထောင့်စားပွဲရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ဝမ်းသာပြီး တုန်လှုပ်နေတဲ့ ဒေါ်စိုးဝေမြတို့လင်မယား။ တစ်ဖက်မှာ ဝမ်းနည်းအားငယ်မှုတွေနဲ့ ဘာလုပ် ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့ နန္ဒာလှိုင်တို့သားအမိကြားက စားပွဲထိပ်မှာ ကျွန်မ နေရ ခက်လှပါတယ်။ နန္ဒာလှိုင်ကတော့ သူ့ပုံစံအတိုင်း မလှုပ်တလှုပ်နဲ့ ဘာစကား တစ်ခွန်းမှမပြော။ သူမရဲ့မိခင်ကတော့ ဟိုလင်မယားနဲ့ မျက်နှာချင်း ဆိုင် ထိုင်ပြီးတာနဲ့ သူမကိုယ်သူမ ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ ဝမ်းနည်းမှုမျိုးဖြစ်လိမ့် မယ်။ ရှိုက်လည်းမရှိက် ပခုံးတွေ၊ ရင်ဘတ်တွေလည်း မတုန်ခါဘဲ မျက်ရည် တွေ

ချည်းသာ တွင်တွင်ကျလာနေတာပါ။

ကျွန်မလည်း တစ်ခုခုတော့ စကားရှာပြောမှ ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိတာကြောင့် ဒေါ်စိုးဝေမြရဲ့ လက်ထဲက ကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖိုင်ကို လှမ်းယူပြီး စစ်ဆေးသလို လှန်လှောကြည့်ပြီး -

“အစ်မတို့ . . . သူတို့လင်မယားရဲ့ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်တွေ ကျေနပ်မှုရှိရဲ့လား တစ်ချက်စစ်ကြည့်ပါဦး”

ရဲမှူးဆိုသူကတော့ အနေအထိုင်အေးဆေးတည်ကြည်ပြီး စကားနည်းပုံရပါတယ်။ ဒေါ်စိုးဝေမြကတော့ နန္ဒာလှိုင်ကိုကြည့်ပြီး ငေးသလိုလေးနဲ့ “လှလိုက်တာ ညီမလေးရယ် ဘယ်လိုအဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ရတာလဲ။ ဘာကြောင့်ပဲ ပြိုလဲပြိုလဲ . . . ငါ နောက်တစ်ခါ ထပ်မမှားဘူးဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ကြိုးစားပြီး ထရပ်နော်” သူမရဲ့ပုံစံက စပ်စုလိုသည့်စိတ်နဲ့ မေးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ညီမလေးတစ်ယောက်ဆိုးနေတာကို ညည်းတွားပြီး အားပေးတဲ့ ပုံစံလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ နန္ဒာလှိုင်ရဲ့အမေကတော့ ပါးပေါ်က မျက်ရည်တွေကို သုတ်ရင်း -

“အားလုံး ကျွန်မအပြစ်တွေပါ။ ကျွန်မကိုပဲ အပြစ်တင်ပါ . . . ကျွန်မမစောင့်ရှောက်နိုင်လို့ ကျွန်မ မကာကွယ်နိုင်ခဲ့လို့ ကျွန်မ သမီးလေးတင်မက ကျွန်မရဲ့မြေးလေးပါ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ ကြုံရတာ။ တကယ်အပြစ်ရှိပြီး တကယ်အဖြစ်ပရှိတဲ့မိခင်က ကျွန်မပါ။ ဒါပေမဲ့ ညီမရယ် ဒီကလေးလေးကို တော့ သေသေချာချာ စောင့်ရှောက်ပေးပါလို့ အပ်ပါတယ်”

သူမ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ မကြည့်ဘဲ စားပွဲခုံကိုပဲ စိုက်ကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေကျပြီး အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ ပြောခဲ့သည်။ တုန်ခါနေတဲ့ မေးဖေလေးနဲ့ ငြိမ်အောင်သိမ်းပြီး ကြိုးစားပြောနေတဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်းပါးပါးလေးကို ကြည့်ရင်း ရင်ကွဲမတတ် ခံစားနေခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြောတာထင်တယ်လို့ ကျွန်မ တွေးမိပါသည်။

တိတ်ဆိတ်သွားရင် သူမ ပိုကြေကွဲနေမယ်စိုးလို့ အာရုံပြောင်း
အောင် နန္ဒာလှိုင်ဝိုက်အပ်တဲ့ ကျန်းမာရေးမှတ်တမ်းတွေကို ဒေါ်စိုးဝေမြကိုပြရင်း
ကလေးက ဘယ်လထဲမှာ မွေးတော့မှာ၊ ဘာညာနဲ့ အသံတုတွေ ကျွန်မ ဖန်တီး
လိုက်ရပါသည်။

အပြန်လမ်းမှာတော့ ဝိုက်ထဲထည့်ထားတဲ့ ရင်သွေးကို စွန့်လွှတ်ရ
တော့မယ့် နန္ဒာလှိုင်ထက် ပိုကြေကွဲနေပုံရတဲ့ သူမ မိခင်ရဲ့ ဗျက်နှာကို ကား
မောင်းရင်း နောက်ကြည့်မှန်ကနေ အကဲခတ်ကာ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ နား
မလည်နိုင်တော့။

ဒီလောက်အထိ ကြေကွဲနေရင် ဒီကလေးကို စွန့်ပစ်ဖို့ ဘာလို့ကြိုးစား
နေရတာလဲ။ ကျွန်မဘာသာ ထပ်ခါထပ်ခါ တွေးကြည့်ပေမယ့် အဖြေက မရေ
ရာခဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ မေတ္တာတရားထက် တန်ဖိုးကြီး
သည် ထင်သည်။

နောက်ပိုင်း နန္ဒာလှိုင်ရဲ့မိခင် ပြန်သွားလို့ တစ်စခန်းသိမ်းပြီး ထင်ခဲ့
ပေမယ့် နောက်ထပ်တစ်စခန်း ထလာသူမှာ ကလေးရှူးရှူးနေသော မွေးစား
အမေ ဒေါ်စိုးဝေမြ ဖြစ်သည်။

ကျွန်မရဲ့ဖုန်းထဲကို တတောင်တောင် တတင်တင်နဲ့ မက်ဆေ့ချ်
(message)တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝင်လာတတ်သလို ဖုန်းတွေလာ တစ်ဝှမ်းဝှမ်း
လာပါသည်။

တောင် ခနဲအသံမြည်လို့ message ကြည့်လိုက်ရင်

“အစ်မရေ...viberမှာ ပုံလေးတွေ ပို့ထားပါတယ်၊ တစ်ချက်
လောက် ကြည့်ပေးပါ”

viberဖွင့်လိုက်တော့ ကလေးအင်္ကျီတွေ အသုံးအဆောင်တွေ

အများကြီးတက်လာပါသည်။

“အစ်မရေ သမီးလေးအတွက် Log အလိုက်ကို ဝယ်ချထားတယ်”

“အစ်မရေ...ဒါလေးကော လှလား”

“အားတော့နာပါတယ် အစ်မရေ...ဒါလေးက ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်နော်”

“အစ်မ...ဟိုနေ့ဟာထက် ဒီဟာက အသားပိုကောင်းတယ် သိလား no chemical စာတုပစ္စည်းမပါဘူးတဲ့”

“မိန်းကလေးမို့ ပန်းရောင်လေးယူမယ်လို့ မှာတုန်းကမရလို့ ရတဲ့ အရောင်လေးပဲ ယူလိုက်ရတာ၊ အခုမှ ပန်းရောင်လေး ယူမလား ရပြီတဲ့၊ စိတ်တိုလို့ ထပ်ယူပစ်လိုက်တယ်”

“အစ်မရေ...သမီးလေးမွေးဖို့နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်သာ လိုတော့တယ်၊ ညီမ ရင်တွေအရမ်းခုန်နေလို့ ညဘက် အိပ်လို့တောင် မရဘူး”

“အစ်မရေ...ဒီနေ့ ညီမရဲရုံးကိုရော သူ့အဖေရုံးကိုရော စာတင်ခဲ့ပြီ သမီးလေးတစ်ယောက် အမွေစားအမွေခံ မွေးစားမယ့်အကြောင်း၊ အဲဒါမှ သမီးက ညီမတို့ ပင်စင်နဲ့အမွေကို ဆက်ခံလို့ရမှာလေ၊ သေချာအောင် တစ်ခါတည်း လုပ်ပေးထားတာ”

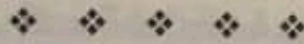
“အစ်မ...ဒီနေ့ ညီမရုံးမှာ ပြောခဲ့တယ်၊ နောက်နှစ်ကျရင်တော့ ငါ့ကို တိုက်ခန်းမှာ မထားနဲ့တော့၊ ငါ့သမီး လမ်းလျှောက်တဲ့အရွယ်ရောက်မှာမို့ မြန်ဝင်းနဲ့နေရာမှာ ငှားပေးလို့”

အမလေး...လေး ဟုသာ တချင်လောက်အောင် တစ်နေ့တစ်နေ့ သူ့သမီးအကြောင်း တရားနာရသည်။ ကလေးရွေးဆိုတဲ့စကားကို ရှေးလူကြီးတွေ အလကားပြောခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်တာ။

“ဒီနေ့...ယောင်းမကို ရန်တွေ့ခဲ့တယ် အစ်မ၊ ကလေးတစ်ယောက်

မွေးစားတာ ဒီလောက်ထိ ရှုပ်လားတဲ့။ တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောခဲ့တယ် အစ်မ
နောက်တစ်ခါ မွေးစားတယ်ဆိုတဲ့စကားထွက်ကြည့် သေခန်းပြတ်ပဲလို့”

ကဲ...အေးတာပဲ မွေးတောင် မမွေးရသေးဘူး ဆွေခန်းမျိုးခန်းတွေ
ပါ ဖြတ်ကုန်ပြီ မာမိ။

ကလေးမွေးရက်မရောက်ခင် တစ်ပတ်ကျော်လိုသေးပေမယ့်
ဒေါ်စိုးဝေမြ ရန်ကုန်ကိုကြိုရောက် ဝိုက်စောင့်နေခဲ့ပါတယ်။ မွေးရက်ကပ်လာ
မှ နေပြည်တော်ကရုံးမှာ အရေးကြီးကိစ္စပေါ်လို့ မပြန်မဖြစ်တော့လို့ ရှုံ့ပဲ့ပဲ့နဲ့
ပြန်ရှာတယ်။ မပြန်ခင်လည်း ကျွန်မကို မှာကြားစရာရှိသည်မှန်သမျှ အဖန်ဖန်
အထပ်ထပ် မှာပြီး ပြန်သွားတော့မှ ကျွန်မ ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချနိုင်တော့ တာ
နို့မို့ဆို ကျွန်မ ခေါင်းပူးပျက်စေ့နောက်ရုံမက နားတွေပါ အူနေပြီလေ။

“အစ်မနော် ...သမီးလေး ခွဲခန်းထဲက ထွက်လာတာနဲ့ ညီမဆီကို
ဝိဒီယိုကောလ် ခေါ်လိုက်နော် အစ်မ မပေ့နဲ့နော်”

“အေးပါဟယ် ...လုံးဝ မပေ့ပါဘူး”

မျှော်နေသူ အမျှော်ကြီး မျှော်နေခဲ့ပေမယ့် နန္ဒာလှိုင်ကလည်း မွေး
ရက်ရောက်သည်အထိ ဝိုက်မနာခဲ့။ မွေးရက်ကျော်သွားလို့ ဆေးရုံတက်ပြီး
ဝိုက်ခွဲမွေးခဲ့ရတာပါ။

အတိုင်းထက်အလွန် တာဝန်ကျေတဲ့မိခင်ရဲ့ ဂရုစိုက်မှုကြောင့်
ခွဲခန်းပေါက်ဝရောက်တဲ့အထိ အားငယ်ပုံ လုံးဝ မပေါက်ခဲ့ပါဘူး။ ခွဲခန်းမဝင်မီ
ခွဲခန်းပေါက်ဝမှာ စောင့်နေကြတဲ့အချိန်မှာတော့ မိခင်လုပ်သူက သူ့သမီး
လက်ဖဝါးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆုပ်ကိုင်ပြီး တိုင်းရင်းသား ဘာသာ စကား
လေသံအေးအေးလေးနဲ့ အားပေးနေခဲ့ပါတယ်။ ဒေါ်စိုးဝေမြကလည်း ဝိဒီယို
ကောလ်ခေါ် ပြီး အားပေးပါသေးတယ်။

နန္ဒာလှိုင် ခွဲခန်းဝင်နေတုန်း ကျွန်မနဲ့သူ့အမေနှစ်ယောက် ခွဲခန်း
ဘက်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မလည်း မေတ္တာသုတ်တွေရွတ်၊ သူမလည်း ဘာတွေ
ရွတ်ဖတ်နေခဲ့လည်းမသိ ရွတ်ဖတ်နေခဲ့ကြပါတယ်။ နာရီဝက်လောက်ကြာပြီ
တော့ ခွဲခန်းပေါက်ဝက တံခါးပွင့်လာပြီး မွေးကင်းစ ကလေးလေးကို ချီထားတဲ့
ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က အော်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“နန္ဒာလှိုင် အိမ်က ကလေးထွက်ပြီ”

သူ့အမေနဲ့ကျွန်မ ကလေးဆီ ပြေးသွားမတတ်နဲ့ ရောက်တဲ့အခါ သူ
အမေက ဆေးရုံဝန်ထမ်းလက်ထဲက ကလေးကို လှယူနီးပါးပုံစံနဲ့ ပွေ့ချိုလိုက်
ပါသည်။ တည်ငြိမ်လွန်းတဲ့ ချုပ်တည်းနိုင်တဲ့သူမ ဒီတစ်ခါတော့ ပွင့်ထွက်
တယ် ခေါ်ရမယ့်ပုံစံပါ။ သူမလက်ထဲပွေ့ထားတဲ့ ကလေးလေးကို ကျွန်မ ကြည့်
လိုက် တော့လည်း ကလေးက ဝိုးခနဲ အော်မိအောင်ကို လှတာပါ။ တကယ်
ဖွံ့ဖွံ့ထွား ထွား ပန်းနုရောင်မင်းသမီးလေးတစ်ပါးပါးပဲ။ ကျွန်မတို့ ခိုနားရာမှာ
မွေးခဲ့တဲ့ ကလေးတွေထဲမှာ အလှဆုံးကလေးပါ။ လှလိုက်တာဆိုပြီး ဂုဏ်
တက်နေစဉ် မှာပဲ ဖုန်းဝင်လာပါတယ်။ နေပြည်တော်က မွေးစားအမေပေါ့။

ဒီဒီယိုကောင်ကိုဖွင့်ပြီး “မွေးပါပြီ...ဒေါ် စိုးဝေမြရေ၊ ရူးပေရော ဒီမှာ
ရှင့်သမီးလှမှလှ” ဆိုပြီး ကလေးဘက်ကို ရိုက်ပြလိုက်ပါသည်။ ဟိုဘက်က
ရုံးတက်နေသည့်အမေက ဝမ်းသာအားရ မွေးစကလေးကို ငိုသံကြီးနဲ့ လက်ပြ
ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။

“သမီးရေ...မာမီ ဒီမှာ မာမီ...ကိုယ်တိုင်လာမစောင့်နေနိုင်တာကို
စိတ်မ ကောက်နဲ့ ဝမ်းမနည်းနဲ့နော်” ပြီးတော့ စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို
သုတ်ပစ် ပြီး ထအော်ပါတော့တယ်။

“Hey ... Steve ... Winny ... Sunsan, My princess is
coming. She is born to shine ... come here ... my princess is

coming now."

ဆွေဆွေခွန်မတတ် ကြိုဆိုလိုက်တဲ့ မွေးစားအဖေ သူမရဲ့နံ့ဘေးမှာ ပေါ်လာကြတဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်နီင်ငံခြားသားတွေနဲ့ ဝမ်းသာအားရပျက်နှာ တွေ (Woo . . . Whoo) စတဲ့ အာမေဇိုတ်သံတွေပေါင်းစုံနဲ့ အော်ဟစ်ကြိုဆို ပုံများ တကယ့်နတ်သမီးတစ်ပါး ကောင်းကင်က ဆင်းသက်လာလို့ ပျော်နေ ကြသလိုပါပဲ။

ကျွန်မကို ဒေါ်စိုးဝေမြ ပြောဖူးပါသည်။ သူတို့ရုံးက သူတို့ မှာ သူ တစ်ယောက်ထဲ မြန်မာ၊ ကျန်သူအားလုံးက နီင်ငံခြားသားတွေဆိုတော့ ရင်ခွင့်မဲ့ဖြစ်တော့မယ့် ကလေးတစ်ယောက်ကို ပြုစုပျိုးထောင်မယ့်သူကို ကောင်းချီးပေးကြ၊ ကလေးအတွက် ပျော်ပေးကြလိမ့်မပေါ့။ လာခြင်းကောင်း လိုက်တာ ကလေးရေ၊ လောကကြီးက မင်းကို ကြိုဆိုပုံက ကောင်းခြင်းတွေ မြိုင်ဆိုင်လိုက်တာ။

လူဖြူတစ်ယောက်က "နင့်ကလေးက အံ့သြစရာကောင်းအောင်လှ တဲ့ ပန်းရောင်လူသားလေးပဲ၊ ငါတို့ pinky လို့ ခေါ် ကြရအောင်" ဆိုတော့ ကျန်တဲ့လူတွေက ဝိုင်းလက်ခုပ်တီးပြီး "ပင်ကီ" လို့ ဝိုင်းအော်ခေါ်ကြပါသည်။ ဪ... သမီးလေးနာမည်တောင်ရလိုက်ပြီပဲ။

သူတို့နဲ့အတူ ရောပျော်နေတဲ့ ကျွန်မလည်း ဒီကလေးကို ချီပွေထား တဲ့ ဘွားအေဖြစ်သူကို ကြည့်လိုက်မိပါသည်။ ကလေးကိုပွေလျက်က ပျက်နှာ ကို တစ်ဖက်လှည့်ပြီး အသံမထွက် နှုတ်ခမ်းသိမ်းပြီး ပျက်ရည်မိုးတွေရွာနေခဲ့ တာပါ။ မွေးစားအဖေနဲ့အတူ လိုက်ပျော်နေတဲ့ ကျွန်မလည်း ကိုယ်ရှိန်သတ်မိ ပြီး ဒီဘက်က ဘွားအေကို နှစ်သိမ့်ပေးဖို့ သတိရလိုက်ပါသည်။ သူမရဲ့ ပခုံးကို နှစ်သိမ့်ပေးလိုမှုနဲ့ ပုတ်ပေးပြီး ဖုန်းထဲက အပျော်လူသားတွေကို -

"ညီမရေ... ကလေးကို ဟိုဘက်အဆောင်မှာ ကာကွယ်ဆေး သွား

ထိုးရဦးမှာမို့ နောက်မှ တွေ့မယ်နော်”

“ဟုတ်...အစ်မ...ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မသမီးလေးကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါနော် အစ်မ၊ ပိုက်ဆံလည်း သုံးပါနော်၊ ညီမအားလုံး ပြန်ပေးပါမယ်၊ ဒီလိုပြောလို့လည်း စိတ်မရှိပါနဲ့နော် အစ်မ၊ သမီးရေ ဟပီအနားမှာ မရှိတာကို စိတ်မကောက်ပါနဲ့နော်၊ ဟပီကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကလေးရယ်၊ ဟပီ မနက်ဖြန်ညနေ ပြန်ရောက်မယ်နော်၊ လက်ပြပြီး I love you honey... I love you so much နော်သမီး”

သူမကိုသာ ဖုန်းနဲ့ဆက်ပြထားလျှင် ဒီမွေးစကလေးကို မှာတမ်းမြေ နေတာ မနက်ဖြန်လည်း ပြီးမှာမဟုတ်လို့ ကျွန်မ ဖုန်းပိတ်ချလိုက်သည်။ ငိုနေတဲ့ ဘွားအေဖြစ်သူကိုချောဖို့ စကားလုံးလည်း ရှာမတွေ့တာမို့ နောက်ကျောကို ပွတ်ပြီး -

“နန္ဒာလည်း ခုချိန်ထိ ခွဲလို့မပြီးသေးဘူးလား မသိဘူး၊ ကလေးကို ကျွန်မဆီပေးထားလေ၊ ကျွန်မ ချီထားပေးမယ်”

“ရပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မမြေးလေးကိုချီထားဖို့ အခွင့်အရေးရတုန်းလေး ကျွန်မ ချီထားပါရစေ၊ ကျွန်မလို အသုံးမကျတဲ့ အဘွားနဲ့ကြုံခဲ့ရတာမို့ သူဒီနေ့ ဒီလိုမျိုး ကြုံတွေ့ရတာ”

“ဒါပေမဲ့ သူကံကောင်းပါတယ် အစ်မ၊ လောကကြီးက သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကြိုဆိုပြီး သူ့ကို အားလုံးချစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ သူသိရင် သူ ပျော်မှာပါ”

“ဆရာမရယ်...” ဆိုပြီး ကျွန်မ ပခုံးကိုမှီပြီး သူငိုနေတုန်းပဲ ခွဲခန်းပေါက်ဝကနေ အသံကြားလိုက်ပါသည်။

“နန္ဒာလှိုင်အိမ်က လူနာစောင့် ။...လူနာထွက်ပြီ”
အဲ့ဒီအသံကြားလိုက်တာနဲ့ သတိတောင်ထားမိပုံမရဘဲ သူ့လက်ထဲ

ချိုထားတဲ့ကလေးကို ကျွန်မရဲ့လက်ထဲ ချက်ချင်းထိုးထည့်ပြီး ခွဲခန်းပေါက်ဝကို စွဲခနဲ ရောက်သွားပါတော့သည်။

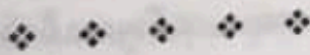
အိုး...တကယ်ပဲ သမီးမျက်နှာသာ ကမ္ဘာထင်တဲ့ မိခင်မျိုးပါပဲ။

နန္ဒာလှိုင်ရဲ့ခေါင်းက ဆံပင်တွေကိုသပ်ပေးပြီး -

“သမီးလေး အရမ်းနာနေလား မာမားရှိတယ်နော်၊ မကြောက်နဲ့ဆိုပြီး နှစ်သိမ့်ပါတယ်”

ခုနက မြေးချိုထားတုန်းက ဖြစ်တည်သည့် ငိုကြွေးဝမ်းနည်းခြင်း တွေဟာ သူ့သမီးကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားပါ သည်။ မြေးကို သနားမနေနိုင်တော့ပါ။ သမီးကို နဖူးလေးသပ်ပေးလိုက်၊ လက်ကလေးဆုပ်လိုက်၊ ခြေချောင်းလေးတွေကို နွေးအောင် ဆုပ်နယ်ပေး လိုက်နဲ့ ပျာယာခတ်နေရှာပါသည်။

သူ့သမီးတော့သူ အတော်ချစ်ရှာတာပါပဲ။ ကမ္ဘာမီးလောင် သား ကောင်ချနင်းရတဲ့ကာလမှာ သမီးဖြစ်သူရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆယ်ယူဖို့ကြိုးစား ရင်း မြေးဖြစ်သူကို ချနင်းခဲ့ရပုံပါ။ ဘယ်လိုပဲတွေးတွေးလေ Abortionist အိမ်တစ်ခေါက် အလည်ရောက်ပြီးမှ လောကကြီးထဲကို ပင်ကီလေး လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ခြေချခွင့်ရတဲ့ အဲ့ဒီနေ့ကလေးဟာ တကယ် မင်္ဂလာ နေ့ပါပဲ။

နန္ဒာလှိုင် ဆေးရုံကဆင်းလာပြီးနောက်မှာလည်း သူ့အမေက ခိုနားရာကို အတူလိုက်နေပြီး သမီးဖြစ်သူကို ကုန်ကြွေးရရနဲ့ ပြုရရှာပါသည်။ ဒီ နေရာမှာ ကုန်ကြွေးရတယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်မသုံးတာက အကြောင်းရှိပါ တယ်။ အချို့သောအမေတွေလည်း သူတို့သမီး မီးဖွားသည့်အခါ ခိုနားရာမှာ လာနေတာမျိုး ရှိတတ်ပါသည်။ အဲ့ဒီအခါကျရင် သူတို့အစအဆုံး မလုပ်နိုင်တဲ့

အစိုက်အတန့်မှာ ကျွန်မတို့ဘက်က အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီနေတယ်ဆိုတာကို မေ့သွားပြီး နောက်ထပ်လုပ်ပေးစေချင်တဲ့သဘောနဲ့ အပြစ်တင်ပြောဆိုတတ်ကြပါသည်။ နန္ဒာလှိုင်တို့သားအမိကတော့ အနေအထိုင်ရော စိတ်ထားကို ကျွန်မတို့မြင်အောင် ပြသွားကြပါသည်။

ကလေးမွေးပြီး သုံးရက်နေတော့ နန္ဒာလှိုင်ဆေးရုံက ဆင်းလာပါသည်။ လေးရက်မြောက်နေမှာ မွေးစားအမေ ဒေါ်စိုးဝေမြသည်လည်း ပစ္စည်းတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နဲ့ ပျာယာခတ်ပြီး ရောက်ချလာပါသည်။ နေပြည်တော်နဲ့ ရန်ကုန် ကားစီးရင် လေးနာရီခရီးကို ကြာမှာစိုးလို့ လေယာဉ်ပျံစီးကာမှ လေယာဉ်နောက်ကျလေခြင်းလို့ အပြစ်တင်လိုလည်း မဆုံးတော့ပါဘူး။ သူမကို မြင်ကတည်းက ကျွန်မ မျက်စေ့နောက်တော့မယ်၊ နားညည်းတော့မယ်ဆိုတာ သိလိုက်ပါသည်။

“သမီးလေးရေ ပင်ကီ pinky ခြော် . . .မာမိုသမီးလေး မာမိကို မကြည့်ဘူး၊ စိတ်ကောက်နေတာလား သမီးရယ်။ သမီးလေးမွေးတဲ့နေ့က ဘွားဘွားစုလေ ဘွားဘွားစု သူမိန့်ခွန်းပြောတာ သမီးရဲ့၊ အဲ့ဒီမိန့်ခွန်းကို မာမိက ရုံးက နိုင်ငံခြားသားတွေ နားလည်အောင် အချိန်နဲ့တစ်ပြေးညီ ဘာသာပြန်ပေးရတာလေ သမီးရဲ့၊ အရေးကြီးတဲ့အလုပ်ဆိုတော့ မာမိကိုယ်တိုင် လုပ်ရတာပေါ့။ သူများကို လွှဲလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ စိတ်မကောက်ပါနဲ့ သမီးရယ်နော်၊ ဟောဟော သမီးပြုံးတယ် အစ်မရေ . . .သမီးလေး စိတ်ကောက်ပြေသွားပြီ”

“အမလေးအေ . . .ရှင့်သမီးက ငါးရက်သားပါဟယ်၊ စဉ်းစဉ်းစားစားလည်း ပြောပါဦး”

“အစ်မကလည်း သမီးမျက်လုံးက နားလည်သွားတဲ့ပုံလေးနဲ့ ပြုံးသွားတာနော့ နန္ဒာ”

စုတင်ပေါ်မှာချထားတဲ့ ကလေးဘေးနားမှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့

နန္ဒာလှိုင်ကိုပါ စစ်ကူခေါ်လိုက်သေးသည်။ အရပ်မလေး နန္ဒာလှိုင်ပါ ရယ်ချင်စိတ်နဲ့ ပြုံးလာသည်။

“အေးပါ...ဟုတ်ပါတယ်။ ဆက်ပြော ဆက်ပြော” ရယ်ချင်စိတ်နဲ့ ကျွန်မ ဝေ့ပြောလေး ပြောလိုက်မိပါသည်။

ဒီအမျိုးသမီးသည်လည်း ရာထူးကြီးကြီး၊ တာဝန်ကြီးကြီးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စီမံနေတာဖြစ်ပေမယ့် ဒီကလေးနဲ့ကျတော့ ရူးတော့မယ်ထင်၊ မြဲထဲမှာ ကျွန်မ ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေတုန်း-

“သမီးလေးရေ...မာပီပြန်တော့မယ်...တော့တာ၊ မနက်ဖြန် အစောကြီး ပြန်လာမယ်သိလား”

သူ့သမီးကိုလည်းနှုတ်ဆက်၊ ကျွန်မကိုလည်း နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။ အပင်တွေရေလောင်းပြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်မလို့ နန္ဒာလှိုင်တို့အခန်းရှေ့ကဖြတ်တော့ အခန်းထဲကို တစ်ချက်လေး ချောင်းကြည့်ဖြစ်သည်။

နန္ဒာလှိုင်က ခုတင်ပေါ်မှာ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်နေရင်း သူ့ရှေ့ချသိပ်ထားသော ကလေးလေးကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကလေးရဲ့ လက်ဖဝါးသေးသေးလေးထဲမှာ သူမရဲ့လက်သန်းလေးထည့်ပေးပြီး ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ခိုင်းထားရင်းက မျက်ရည်တွေ ဝိုင်းနေခဲ့သည်။

ဒီပုံအတိုင်းဆို သူမ ကလေးကို တွယ်တာလာပြီပေါ့။ ကလေးက သူမ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားစေချင်တဲ့သဘော၊ ခါတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒါမျိုး မြင်ကွင်း ကို ကျွန်မ ပီတိဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ ခုက ယောက်ယက်ခတ်နေအောင် ချစ်သော ဟို မွေးစားမိခင်နဲ့မို့ ဒီကလေးကို မပေးတော့ဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း။ ကျွန်မတော့ ပဲလှော်ကြားမှာ ညှပ်တဲ့ဆား ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

ကျွန်မ အခန်းပေါက်ဝကနေ...

“သမီး...ဘာဖြစ်လို့လဲ” လို့ အသံပေးလိုက်တော့ သူမ ဆက်ခနဲ တွန့်သွားသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဆရာမ၊ ကလေးလေးက ပန်းနုရောင်အရုပ် ကလေးကျနေတာပဲနော်။ သူနဲ့လိုက်မယ့်နာမည်ကို စဉ်းစားနေတာ၊ စိတ်ထဲ မှာ ရှာတောင်မတွေ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးပေးစရာမလိုဘူးထင်ပါတယ်နော်၊ ဟိုအမေက ပေးမှာပေါ့”

ပြောရင်းက မျက်လုံးထဲ အိုင်နေတဲ့မျက်ရည်တွေ ပါးပြင်ပေါ် ပေါက်ခနဲ ကျလာခဲ့ပါသည်။

pinkyလေးမွေးပြီး နှစ်ပတ်လောက်နေတဲ့အခါ ဒေါ်စိုးဝေမြက နေပြည်တော်ကို ပြန်ရမှာမို့ ကလေးပါတစ်ခါတည်းခေါ်သွားချင်လို့ ခွင့်ပြုဖို့ ကျွန်မကို ခွင့်တောင်းသည်။ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ ခွင့်မပြုနိုင်။ ကလေးကို မိခင်နဲ့ တိုက်စေချင်သေးသည်။ မွေးစားအမေဖြစ်သူကလည်း ဒေါ်လာနဲ့လစာရယူ ဖြစ်သည့်အပြင် သားသမီးစရိတ်ပါ ပေးတဲ့ရုံးမှာမို့ ကျွန်မကို စိတ်မပူပါနဲ့၊ အမေရိကန်ဖြစ် အကောင်းစားနို့မှုန့်ကို တိုက်မှာပါဟု ပြောလာသည်။

“မရဘူး ညီမရေ...မိခင်နို့ဆိုတာ ဘယ်လိုအကောင်းစားနို့မှုန့်မှာမှ မထည့်နိုင်တဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အတွက် ရောဂါကာကွယ်တဲ့ ကိုယ်ခံ စွမ်းအားတွေပါလို့ ကလေးအတွက် တန်ဖိုးဖြတ်လို့ မရဘူး။ ပြီးတော့ မွေးတဲ့ အမေအတွက်လည်း ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ ဇီဝရုပ်ပြောင်းလဲမှုတွေကို ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ အတွက် အမေရောကလေးပါ အရမ်းအကျိုးများတာမို့ မိခင်နို့ကို နောက် တစ်လလောက်တော့ ပေးလိုက်ပါဦး နောက်တစ်လကြာမှ ပြန်လာခေါ်တော့”

“ညီမ သမီးလေးကို မခွဲနိုင်တော့ဘူး အစ်မ ...လုပ်ပါ၊ ဟားအကြံရပြီ ဒီလိုလုပ် မိခင်နို့တိုက်ရအောင် နန္ဒာပါ ညီမတို့အိမ်မှာ လိုက်နေလိုက်လေ။

ညီမတို့အိမ်မှာ မိန်းမသားတွေချည်းပဲ။ တစ်လတန်သည်။ နှစ်လတန်သည် နို့တိုက်ပြီးမှ ပြန်ပေါ့”

“အဲ့ဒါကလည်း နန္ဒာ့အမေ သဘောတူမှ ရမှာလေညီမ၊ သိတဲ့အတိုင်း ဟိုကလည်း ညီမလိုပဲ သူ့သမီးကို သဲသဲလှုပ်နေတာပဲ။ နောက်တစ်ချက်က အမေရင်းက ညီမတို့နေတဲ့ အိမ်ကို သိနေတော့ တစ်နေ့ သူကလေးကို လွမ်းလို့ပြန်လာခေါ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး”

“ဟာ...အဲ့ဒါလည်း စိတ်မပူနဲ့ အစ်မ၊ ညီမရုံးကိုပြောထားပြီးသား။ နောက်ခြောက်လလောက်နေရင် ငါ့သမီးလမ်းလျှောက်ဖို့ ခြံနဲ့ဝင်းနဲ့အိမ်ကို ပြောင်းပေးပါလို့။ အဲ့တော့ ညီမတို့ အိမ်ပြောင်းသွားမှာပဲ...လုပ်ပါ အစ်မရယ် ထည့်လိုက်ပါ ညီမ သမီးလေးကို မထားခဲ့ချင်ဘူး”

သူမရဲ့ပေါင်ကို လက်သီးဆုပ်လေးနှစ်ဖက်နဲ့ ထု၊ ခြေထောက်လေးဆောင့်သလိုမျိုးနဲ့ ကလေးဆန်ဆန်မျိုး ပြောလေသည်။ ရာထူးတာဝန်ကြီးကြီးကို ထမ်းဆောင်နေပေမယ့် မာနနဲ့ဟန်ဆောင်မှု တော်တော်ကင်းတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမို့ ကျွန်မတောင် အတော်ခင်လာသည်။

“ကဲ...ဒီလောက်တောင်ဖြစ်နေရင်လည်း ဆရာမဘာသာ ဆရာမ နန္ဒာ့ရဲ့အမေကိုပြောပေါ့။ သူ့ခွင့်ပြုရင် အစ်မဘက်က ကန့်ကွက်စရာမရှိဘူး”

ရယ်တော့ ရယ်ရသည်။ ဒေါ်စိုးဝေမြက သူ့သမီးမှ သူ့သမီးဖြစ်နေသလို နန္ဒာ့ရဲ့အမေကလည်း သူ့သွေးမှသူ့သွေးမို့ တစ်ယောက်တည်း ထည့်ပေးဖို့ စိတ်မချလို့ သူမပါ လိုက်ပါဖို့ချင်ကြောင်း ပြောလာသည်။ ဒေါ်စိုးဝေမြ အိမ်ကို မြေးအသွားသုံးယောက်စလုံး လိုက်ပါသွားခဲ့ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဖက်စလုံးက ပြည့်ဝသူများမို့ ကျွန်မလည်း စိတ်ပူစရာမရှိ ခွင့်ပြုပေးခဲ့သည်။ နန္ဒာ့အမေလည်း ဟိုအိမ်မှာတစ်ပတ်ဆယ်ရက်ခန့်နေပြီး ယောက်ျားသားလည်းမရှိတဲ့အိမ်မို့ စိတ်ချသွားလို့ ထင်သည်။ တရုတ်ပြည်က စီးပွားရေးတွေ

သူများနဲ့လွဲထားရတာကြာပြီမို့ ပြန်တက်သွားခဲ့သည်။ တစ်ည ဒေါ်ရိုးပေါ်
ဖုန်းဆက်လာခဲ့သည်။

“အစ်မ...အစ်မကို ညီမ တိုင်ပင်စရာရှိလို့”

ခါတိုင်းဖုန်းဆက်ရင် ဖုန်းကိုင်တာနဲ့ သူ့သမီး ဘယ်လိုလည်ကြောင်း၊
သူ့အသံကို မှတ်မိကြောင်း၊ သူ့ရုံးကပြန်လာရင် ပျော်ပြကြောင်း၊ သူ့ရုံးကနေ
ဖုန်းခေါ်လျှင်လည်း ပြုံးပြကြောင်း စသည်ဖြင့် ရေပက်မဝင်ဆိုတတ်ရာက ဒီနေ့
ကျ လေးလေးနက်နက်ပြောလာတော့ ကျွန်မ မျက်မှောင်ကျသွားသည်။

“ပြောလေ...ဘာများလဲ”

“နန္ဒာ့ကောင်လေး ပြန်ပေါ်လာပြီ...အစ်မ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ...အိမ်မှာနေတဲ့ သမီးရဲ့ယောင်းမက ပြောတာ၊
နေ့လယ် သမီးရုံးသွားတဲ့အချိန်ဆို ဖုန်းတွေလာတယ်တဲ့၊ နန္ဒာတော့ အခုချိန်
အထိ ပြန်လက်မခံသေးပေမယ့် ငိုပြီး ရန်တွေတွေနေတော့ မကြာခင် ပြန်ပြေ
လည်သွားနိုင်တယ်လေ။ အဲ့ဒါနဲ့ ညီမလည်း ပြောင်ပဲ ဖွင့်ပေးလိုက်တယ်၊
ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ပြန်တွဲကြ ပြန်ပေါင်းကြမှာလားလို့၊ နန္ဒာက နင်နဲ့ရတဲ့
ကလေးလည်း သူများပေးပစ်လိုက်ရပြီ။ နင်နဲ့ငါ ပတ်သက်စရာလည်း မရှိ
တော့ဘူးလို့ပြောတော့ ကောင်လေးက ဘာပြန်ပြောတယ်ထင်လဲ အစ်မ”

ကျွန်မ အဖြေကို စိတ်ဝင်စားပြီး တံတွေးတောင် မျိုချလိုက်ရသည်။

“ကလေးကို ပေးပြီးပြီဆိုရင်လည်း သူတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
ထားတယ်ဆိုရင် ရှိစေတော့တဲ့။ နင်နဲ့ငါပဲ အရင်လို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပြန်နေရ
အောင်လို့ ပြောတယ်တဲ့”

“ဘာ...အဲ့တာ ဘာကောင်းလဲ”

“ဟုတ်တယ်...ညီမလည်း အဲ့ဒါ လက်ထပ်ကြမယ်လို့ ပြောတာလား”

ဆိုတော့လည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ သူတို့ပြန်တွဲပြီး နောက်နှစ်နှစ်လောက် ကြာမှ
ကျောင်းပြီးမှ လက်ထပ်ကြရအောင်လို့ ပြောတယ်တဲ့ အစ်မရယ်”

“အမလေး ပြောထွက်ပါ့... အဲဒါဆို ကလေးကို ပေးပစ်ပြီး လူကြီးပဲ
ပြန်လာခဲ့ နှစ်နှစ်အတွင်း ငါ ဆွဲစားလိုက်ဦးမယ်လို့ ပြောတာနဲ့အတူတူပဲပေါ့”
ကျွန်မ ရင်ဘတ်ကိုတောင် လက်နဲ့ ဖိမိသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်မ... ကောင်လေးက ရုပ်ရည်လေးနဲ့ကော မိဘ
အဆင့်အတန်းနဲ့ပါ မလိုက်အောင်ကို စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျတယ်။
ဒါပေမဲ့ အစ်မရယ်”

သူမစကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရှိုက်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။

“ဒါပေမဲ့ သမီးလေးသာ မိစုံဖစုံနဲ့ တကယ်နေရမယ်ဆိုရင် သူတို့
မိသားစုတွေ တကယ်အတူရှိကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်မ စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးစား
ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သမီးလေးကို ကျွန်မ ပြန်ပေးပါ့မယ်”

ရှိုက်သံတို့ကို ဆက်ကြားနေရသည်။

“ချစ်တတ်လိုက်တာ ညီမရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်လေးက စိတ်ရင်းမှ
မကောင်းတာ၊ တကယ်ဆို နင်ရော ကလေးရော ငါတာဝန်ယူပါ့မယ် ပြန်ခဲ့ပါ။
ငါ မှားသွားပါတယ် ဆိုရင်တောင် တော်သေးတယ်။ အခုက သူနဲ့ပြန်တွဲ ခိုင်းပြီး
နောက်နှစ်နှစ်နေလို့ တကယ်မယူရင် အရင်အချိုးပြန်ချိုးရင် ဘယ်လိုလုပ်
မတုံး၊ မဖြစ်သေးပါဘူး သူ့အမေကို တိုင်ပင်ဦးမှပါ။ စိတ်ပူပြီး ငိုမနေပါနဲ့
ညီမရယ်နော်”

သူနဲ့စုန်းပြောပြီးတာနဲ့ ကျွန်မ တရုတ်ပြည်က နန္ဒာလှိုင်ရဲ့အမေကို
ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။ နန္ဒာလှိုင်ရဲ့အမေကလည်း ကျွန်မတို့ တွေးသလိုပဲ တွေး
မိခဲ့တာပါ။

“ဆရာမ သမီးလေးက အရမ်းစိတ်ထားနူးညံ့တာ၊ မဖြစ်သင့်တာ ပေ

မယ့် ဟိုကောင်လေး ထပ်ခါထပ်ခါ ပြောလာရင် ဒုက္ခများမှာမို့ သမီးကို တရုတ်
 ပြည်ကိုပဲ ခေါ်ထားလိုက်တော့မယ်။ ကျွန်မသမီးကို ကျွန်မနားမှာပဲထားပြီး သူ
 စိတ်တည်ငြိမ်သွားတဲ့အထိ စောင့်ရှောက်ထားမယ်။ ဆရာမနဲ့ ပင်ကီလေး
 မေမေကို ကျွန်မထက် အသက်အားဖြင့်ငယ်နေလို့ ထိုင်မကန်တော့ခဲ့ပေမယ့်
 ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ကျွန်မ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ နတ်ပြည်မှာ ဘုံဝိမာန်ကြီး
 ဆရာမတို့အတွက် ခုထဲက ပေါ်နေပါစေလို့ ဆရာမနဲ့ မြေးလေးမေမေကို
 ကျွန်မ တစ်သက်လုံး သတိရပြီး ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ။ လို့ နှုတ်ဆက်စကားဆို
 ပြီး နှစ်ရက်လောက်အတွင်း ရောက်ချလာပြီး သူ့သမီးကို တရုတ်ပြည်ဆက်
 မပြီး ပြေးပါတော့သည်။

အဲဒီလိုနဲ့ နန္ဒာလှိုင်ဆိုတဲ့ ကလေးမလေးကလည်း သူ့အမေရဲ့စောင့်
 ရှောက်မှုအောက်မှာ အပျိုပြန်လုပ်ရင်း ပင်ကီဆိုတဲ့ ကလေးချောချောလေး
 ဟာ လည်း ရဲမှူးကြီးသမီးအဖြစ် သဲသဲလှုပ် အချစ်ခံရင်း မေတ္တာကမ္ဘာထဲမှာ
 ပုံမှန် အတိုင်း လည်ပတ်ပြီး သမမျှတနေခဲ့ပါတယ်။

ဆာကူရာလေးရဲ့မေမေ

ခိုနားရာမှာ သူမ ကလေးလာမွေးပါရစေလို့ ဆက်သွယ်လာစဉ်က သူ့သူငယ်ချင်းဆီမှတစ်ဆင့်ဖြစ်ပြီး ထိုစဉ်က ကျွန်မ အတော်လေး စဉ်းစားခဲ့ရသည်။ အသက်က(၃၂)နှစ်တဲ့၊ ရှေ့မှာ မွေးပေးခဲ့ဖူးတဲ့ သုံးဆယ်ကျော်အပျိုကြီးတွေက နည်းနည်းကန့်လန့်နိုင်လို့ ထိန်းမကောင်းလို့ဖြစ်သည်။ ကိုယ်က အကြီးဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဖေးမရမယ့်အစား အပျိုကြီးပီပီ ဖိစာတွေကြောင့်၊ ဆရာတွေကျနေတော့ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် မတိုက်လေးတွေလို ပြောလိုဆိုလို့ မကောင်းတော့ ကျွန်မတို့ စိတ်ညစ်ခဲ့ရတာတွေ ရှိခဲ့သည်။ သူမရဲ့သူငယ်ချင်းကတော့ အဲ့ဒီလို မဖြစ်စေရဘူး စိတ်ချပါ။ သူ့သူငယ်ချင်း စိတ်ထားရော အနေအထိုင်ပါ ကောင်းသူမို့ ကျွန်မတို့ကို စိတ်ပျက်စေမည် မဟုတ်ဟု သူငယ်ချင်း

ဖြစ်သူက အာမခံရဲရဲပေးခဲ့သည်။

သူမ နာမည်က မိုးငယ်ပါ။ ပိန်ပိန်ပါးပါး လူကောင်က ခပ်သောသောမို့ သုံးဆယ်ကျော်ပုံ လုံးဝမပေါက်။ အသားဖြူဖြူ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေး မေးရေ ချွန်ချွန်လေးနဲ့မို့ ကော်ပတ်ရုပ်လေးနဲ့တောင် တူနေသည်။ မိန်းမရာက ကောင်မလေးတွေက မမိုးငယ်က ဘာဘီရုပ်ပုတုတုလေးနဲ့ တူတာလို့ စနောက်ကြသည်အထိ ချောသည်။ မွန်သံဝဲဝဲလေးနဲ့အပြင် အေးဆေးတဲ့ အနေအထိုင်၊ ကူညီတတ်တဲ့စိတ်၊ ချက်ကျွေးတတ်တဲ့ လက်ရာကောင်းတို့ ကြောင့် လူချစ်လူခင်လည်းပေါသည်။

သူမအကြောင်း မေးကြည့်သည့်နေ့မှာတော့ ကျွန်မ အရမ်းအံ့ဩခဲ့ ရသည်။ ဂျပန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်ရင်း မြန်မာအချင်းချင်းပဲ ကိုယ်ဝန်ရတာပင် ပြေးခံရသည်တဲ့။ သူမအကြောင်းလေးတွေကို လသာတဲ့တစ်ည ဝရန်တာမှာ နှစ်ယောက်တည်း ခြေဆင်းထိုင်ရင်း အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ ခရေစေ့တွင်းကျ မေးမြန်းဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

“မိုးငယ်...ဂျပန်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ ရောက်တာ ကြာပြီလား”

“ကြာတော့ ကြာပြီ အစ်မ...ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်နီးပါးရှိပြီပေါ့”

“အဲ့ဒါဆို မိုးငယ်တို့က သူဌေးတွေပေါ့”

သူမက ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး -

“ဘယ်ကလာ အစ်မရယ်...ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ်ကြတာချင်းအတူ တူ အချို့က အလုပ်ကို တစ်ချိန်ပြီးတစ်ချိန်၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပတ်လုပ်ကြတာ၊ အဲ့ဒီလို လူတွေက ပိုက်ဆံအများကြီးရတာ၊ မိုးငယ်တို့ကတော့ စရောက် ကတည်းက ဒီစက်ရုံတစ်ခုတည်းကိုဝင်၊ ဒီမှာပဲ Overtimeနိုင်းသလောက် ဆင်းပြီး ရသလောက်ပိုက်ဆံရကြတာ၊ မိုးငယ်တို့လို လူတွေက ပိုက်ဆံ အများကြီး ရှာလို့မရဘူးအစ်မ”

ငေးငေးဆွေးဆွေးလေးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“မိုးငယ်တို့က ဂျပန်ကိုရောက်သွားတယ်ဆိုတာ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းက တောင့်တင်းလို့ မဟုတ်ဘူးအစ်မ၊ အိမ်က ငွေတိုးနဲ့ ပိုက်ဆံချေးပြီး ပို့ပေးရတာ”

မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက် ပြုံးလိုက်ပြီး -

“မိသားစုက ချေးငှားပြီး အငတ်ခံပြီး ဂျပန်ပို့ပေးခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်က မိသားစုအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာမမှန်ခဲ့လို့ ထင်တယ်အစ်မ၊ မိုးငယ် စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေလည်း လိမ်ခံထိပါလေရော”

“ဟင်...ဘယ်သူက လိမ်သွားတာလဲ”

သူမရဲ့ငိုက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး မျက်ရည်တွေဝိုင်းကာ -

“ဒီကလေးအဖေလေ...အစ်မ”

“ဟေ”

အံ့ဩမှုနှင့်ကျွန်မ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်တက်သွားသည်။

သူမရဲ့ပါးပေါ်ကို မျက်ရည်လေးနှစ်ကြောင်း စီးကျလာပါသည်။ ကျွန်မကို ကြည့်ပြောနေရာကနေ မျက်နှာကို လမ်းမဘက်ကိုလှည့်လိုက်ပြီး ရဲတောက်လာတဲ့ နှာခေါင်းချွန်ချွန်လေးထိပ်ကို လက်ဖဝါးနဲ့ ပွတ်လိုက်ပါသည်။ ဝရန်တာက စတီးလက်ရန်းကို တင်းတင်းဆုပ်ရင်း နှုတ်ခမ်းတွေကို သိမ်းပြီး အသံမထွက်ဘဲ ငိုနေပုံက သနားစရာတော်တော် ကောင်းပါသည်။

“မိုးငယ် ရင်ထဲလည်း ပေါ့သွားအောင် ဂျပန်မှာ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြာ၊ ခဲ့တယ်ဆိုတာတွေကို ဆရာမကို ပြောပြမလား ညီမ”

“ပြောပြချင်ပါတယ် အစ်မ...ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားမယ်တော့ မထင်ဘူး၊ မိုးငယ်အဖြစ်က ရင်ဘတ်ကြီး ကွဲထွက်သွားအောင် အော်ငိုရင်လည်း ပေါ့သွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မကိုထပ်ပြီး အကူအညီတောင်း

စရာလေးရှိလို့ မိုးငယ်အကုန်ပြောပြပါ့မယ်”

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က လပြည့်နေ့ည၊ ပြည့်ပြည့်ဝဝလှနေတဲ့ လမင်းကြီးရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ အလင်းရောင်အောက်မှာ ရိုးသားပြီး ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် အားကိုးတကြီး တွယ်တာမိခဲ့တဲ့ ချစ်မိခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် ကျိုးကျကြေမွဘဝပျက်ခဲ့ရတဲ့ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်အကြောင်း ကျွန်မ သိခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

“မိုးငယ်နဲ့သူက ဂျပန်ကိုရောက်မှ စတွေ့ဖူး ခင်ဖူးခဲ့တာ အစ်မ၊ သူက ရန်ကုန်သား ဗမာပဲပေါ့။ မိုးတို့က ပညာခံမရှိတော့ ဂျပန်မှာ သူများတွေလိုလည်း စာတွေသင်တန်းတွေ ထပ်မသင်နိုင် မယူနိုင်ဘူး။ ဘာသာစကားလည်း သိပ်မရဘူးလေ။ အဲ့တော့ စရောက်ကတည်းက ဒီစက်ရုံမှာပဲနေ အလုပ်လုပ်၊ ဒီမှာပဲ Overtime ဆင်းပြီး ရသလောက်ရှာရတာ။ မြန်မာပြည်မှာဆို မိုးတို့က တစ်လကို ငွေတစ်သိန်းခွဲ အများဆုံးနှစ်သိန်းလောက်ပဲ ရှာနိုင်မှာ။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်မှာက တစ်လတစ်ဆယ့်ငါးသိန်းမကရတော့ တစ်လကို ဆယ်သိန်းတော့ အသာလေး အိပ်ကိုပို့နိုင်တယ်။ အမိုးနဲ့အပါးကလည်း အသက်(၇၀)ကျော် နေပြီ။ ပြီးတော့ မိုးငယ်ရဲ့အစ်ကိုသေသွားတော့ယောင်းမက နောက်အိပ်ထောင် ပြုသွား ရော။ အစ်ကိုကလေးသုံးယောက်က မိုးငယ်တို့နဲ့ ကျန်ခဲ့တာမို့ မိသားစုရဲ့ တာဝန်က မိုးငယ်ပခုံးပေါ်ပဲကျနေတာ။ မိုးငယ် ဂျပန်သွားဖို့ အမိုးနဲ့ အပါးက လယ်တွေပေါင် ငွေတွေအတိုးနဲ့ယူပြီး ပို့ပေးခဲ့ရတာ။ ဂျပန်ရောက်ပြီး ပထမနှစ်တွေမှာ မိုးငယ်လည်း အူလိပ်နေအောင်ကို မစားမသောက်ဘဲ ရွှေတာပြီး ပိုက်ဆံ ပို့ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ အကြွေးဆပ်တာနဲ့ စားစရိတ်နဲ့တင် ကုန်တယ်။ ဘာမှ အဖတ်မတင်ခဲ့ဘူး”

“နောက်နှစ်နှစ်လည်း အအိပ်ပျက် အစားပျက်နဲ့ ကြိုးစားအလုပ်လုပ်

ပြီး ပို့ပေးတာပဲ။ အမိုးနဲ့အပါးကို အိမ်ဆောက်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ အိမ်ဆိုပေမယ့် မိုးငယ်တို့အိမ်က သေးသေးလေးရယ် အစ်မ၊ သူများ ဂျပန်ပြန်တွေလို တိုက်ကြီး တာကြီး မဟုတ်ဘူး။ လယ်ထွန်စက် ဝယ်ပေးနိုင်တယ်။ အပါးကို ဆေးရုံ တပ်ပြီး ဆီးကြိတ်ခွဲပေးနိုင်တယ်”

“ဒီလိုနဲ့ ဂျပန်ရောက်ပြီး လေးနှစ်လောက်ရှိလာပြီ။ ဒီစက်ရုံနဲ့ ဒီ အဆောင်နဲ့ပဲ ပတ်ချာတွေ ရမ်းနေခဲ့တာ။ စိတ်ထဲအရမ်းပင်ပန်းလာပြီ။ အိမ်ကို လည်း အရမ်းလွမ်းနေပြီ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပြန်ဖို့ဆိုရင်လည်း နောက် သုံးနှစ် လောက် ပိုက်ဆံစုရင်တောင် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဆိုပြီး မိုးငယ် စိတ်လည်း အရမ်း ညစ်လာပြီ”

မျက်နှာပါးပါးလေးနဲ့ ဆွေးဆွေးငေးငေးပြောနေပုံက လရောင် အောက်မှာ ကဗျာဆန်လိုက်တာလို့ ကျွန်မ တွေးမိပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ကဗျာမျိုးတွေကို နောက်တစ်ခါ ကျွန်မ နားမထောင်ပါရစေနဲ့ . . . ။

“အဲ့ဒီနှစ်မှာတင် မိုးငယ် ဒီကလေးရဲ့အဖေနဲ့ စတွေ့ဖူးတာပဲ။ သူက မိုးငယ်တို့စက်ရုံကို တစ်ခါတလေ အချိန်ပိုင်း Part time လာဆင်းကြတာ။ တွေ့ပြီး ခြောက်လလောက်နေတော့ မိုးငယ်နဲ့သူ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြ တယ်ပေါ့။ မိုးငယ်ကိုက မိုက်တာပါ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်နေပြီ။ စဉ်းစား ဉာဏ်မရှိ မြန်မာအချင်းချင်းပဲဆိုပြီး ယုံလွယ်ခဲ့တာ။ စက်ရုံကအဆောင်မှာ နေရတာ မပျော်ကြောင်း ခဏခဏ ပြောဖြစ်လို့လားမသိဘူး။ သူက သူ့အခန်း မှာ လိုက်နေဖို့ခေါ်တယ်။ အတူနေကြရအောင်တဲ့”

နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တစ်ချက်မဲ့သွားသည်။ မဲ့ပြုံးလေးတစ်ချက် ကြွ ကျလာသည်။ စိတ်နာတဲ့ အပြုံးဆိုတာ သေချာပေမည့် ဘယ်သူ့ကို စိတ်နာ တာလဲ ကျွန်မ မဝေခွဲတတ်ပါဘူး။

သူ့ကိုယ်သူလား။

ကလေးအဖေကိုလား။

ရှင်သန်ဖို့အတွက် ကြိုးစားရုန်းကန်ခဲ့ပေမယ့် နှစ်မွန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝပေး
အခြေအနေတွေကိုလား။

“ပြောလိုက်သေးတာ အိမ်ရှေ့ခုနစ်အိမ် အိမ်နောက်ခုနစ်အိမ်က
အသိအမှတ်ပြုရင် မြန်မာ့လေ့ထုံးစံအရ လင်မယားအရာမြောက်တယ်တဲ့၊
ငါတို့ကတော့ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးမှာဆိုတော့ မင်းဘက်က သူငယ်ချင်း
ခုနစ်ယောက် ၊ ငါ့ဘက်က သူငယ်ချင်းခုနစ်ယောက်လောက် အသိအမှတ်
ပြုရင် ငါတို့လင်မယားအရာမြောက်ပြီလို့မှတ်။ တကယ်က ဒါတောင်မလိုပါ
ဘူး။ ဘယ်သူတွေ အသိအမှတ်ပြုသည်ဖြစ်စေ မပြုသည်ဖြစ်စေ မင်းကငါ့ကို
လင်ယောက်ျားအဖြစ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီး ငါက မင်းကို ဇနီးမယား
အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုဖို့ပဲ ပိုအရေးကြီးပါတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ သူကလည်း သူ
အိမ်ကို ဒီတစ်နှစ်တော့ ပိုက်ဆံသေသေချာချာ ပို့ချင်သေးတယ်၊ မင်းလည်း
မင်းမိဘကို ဒီတစ်နှစ်တော့ ပို့ပေးလိုက်ဦး။ ဒီတစ်နှစ်အတွင်း ငါတို့မိသားစုတွေ
ကို ငါတို့ပေးဆပ်ပြီး နောက်နှစ်ကျမှ ငါတို့နှစ်ယောက်ဘဝအတွက် ပိုက်ဆံရ
ကြ ရုန်းကန်ကြရအောင်လို့ သူကပဲ ပြောခဲ့တာ”

ပါးပေါ်က မျက်ရည်စီးကြောင်းတွေကို သူမရဲ့ လက်ဖဝါးတွေနဲ့
ကြမ်းကြမ်းပွတ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။

“အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း မိုးငယ် သူ့အခန်းကို လိုက်နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂျပန်က
သူငယ်ချင်းတွေအမြင်မှာ မိုးငယ်တို့နှစ်ယောက်ဟာ လင်မယားပဲလေ အစ်မ၊
မြန်မာသံရုံးမှာ လက်မှတ်သွားထိုးဖို့ကြတော့ မိုးငယ်တို့နေတာ ဂျပန်မှာ
တော့ဘက်အရမ်းကျတယ်။ သံရုံးနဲ့တော်တော်ဝေးတယ်၊ ပြီးတော့ မိုးငယ်
ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ပြောသလိုပဲ အိမ်ကိုတစ်နှစ်လောက် ပိုက်ဆံဆက်ပို့
ချင်သေးတာ၊ အမိုးနဲ့အပါးကို စတိုးဆိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကုန်စုံဆိုင်ဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ပေး

တည်ထောင်ပေးပြီးမှ ကိုယ်အိမ်ထောင်ကျတာ ဖွင့်ပြောမယ်လို့ တွေးထားခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ မိုးငယ်က အိမ်ကို ငွေပို့ပေးမယ့် ကိုယ့်အတွက်ဆိုပြီး လက်ထဲ မှာ ပိုက်ဆံတော့ နည်းနည်းချန်ထားတတ်တယ်”

“သူကတော့ တကယ့်ကို သားကြီးဩရသပါပဲ။ အမြဲတမ်းအိမ်ကို ပိုက်ဆံပို့ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေခဲ့တာ။ သူ့မောင်နှမတွေကလည်းများတော့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြဿနာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုပေါ်လို့ဆိုပြီး ပိုက်ဆံတွေ ပို့နေခဲ့တာ။ တစ်ခါတလေ သူ့လက်ထဲ တစ်ပြားမှမချန်ဘဲ အိမ်ကို အကုန်ပို့လိုက်လို့ ကိုယ်က အသုံးစရိတ် ထုတ်ပေးရတာတွေတောင် ရှိသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိုးငယ် ဘာမှ ဝင်မပြောပါဘူး။ တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ စကား စာချုပ်က ရှိနေသေးတာကိုး”

မျက်နှာလေးက ဝမ်းနည်းစွာပြောနေရာက နာကြည်းတဲ့ ခက်ထန်တဲ့ မျက်နှာထားကို ပြောင်းသွားပြီး နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက် မှဲလိုက်သည်။

“ပြီတော့ . . .လာ . . .လာချေသေးတယ်။ မိုးငယ်က သေသွားတဲ့ အစ်ကိုရဲ့ကလေးသုံးယောက် တာဝန်ယူနေရတယ်ဆိုတော့ သူကလည်း သူ့ညီသေသွားလို့ ကျန်ခဲ့တဲ့ မရီးနဲ့ကလေးသုံးယောက်ကို တာဝန်ယူထားရတယ်တဲ့။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ မိုးငယ် စဉ်းစားမိလာတာက အဲ့ဒါ သူ့မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေဖြစ်မယ် အစ်မ”

“ဟေ”

ဒီတစ်ခါမျက်လုံးပြူးရသူက ကျွန်မဖြစ်သည်။ ဘာပေးရမလဲတောင် မသိတော့။ “ဪ . . .ယုတ်မာလိုက်တာ” ဟုသာ စိတ်ထဲက တွေးမိသည်။

“အိမ်ထောင်သက် ဆယ်လလောက်ရှိတော့ မိုးငယ် ကိုယ်ဝန်ရလာတယ်။ မိုးငယ်လည်း တားဆေးသောက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်တွေကများနေနေညည Overtimeတွေနဲ့ပို့ ဆေးမှန်မှန်မသောက်ဖြစ်တာရော။ သူနဲ့

တစ်အိမ်တည်းသာ အတူရှိနေတာတောင် အလုပ်ချိန်တွေကြောင့် သိပ်မတွေ့
ဖြစ်၊ အတူမနေဖြစ်တော့ ကလေးမရလောက်ဘူး ထင်နေခဲ့ပေမယ့် ကိုယ်ဝန်
ရလာတယ်”

သူမရဲ့ငိုက်ကလေးကို လက်နှင့် ဖြည်းညင်းစွာပွတ်သပ်ရင်း ဆက်
ပြောသည်။

“မိုးငယ် ကိုယ်ဝန်ရလာတော့ သူက မိုးငယ်ကို စိတ်ဆိုးတယ်၊ တမင်
လုပ်တာမို့လား။ သူ့ကိုရုန်းမရအောင် ချည်တာမို့လားတဲ့။ ဒါတောင် မိုးငယ်က
စိတ်နာရကောင်းမှန်း မသိဘူးနော် အစ်မ။ ယောက်ျားနဲ့မိန်းမ အတူနေကြလို့
ကလေးရတာ ဆန်းသလား။ ငါ့ယောက်ျား ငါ့ချည်ဖို့ လိုသလားလို့ပဲ ပြောဖြစ်
တယ်။ အဲဒီ အချိန်အထိ ဘာ သံသယမှ မရှိသေးတာ”

စကားတွေအများကြီးကို ဝမ်းနည်းမှု၊ ဒေါသထွက်နာကြည်းမှုတွေနဲ့
အကြာကြီးပြောလိုက်ရလို့ မောသွားသည်ထင်။ သက်ပြင်းကိုရှိုက်ပြီး ပြန်ပင့်
မထုတ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေပါသေးသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းကို ဖြည်းဖြည်းညင်း
ညင်း ပင့်ထုတ်ပြီး -

“မိုးငယ်လည်း မိန်းမပဲလေ၊ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီမို့ ကလေးအတွက်
ပိုက်ဆံနည်းနည်းခွဲစုဖို့ သူ့ကို ချောပြောဖြစ်တယ်။ ဒါတောင် သူ့အိမ်ကို မပို့နဲ့
တော့လို့ မပြောဘူးနော်၊ ကလေးဖို့ ပိုက်ဆံနည်းနည်းစုဖို့ ပြောတာ။ ပြောတဲ့
အခါလည်း ကောင်းလားကောင်းရဲ့ပဲ။ ပြီးရင်တော့ လက်ထဲတစ်ပြားမှတောင်
မချန်ဘူး။ သူ့အိမ်ကို အကုန်ပို့ပစ်လိုက်တာ၊ အဲ့တော့ မိုးငယ်လည်း မတတ်နိုင်
တော့ဘူးလေ။ သူ့ဘက်ကမစုရင် ငါ့ဘက်ကပဲ ကြိုးစားစုတော့မယ်လို့ တွေး
ပြီး ဝိုက်မပေါ်ခင် Overtimeတွေ ခါတိုင်းထက်ပိုယူ၊ ခါတိုင်းထက် ငွေပိုရဖြစ်
တယ်”

သူမရဲ့ငိုက်ကို တစ်ချက်ငုံကြည့်ပြီး ဖြည်းညင်းစွာ ပွတ်သပ်ရင်းနဲ့ -

“ပိုက်ဆံက ကလေးလေးကလည်း သနားစရာကောင်းလိုက်တာ၊ လုံးဝဒုက္ခမပေးရှာဘူး။ သူများတွေလို မူးဝေအော့အန်တာ၊ အစားအသောက် ပျက်တာ လုံးဝမရှိဘူး။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ အလုပ်လုပ်လို့ ကောင်းမှကောင်းပဲ အစ်မရယ်။ မိုးငယ်ကြိုးစားပြီးစုလိုက်တာ ပိုက်ဆံ သိန်းတစ်ရာကျော်လောက် စုမိလာတယ်။ အဲ့ဒီအခါကျတော့ သူက မိုးငယ်ကို ရန်ကုန်မှာပဲပြန်ပြီး ကလေး မွေးတဲ့ ရန်ကုန်မှာ တိုက်ခန်းသေးသေးလေးတစ်ခန်း ဝယ်မယ်၊ ကလေးမွေး မယ်၊ ပြီးရင် သူမိဘတွေဆီမှာ ကလေးထားခဲ့ပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် ဂျပန် ကိုပြန်လာပြီး အလုပ်လုပ်ကြမယ်လို့ ပြောလာတယ်။ မိုးငယ်လေ ပျော်လိုက် တာ အစ်မရယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း ငါ့ယောက်ျား ဘယ်ဆိုးလို့လဲပေါ့”

“အဲ့ဒါနဲ့ တိုက်ခန်းလေးတစ်ခန်းဝယ်ဖို့ သူအရင် မြန်မာပြည် ပြန်နှင့် မယ်၊ မိုးငယ်ကို အလုပ်ဆက်လုပ်ပြီး နောက်တစ်လ နှစ်လလောက်နေမှ လိုက်ပြန်လာခဲ့ဆိုပြီး မိုးငယ်ရဲ့ပိုက်ဆံ သိန်းတစ်ရာလေးဆယ်လောက်ယူပြီး မြန်မာပြည်ကို အရင်ပြန်သွားခဲ့တာ။ မိုးငယ်ရဲ့ သူဌေးမက ကလေးမွေးဖို့ အတွက် မီးဖွားခွင့်နဲ့ စာရွက်စာတမ်းအသွားအပြန် လေယာဉ်လက်မှတ်ပါ စီစဉ်ပေးမယ်ဆိုလို့ မိုးငယ်က ဟိုမှာ ကျန်ခဲ့တယ်”

ကြည့်စရာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိတဲ့ အိမ်ရှေ့လမ်းကို ငေးနေရင်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ဆက်ပြောပါတယ်။

“သူ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်စ တစ်ပတ်စ နှစ်ပတ်စမှာတော့ မိုးငယ်နဲ့ messengerကနေ ဖုန်းပြောဖြစ်သေးတယ်။ မိုးငယ်ကို သူလိုက်ကြည့်နေတဲ့ တိုက်ခန်းတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေပြပေးတယ်။ ကောင်းလားကောင်းရဲ့ပါပဲ။ နောက် တော့ ဝယ်မယ့်ဝယ် တိုက်ခန်းကောင်းတာလေးပဲ တစ်ခါတည်း ဝယ်ရအောင် စုက ပိုက်ဆံမလောက်ဘူး။ သိန်း(၈၀)လောက် လိုတယ်တဲ့။ အဲ့ဒါနဲ့ မိုးငယ် လည်း သူငယ်ချင်းဆီက ချေးပြီး (၇၅)သိန်း ထပ်ပို့ပေးလိုက်တယ်။ စုစုပေါင်း

သူ့ကို မိုးငယ်ပေးလိုက်တာ ပထမက သိန်း(၁၄၀)၊ သူငယ်ချင်းဆီကချေပြီး ပို့ပေးတာက (၇၅)သိန်းဆိုတော့ စုစုပေါင်း သိန်း(၂၀၀)ကျော်တယ်။ မိုးငယ် ပိုက်ဆံထပ်ပို့ပြီး သုံးလေးရက်နေတော့ သူ့ကို မိုးငယ် ဆက်သွယ်လို့မရတော့ဘူး။ viberလည်း ပိတ်သွားပြီ။ မိုးငယ် အရမ်း အတာပဲ။ ဒါတောင် ကိုယ့် ယောက်ျားဆိုပြီး သံသယ မဖြစ်သေးဘူး။ သူများ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလား။ သူငယ်ချင်းတွေ မိသားစုတွေနဲ့ ခရီးတွေဘာတွေများ သွားနေပလားဆိုပြီး စိတ်တောင်ပူနေခဲ့သေးတာ။ သူ တစ်ခုခုဖြစ်နေတယ်လောက်ပဲ ထင်နေတာ။ မိုးငယ်ကို ဒီလိုလုပ်ခဲ့ပြီလို့ လုံးဝ မတွေးခဲ့ဘူး။”

ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်ရည်မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲကို ရွာလေပြီ။

“သူပြန်သွားပြီး နှစ်လမှာ သူဌေးက လေယာဉ်လက်မှတ် စီစဉ်ပေး လို့ မိုးငယ် ရန်ကုန်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲ့တော့မှ ကိုယ့်လင်ကိုယ် ဘယ်နား လိုက်ရှာရမလဲကို မသိတော့ဘူး။ ဂျပန်မှာ မိုးငယ်တို့နဲ့ ခင်ခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်း တွေကလည်း ဝိုင်းပြီးဆက်သွယ်ကြ ရှာကြသေးတယ်။ ဘယ်လိုမှ အဆက် အသွယ် မရတော့ဘူး။ နောက်တော့မှ ဂျပန်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အသိကနေတစ်ဆင့် သိခဲ့ရတာ။ သူက အိမ်ထောင်ရှိတယ်တဲ့။ ကလေး သုံးယောက်အဖေတဲ့ အစ်မရယ်။ လုပ်ရက်လိုက်တာ။ မိုးငယ်ဘဝကို ဖျက်ဆီး ခဲ့ရုံမကဘူး သူ့ရှင်သွေးမွေးဖို့ စုထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေကိုပါ လိမ်သွားခဲ့တာ။ ဒါ လည်း မိုးငယ် လုပ်အားခသက်သက်နော် အစ်မ။ သူ့ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မပါ ဘူး။ အကုန်ယူသွားရုံမက အကြွေးတင်အောင်ကို နှိုက်ထုတ်ပစ်ခဲ့တာ”

“ခုတော့ မိုးငယ်ဆီမှာ သူနဲ့ပတ်သက်တာဆိုလို့ ဟောဒီပိုက်ဆံက ကလေးတစ်ယောက်ရယ်။ သူငယ်ချင်းဆီမှာ အကြွေးသိန်းတစ်ရာကျော်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်”

“အကြွေးက (၇၅)သိန်းဆို ညီမ”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်မ၊ မိုးငယ် မြန်မာပြည်မှာ ကလေးမွေးနေ တုန်းလည်း အမိုးနဲ့အပါးကို တစ်လငါးသိန်းတော့ ပုံမှန်စားစရိတ်ပေးဖို့ သူငယ်ချင်းကို မှာခဲ့သေးတာ၊ မွေးပြီးရင် ကျွန်ခံဆပ်ပေဦးတော့ပဲ”

ပြောချင်တာလေးတွေပြောပြီး ငိုပြီး ခဏနေမှ

“အစ်မ မိုးငယ် တစ်ခု ခွင့်တောင်းချင်လို့”

“ပြောကြည့်လေ . . .နားထောင်ကြည့်ရအောင်၊ အစ်မ ကူညီနိုင်ရင် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီပေးမယ်”

“မိုးငယ်ကလေးမွေးပြီးရင် လေယာဉ်လက်မှတ်မဆုံးခင်ပဲ ဂျပန်ပြန် ချင်တယ် အစ်မ၊ မိုးငယ် ဂျပန်မှာ အလုပ်လုပ်ငွေစုနေတုန်း မိုးငယ်ရဲ့ကလေး လေးကို အစ်မဆီမှာ အပ်ထားချင်လို့၊ ကလေးကို အပါးနဲ့အမိုးဆီကို တစ်ခါ တည်း ပို့ဖို့ကျတော့ ခုချိန်ထိ မိုးငယ် ဒီလိုဖြစ်တာ အမိုးတို့ကို မဖွင့်ပြောရသေး တော့ ရုတ်တရက်ကြီး ကလေးပို့လိုက်ရင် သူတို့ရင်ကျိုးမှာ၊ ပြီးတော့ အမိုးနဲ့ အပါးက အသက်ကြီးပြီ၊ အစ်ကိုကလေးသုံးယောက်နဲ့တင် အတော်ဝန်ပီ နေ တာ၊ မိုးငယ်ရဲ့ကလေးပေါက်စလေးနဲ့ပါဆိုရင် သူတို့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ မိုးငယ်ရဲ့ကလေးကို အစ်မဆီပဲ စိတ်ချတာမို့ ကလေးလေး နှစ်နှစ်ပြည့်တဲ့ အထိတော့ ထိန်းထားပေးပါလား အစ်မ၊ မိုးငယ် ဂျပန်ပြန်မှရမယ်၊မိုးငယ်ဂျပန် ကို အချိန်မီပြန်ရောက်မှ မိုးငယ်တို့သားအမိဘဝ၊ မိုးငယ်တို့ မိသားစုဘဝ ကြီး စားပြီး ထရပ်နိုင်မှာ၊ ပြီးတော့ မိုးငယ် တင်နေတဲ့အကြွေးတွေ ဆပ်ရဦး မှာလေ အစ်မ မိုးငယ်တို့ သားအမိရဲ့တစ်ခုတည်းသော ဘဝထွက်ပေါက်သည် ဂျပန် မှာပဲရှိ တာမို့ ကလေးကိုအစ်မဆီ အပ်ခဲ့ပြီး အလုပ်ပြန်သွားလုပ်ပါရစေ အစ်မ ကလေးနှစ်နှစ်ပြည့်တာနဲ့မိုးငယ်ဂျပန်ကိုခေါ်ဖို့ကြိုးစားမယ်လေအစ်မ နော်၊ ကလေးလေး နို့မှုန့်ဖိုးကိုတတ်နိုင်သမျှလေး ပို့ပေးပါမယ်မိုးငယ်ကတိပေး ပါ တယ်၊ မိုးငယ်ရဲ့ကလေးကို မိုးငယ် အသက်ရှင်နေသရွေ့ မစွန့်ပစ်ဘူး အစ်မ”

ဒီလိုရိုးသားပြီး ကြိုးစားမှုရှိတဲ့ မိကောင်းဖကောင်း အမျိုးသမီး တစ်ယောက်က တောင်းခံလာတဲ့ အကူအညီကို ကျွန်မ ဘယ်လို ငြင်းပယ်နိုင် မလဲ။ လဲကျနေတဲ့ သူ့ဘဝပြန်ထဖို့ ကလေးခဏလောက် ချီထားပေးပါလို့ ပြောတာနဲ့ အတူတူပဲမို့ သူ့ကလေးကို ထိန်းပေးထားပါမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့ပါ တယ်။

ကိုယ်ဝန်ကလည်း မွေးရက်ကျော်လာတာ တစ်ပတ်ရှိပေမယ့် သူမ ဝိုက်မနာလာခဲ့ပါဘူး။ ဆရာဝန်တွေက မိခင်ဟာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်တဲ့ အပြင် အရပ်လည်းပုတာကြောင့် ဝိုက်ခွဲမွေးဖို့ အကြံပေးပါတယ်။ မွေးပြီးတာနဲ့ ဂျပန်ပြည်ကို ပြေးပြန်ပြီး အလုပ်တွေကျူးလုပ်ဖို့ ငွေရှာဖို့ အားခဲထားသူမို့ ဝိုက်ခွဲပြီး ကလေးမွေးဖို့ကို မိုးငယ်က ငြင်းတာမှ ခါးခါးသီးသီးပါပဲ။ ရိုးရိုးမွေးလာ မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ နောက်နှစ်ပတ်အထိ စောင့်တာလည်း ဝိုက်က မနာလာပါ။

ကလေးအန္တရာယ်ရှိတာရော ဂျပန်ပြန်မယ့် လေယာဉ်လက်မှတ် ဆုံးသွားမှာစိုးတာရောကြောင့်သာ မိုးငယ်ခမျာ ခွဲမွေးဖို့ သဘောတူခဲ့ရပါ သည်။ မှတ်မှတ်ရရ မိုးငယ် မီးဖွားတဲ့နေ့က နန္ဒာလှိုင်ရဲ့သမီးလေးမွေးတဲ့နေ့နဲ့ တစ်ရက်ထဲပါ။ တစ်ချိန်တည်းလို့တောင် ပြောလို့ရပါသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းပေါက်ဝ ဆင်နားရွက်တံခါးနားက ခုံတန်းလျားရှည်လေး မှာ အဲ့ဒီနေ့ ခွဲခန်းဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်ထားတဲ့ လူနာချည်း လေးယောက်တန်းစီထိုင် နေကြပါသည်။ ခွဲခန်းဝတ်ကျောကွဲအင်္ကျီ အစိမ်းရောင်လေးတွေ ကိုယ်စီနဲ့ ပေါ့။

မေမေ့သမီးလေး နန္ဒာလှိုင်ကတော့ အရမ်းဂရုစိုက်တတ်တဲ့ အမေ က အနားမှာတပ်ပြီး ဆံပင်လေးသပ်လိုက်၊ ကျောလေးပွတ်လိုက်၊ တိုင်းရင်းသားဘာသာစကားနဲ့ ပြောလိုက်နဲ့ သမီးနားကမခွာဘဲ အားပေးနေ

တာပါ။ မိုးငယ်ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းချုပ်ရင်း လက်ချောင်းလေးတွေကို တဖျောက်ဖျောက်ချိုးရင်း ပြိုတော့မယ့်မိုးလို မျက်နှာလေးနဲ့ ထိုင်နေပါသည်။ ဝဲတက်လာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို ပုတ်ခတ်ပြီး ပြန်သိမ်းရင်း နီရဲလာတဲ့ နှာသီးဖျားလေးကိုပွတ်ရင်း ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းနေခဲ့ပုံပါ။

နေရာကျဉ်းလေးမှာပဲ အခြားလူနာနှစ်ယောက်ရဲ့လူနာစောင့်တွေကလည်းရှိနေတော့ ကျွန်မ သူတို့အနား မသွားတော့ဘဲ ခွဲခန်းရှေ့က သူတို့လည်း မြင်သာတဲ့ ကော်ရစ်ဒါကြော့မှာ ရပ်နေခဲ့ပါသည်။

ဒီလိုအနေအထားမှာ မိုးငယ်က သူမအနားမှာတော့ ရင်းနှီးတဲ့သူတစ်ယောက်မှ ရှိမနေဘူးလို့ခံစားပြီး အားငယ်သွားတယ်ထင်၊ ခွဲခန်းထဲကနေ လူနာတင်တွန်းလှည်းနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ထွက်လာပါတယ်။ အလုပ်သမား အမျိုးသမီးက -

“လူနာနှစ်ယောက် တက်မယ် ... နန္ဒာလှိုင်(၂၂)နှစ်၊ ခင်မိုးငယ်(၃၂)နှစ်လို့” အော်ပြောလိုက်ပါသည်။

နဂိုကတည်းက ခွဲခန်းပေါက်ဝမှာ လူတွေများနေရတဲ့အထဲ လူနာတင် လက်တွန်းလှည်းနှစ်စီးနဲ့မို့ ပိုကျပ်သွားကာ ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သူတို့အနားကို သွားလို့မရတော့ပါ။ လူနာတင်လှည်းပေါ်ကို တွဲတင်ပေးသူမရှိတဲ့ မိုးငယ်ဟာ လေးဘက်ထောက်ပြီး ကုန်းတက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဣန္ဒြေရတယ်ထည်ငြိမ်တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်ခဲ့တဲ့သူမ လှည်းပေါ်တက်ထိုင်ပြီးမှ ဟီးခနဲ အကျယ်ကြီး ငိုချလိုက်ပါသည်။ အားငယ်စိတ်နဲ့ အကြောက်တရားက စိုးမိုးသွားလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သတိမထားနိုင်တော့ပါ။

ခွဲခန်းအလုပ်သမားက “ဟာ ...ဘာဖြစ်လို့ ခွဲခန်းပေါက်ဝ လာငိုတာလည်း နိမိတ်မရှိ နမာမရှိ” လို့ မာန်လိုက်ပါသည်။ ရော ...ဒုက္ခ ကျွန်မလည်း အနားကိုသွားလို့မရ၊ လူနာလှည်းရဲ့ ခေါင်းရင်းဘက်ကနေ၍ -

“မိုးငယ်...ညီမ မငိုနဲ့နော် စိတ်အေးအေးထား။ ဘာမှ မကြာဘူးညီမ၊ ခွဲစိတ်မှုက နာရိဝက်ပဲကြာမှာ။ မိုးငယ်ရဲ့ တစ်ဖက်ခန်းမှာလည်း နန္ဒာ့ကို ခွဲမှာလေ။ အတူတူပဲ ညီမ နာရိဝက်ပြီးတာနဲ့ မိုးငယ်ရော ကလေးပါ အတူပြန်ထွက်လာခဲ့ အစ်မ ဒီနားက စောင့်နေမယ် သိလား”

ကျွန်မချော့ပြောတော့ သူမက လှည်းပေါ်မှာ လှဲအိပ်ပြီး ပက်လက်အနေအထားကနေ ခေါင်းရင်းက ကျွန်မကို လက်အုပ်ချီပြီး ပြန်ကြည့်ပါသည်။

“အစ်မ...မိုးငယ်ကို စောင့်နေနော်၊ တကယ်လို့ မိုးငယ် သေသွားခဲ့ရင်လည်း အပါးနဲ့အပိုးကို သမီးမိုက်အကြောင်း ပြောပြပြီး ကလေးကို သွားပို့ပေးနော်။ အစ်မကိုလည်း မိုးငယ် ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်နော်”

ကျွန်မ သူမရဲ့ လက်အုပ်ချီထားတဲ့ လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ရင်း-

“ဟယ်...ဘာတွေ ပေါက်ကရ လျှောက်ပြောနေတာလဲ မိုးငယ်၊ အစ်မ ပြောနေသားပဲ။ နာရိဝက်ဆို ကလေးထွက်ပြီ။ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်ဆိုခွဲစိတ်လို့အကုန်ပြီးပြီလို့။ ဘာမှ ဖြစ်စရာမရှိဘူး။ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ထားပြီး ဘုရားဂုဏ်တော်ကိုသာ ပွားနေလိုက်နော် ညီမ”

သူတို့ ခွဲခန်းထဲဝင်သွားပြီး မိနစ်လေးဆယ်ခန့်ကြာတော့ ခွဲခန်းပေါက်မှာ မွေးကင်းစကလေးချီထားတဲ့ အလုပ်သမားပေါ်လာပြီး အော်ခေါ်ခဲ့သည်။

“မခင်မိုးငယ်အိမ်က...ကလေးထွက်ပြီ”

ကျွန်မ ပြေးသွားတော့ ကျွန်မရဲ့ လက်ထဲကို နီနီစွေးစွေး ကလေး သေးသေးလေးကို ထိုးထည့်ပေးသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲ နန္ဒာ့နဲ့ မိုးငယ်တို့ နှစ်ယောက်အတူဝင်သွားခဲ့ကြပေမယ့် အရင်ပြန်ထွက်လာသူက မိုးငယ်ပါ။ လူနာတင်လှည်း ခွဲခန်းအပြင်ရောက်တာနဲ့ ကျွန်မ သူ့ဆံပင်လေးတွေကို သပ်ပြီး-

“မိုးငယ်...နေလို့ကောင်းတယ်မို့လား ညီမ၊ ကလေးလေးလည်း
နေကောင်းတယ် သိလား။ ဖွေးဥနေတာပဲ၊ ချစ်စရာလေး သိလား။ ညီမ ဘာမှ
မပိုးရိပ်နဲ့တော့နော်”

ကျွန်မအသံကြားတော့ သူမမျက်လုံးတွေကို ဖွင့်မကြည့်ဘဲ မျက်လုံး
ထောင့်ကနေ မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် စီးကျလာသည်။ မေးစေ့လေး
လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လို့ သိတာပေါ့။ တစ်လောကလုံးကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်
ဆိုင်ဖို့ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်မကြည့်ရဲလို့ အားလုံးကို အရှုံးပေးပြီး ငိုချလိုက်တဲ့
မျက်ရည်တွေ။

“တော်တော့ မိုးငယ်...ငိုတာတွေ ရပ်လိုက်တော့၊ မျက်လုံးတွေကို
ရဲရဲကြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက် ညီမရေ...ညီမရဲ့နံ့ဘေးမှာ အစ်မနဲ့သမီးလေး ရပ်နေ
တယ်”

သူမရှိုက်ရင်း မျက်လုံးတွေကို ဖြည်းညင်းစွာ ဖွင့်ကြည့်သည်။ သမီး
လေးကို ထောင်ပြရင်း-

“မိုးငယ်နဲ့ တစ်ပုံစံထဲပဲ သိလား။ မအေတူသမီး အငိုသန်လေး”

သူမ မျက်ရည်တွေကြားထဲက သမီးလေးကို ငေးကြည့်ပြီး ယဲ့ယဲ့
လေး ပြုံးကာ လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့-

“အစ်မ”

“ဟေ...ဘာလဲ”

“ချမ်းတယ်...”

“အေးပါ ညီမရယ် နွေးအောင်လုပ်ပေးပါမယ်”

ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောပြီး ကျွန်မ စောင်တွေထပ်ခြုံပေးခဲ့
သည်။

မှတ်မှတ်ရရ အဲ့ဒီနေ့က လောကကြီးကို ခိုနားရာက ကလေး

နှစ်ယောက် တစ်ပြိုင်တည်း ရောက်ခဲ့ကြတာ။ နန္ဒာလှိုင်ရဲ့သမီးလေးနဲ့ မိုးငယ်ရဲ့ သမီးလေးပါပဲ။ နန္ဒာ့သမီးလေးကတော့ ဆီးကြိုသူတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်နဲ့ပို လောကကြီးထဲ ခန့်ခန့်ထည်ထည် ဝင်လာခဲ့လို့ ကုမ္ပဏီရရနဲ့ လှနေသယောင်၊ မိုးငယ်ရဲ့ကလေးကတော့ ပူပန်မှုများတဲ့ အငိုသန်ခဲ့တဲ့ အမေက မွေးခဲ့လို့ထင် တယ်။ ခွဲစိတ်ခန်းက ထွက်တာနဲ့ ငိုလိုက်တာမှ ဝက်ဝက်ကွဲ၊ ငိုရတာဟောလို့ အငိုတိတ်တာတောင် မွေးစကလေးပေမယ့် ဆက်ပြီးရှိုက်နေခဲ့လို့ ကျွန်မ လည်း အံ့သြပြီး အသနားပိုခဲ့ရသည်လေ။

ကလေးမွေးပြီး ငါးရက်မြောက်နေ့မှာ မိုးငယ်နဲ့နန္ဒာ နှစ်ယောက် စလုံး ဆေးရုံကဆင်းခွင့် ရပါတယ်။ နန္ဒာ့အမေဟာ သဘောထားပြည့်ဝသူပို သူ့သမီးကို ပြုစုရင်း မိုးငယ်ကိုလည်း တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ပူပေး ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံဆို အခြားမိန်းကလေးတွေအတွက်ပါ ချိုချိုချင်ချင်လေး တွေ ချက်ကျွေးတတ်ပါသေးသည်။

မီးဖွားပြီး ဆယ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့ ကျွန်မ အောက်ထပ်မှာ စာဖတ် နေတုန်း သူတို့နေတဲ့ အခန်းကနေ မိုးငယ်ထွက်လာပါသည်။ လက်ထဲမှာ စာအိတ်အဖြူလေးတစ်လုံးကိုကိုင်ပြီး ကလေးချီထားပါသည်။ ကျွန်မဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး သူမရဲ့သမီးငယ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ထားရင်း...

“အစ်မ”

“ဟေ”

မရဲတရဲနဲ့ “သမီးလေးကို နာမည်ပေးတော့လေ”

“တိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားထားတာမရှိဘူးလား မိုးငယ်”

“ဟင့်အင်း... အစ်မမွေးပေးတဲ့ကလေးမို့ အစ်မပေးတဲ့ နာမည်လေး လိုချင်တာ”

အမယ်...ကျွန်မ ကျေနပ်လို့ ပြုံးချင်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ -

“အစ်မ...မွေးပေးတာ မဟုတ်ဘူး မိုးငယ်၊ အစ်မ မမွေးပေးလည်း ဒီကလေးက ဒီလောကကြီးကို ရောက်လာမှာ၊ မိုးငယ်ပဲ မွေးတာပါ။ ကလေး တစ်ယောက် လောကကြီးကို တကယ်ရောက်လာဖို့ စိတ်စွန့်အား၊ လူ့စွန့်အား နဲ့ တကယ်မွေးခဲ့တဲ့လူက သူ့အမေပါ မိုးငယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် မိုးငယ်ဘာသာ ကြိုက်တဲ့နာမည်ပေး ဟုတ်လား”

ကျွန်မ အဲ့သလိုပြောပြီးတော့ သူ့လက်ထဲက စာအိတ်ဖြူလေးကို ကျွန်မလက်ထဲ ထိုးပေးသည်။

“ဘာလဲ...မိုးငယ်”

“လေယာဉ်လက်မှတ်ပါ အစ်မ၊ နောက်ငါးရက်နေရင် ဂျပန်ကို မိုးငယ် ပြန်ရတော့မယ်”

ကျွန်မ တွန့်ခဲနဲ့ ဖြစ်သွားအောင် အံ့ဩသွားခဲ့သည်။

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ မိုးငယ်...ရှူးနေလား၊ ဝိုက်ခွဲပြီး ကလေးမွေးထားတာ ခုမှ ဆယ်ရက်လောက်ရှိသေးတာ။ နောက်ငါးရက်နေရင် နှစ်ပတ်ပေါ့၊ အနာ တောင် သေချာမကျက်သေးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် လေယာဉ်ပေါ်တက်မလဲ။ ပြီး တော့ စီးမယ့်ခရီးကရော နီးလို့လား...ဆယ်နာရီကျော်လောက် အသာလေး ရှိမယ်ထင်တယ်။ မီးနေသည်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းအနားယူရရင်တောင် ပင်ပန်းနေကြတာ။ အခုလို ခရီးဝေးကြီးများ သွားရရင်တော့လား။ ပြီးတော့ သေချာတယ်၊ ဟိုရောက်တာနဲ့ နင်အလုပ်တွေ ပင်ပင်ပန်းပန်းနဲ့ ကုန်းရမ်းပြီး လုပ်တော့မှာ၊ သေချာချက်ကျွေး ပြုတ်ကျွေးမယ့်သူလည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ခွဲထားတဲ့ဝိုက်တောင် ပြန်ပွင့်သွားလိမ့်မယ်။ မီးတွင်းဆိုတာကို ဘာထင်နေလို့ လဲ”

ကရုဏာဒေါသောနဲ့ စကားကိုတဆုံးပြောချရင်း ကျွန်မ စိတ်တွေ

ပိုတိုလာသည်။ ဒါပေမဲ့ သူက မီးနေသည်မို့ ကိုယ့်စိတ်ကို ထိန်းရင်း...

“ထပ်မပြောနဲ့တော့... အစ်မဘက်က လုံးဝ သဘောမတူဘူး။ မပြန်ရဘူး။ နောက်တစ်လနေလို့ ကလေး(၄၅)ရက်ပြည့်ပြီး မီးထွက်မှပြန်။ ကလေးလေးကိုလည်း မိခင်နို့ ဆက်တိုက်စေချင်သေးတာ”

ဆိုပြီး ကျွန်မ ခါးခါးသီးသီး ကို ငြင်းခဲ့တာပါ။

“အစ်မ ဒီတစ်ခါတော့ မိုးငယ်ကို ခွင့်ပြုပါ။ မိုးငယ် လေယာဉ်လက်မှတ် အရုံးမခံနိုင်ဘူး အစ်မ။ ရက်ထပ်ရွှေ့လို့လည်း မရတော့ဘူးပြောတယ်။ အဲဒါကြောင့် မိုးငယ် ပြန်သွားတော့မှာ။ သမီးလေးကို အစ်မလက်ထဲ အပ်ခဲ့ချင်တယ်။ မိုးငယ် အစ်မကို မပြတ်ဆက်သွယ်နေမယ်။ မိုးငယ် ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်မယ်။ အစားလည်း ကောင်းကောင်းစားပါမယ်နော် အစ်မ...နော်”

“အစ်မကို မဆက်သွယ်တော့မှာစိုးလို့ မပြန်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး မိုးငယ်။ သွေးနုသားနုနဲ့ ဒီလိုခရီးဝေးကြီး မသွားသင့်လို့၊ ပြီးတော့ ရိုးရိုးမွေးတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဝိုက်ခွဲမွေးထားတာ နှစ်ပတ်ပဲရှိသေးလို့ မလွှတ်ချင်သေးတာကို၊ ဘယ်သူ့အတွက် တားနေတာလဲ သေချာစဉ်းစားပါဦး”

ကျွန်မ လေသံတွေမာလာတော့ သူမ ချုံးပွဲချပြီး ငိုရှာပါသည်။

“အစ်မ...မိုးငယ်အတွက် ပြောတာပါ။ မိုးငယ် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်မ”

သူ့လက်ထဲက လေယာဉ်လက်မှတ် စာအိတ်ကိုပြရင်း-

“ဒါကို လေယာဉ်လက်မှတ်လို့ မမြင်ပါနဲ့။ မိုးငယ်တို့သားအမိရဲ့ ဘဝထွက်ပေါက်အတွက် လက်မှတ်၊ မိုးငယ်တို့ မိသားစုရဲ့ ထမင်းစားလက်မှတ်လို့ မြင်ပေးပါ။ ဒီထွက်ပေါက်ကို မိုးငယ်အချိန်မီ မရောက်နိုင်ခဲ့လို့ ဒီတံခါးသာ ပိတ်သွားခဲ့ရင် မိုးငယ်တို့မိသားစု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုပြီး”

မိုးငယ်ကို ခွင့်ပြုပေး။ ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အစ်မ...နော်”

ကျွန်မ ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်တော့ပါ။ သူမပြောတာ သူမတွေးတာ လည်း အရမ်းမှန်တာမို့။

“အေးလေ...တားမရလည်း သွားပေါ့ မိုးငယ်။ အစ်မက နင့် ကျန်းမာရေးအတွက် စိတ်မချသေးလို့ပြောနေတာ။ ပြီးတော့ ကလေးကလည်း တအားငယ်သေးတယ်လေ။ တိတ်တော့...မီးနေသည်ဆိုတာ ငိုရင် ခေါင်းတအားကိုက်တာ မငိုနဲ့တော့။ သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင်လည်း ရဲရဲဝံ့ဝံ့ နဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းသာ ထွက်သွား။ ငိုလိုက်ယိုလိုက်နဲ့ ဖရိုဖရဲတွေ မလုပ်နေနဲ့”

သူငိုနေတာကို မကြည့်ရက်တော့လို့ ကျွန်မ ထိုင်နေရာကနေ ထွက်လိုက်ပါသည်။ မိုးငယ်က ကျွန်မရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး-

“အစ်မ...စိတ်မဆိုးနဲ့နော်...မိုးငယ် ကြိုးစားမှာပါ။ အစားလည်း ကောင်းကောင်းစားပါ့မယ်”

“ဆိုးစရာလား မိုးငယ်...စိတ်ဆိုးလို့ ဆူနေတာမှ မဟုတ်တာ။ စိတ်မကောင်းတာ”

“အစ်မ...သမီးကို နာမည်လေး ပေးလေ”

“မိုးငယ်ပြန်သွားပြီးရင် ကလေးကို ဘယ်တော့လောက် ပြန်ခေါ်နိုင်တယ် မှန်းလဲ”

“သမီးလေး နှစ်နှစ်ပြည့်ရင် မိုးငယ် လာခေါ်မယ် အစ်မ။ အဲ့ဒါဆို ဟိုမှာ နေကလေးထိန်းကျောင်း ပို့လို့ရပြီ”

“ဂျပန်မှာ ကျောင်းထားမယ်လို့ မှန်းတာလား မိုးငယ်။ ဖြစ်ပါ့မလား”

“လောလောဆယ်တော့ ညီမအဲ့သလို တွေးနေသေးတာ။ နှစ်နှစ်အတွင်း သမီးကို ပြန်လာခေါ်နိုင်ရမယ် အစ်မ”

ကျွန်မ သူပေါင်ပေါ်က ကလေးလေးကို ပွေ့ချိုလိုက်ပါသည်။ ကလေး
လေးက နုနုထွေးထွေး သေးသေးကွေးကွေးပေမယ့် ပန်းရောင်အသားအရေ
လေးနဲ့ ချစ်စရာလေး။

“ဪ... ဒီပန်းသေးသေးလေးက ဂျပန်မှာ ပွင့်မယ့်ပန်း၊ ဂျပန်မှာ
သန္ဓေတည်ခဲ့တဲ့ပန်းလေးဆိုတော့ ဆာကူရာလို့ နာမည်ပေးမလား မိုးငယ်”
သူ့အမေ မျက်လုံးလေးတွေ လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ကောင်းတယ် အစ်မ... မိုးငယ်လည်း ဆာကူရာပန်းလေးတွေကို
တအားချစ်တာ၊ သမီးလေးနဲ့လည်း ဒီနာမည်လိုက်တယ်။ ဂျပန်မှာ ပွင့်တဲ့ပန်း
ဆာကူရာပေါ့”

ကလေးလေးကိုကြည့်ရင်း ပြုံးသလို ပြောနေရာကနေ မျက်နှာလေး
မဲ့ကျလာပြန်ပါသည်။

“အစ်မ... ဆာကူရာလေးကို အစ်မလက်ထဲ အပ်တယ်နော်” တဲ့။

ဒီလိုနဲ့ မီးဖွားပြီး ဆယ်ငါးရက်နေတော့ မိုးငယ်တစ်ယောက်
လေယာဉ်စီးပြီး ဂျပန်ပြည်ပြန်သွားခဲ့ပါသည်။ ဂျပန်ကနေလည်း ကျွန်မကို
အမြဲဆက်သွယ်ပြီး မကြာခဏ သူ့သမီးဓာတ်ပုံလေးတွေ တောင်းတတ်ပါ
သည်။ ဆာကူရာလေး အသက်(၆) လကျော်လာတော့ သူ့အမိုးနဲ့အပါးကို ဖွင့်
ပြောဖို့ အချိန်ကျပြီလို့ ကျွန်မသတိလှမ်းပေးခဲ့ပါသည်။ မိုးငယ်လည်း သူ့အိမ်
ကို ဖွင့်ပြော အသိပေးခဲ့ပါသည်။ ဆာကူရာ(၉)လသားအရွယ်မှာ ကျွန်မ
မော်လမြိုင်ဘက် က စာပေဟောပြောပွဲတစ်ခုက အပြန်မှာ သူ့အမိုးနဲ့အပါးဆီ
ကိုဝင်ပြီး ကလေးဓာတ်ပုံတွေလည်းပြ၊ ကလေးလေးက သူ့အမေလိုပဲ အေး
ဆေးပြီးလိမ္မာတဲ့အကြောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းပြီး မျက်နှာချိုတဲ့အကြောင်းလေး
တွေ ပြောပြတော့ သူ့အမိုးနဲ့အပါး မျက်ရည်ကျခဲ့ပါသေးသည်။ အဲ့ဒီနောက်
သူတို့လည်း သူတို့ မြေးကို အိမ်ကိုပဲ ပြန်ခေါ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပုံပါ။ ဆာကူရာ

၁၅၁

(၁၀)လပြည့်ချိန်မှာ လာပြန်ခေါ်သွားလို့ ဆာကူရာလေးဟာ အခုဆို သူ့အဘိုး
အဘွားလက်ထဲ အသည်းကျော်လေးအဖြစ်နဲ့ အချစ်ခံရပြီး ရှင်သန်နေခဲ့
တာပါ။

ဒါလေးကတော့ ဂျပန်မှာပွင့်တဲ့ ဆာကူရာပန်းလေးနဲ့ အေးဆေးပြီး
ရဲရင့်တဲ့ သူမရဲ့စစ်သူကြီးမေမေအကြောင်းပေါ့။

ပိုးဖြူလေးရဲ့မေမေ

မထင်မရှားရုပ်ရည်နဲ့ ကောင်မလေးမျိုးမျိုးသည် တစ်နေ့လုပ်
တစ်နေ့စား အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ကြီးပြင်းခဲ့သည်။ အဖေက ဈေးထဲမှာ ကုန်ထမ်း
သည့် အရက်သမားလို့ ပြောရမည်။ ထမ်းလိုက်သောက်လိုက် မူးလိုက်ပေါ့၊
အမေကတော့ အလုပ်အကိုင် မည်မည်ရရ မရှိ။ သူများတကာက အိမ်အလုပ်
လုပ်ဖို့ အလှူအလုပ်လုပ်ဖို့ လူလို၍ခေါ်လျှင် အလုပ်ရှိပြီ။ အလုပ်မရှိရင် ဇဲ
လည် ရိုက်တတ်သည်။ အဖေက သူသာ အရက်သောက်တာ၊ အမေဖဲရိုက်
တာတော့ တစ်စက်ကလေးမှမကြိုက်။ အမေ ဖဲဝိုင်းက ပြန်လာတဲ့နေ့တိုင်း
ပြဿနာတက်ကြ၊ ရန်ဖြစ်ကြ၊ ရိုက်ကြနဲ့ နောက်ဆုံး ကွဲကြလေသတည်းပေါ့။
အဖေနဲ့အမေ လင်မယားကွဲကြတော့ မျိုးမျိုးက တစ်ဆယ့်တစ်နှစ်

မောင်လေးက သုံးနှစ်သား၊ ဘာတွေဖြစ်ပြီး ဘယ်လို ကွဲကုန်တယ်တော့
သေသေ ချာချာ မမှတ်မိ။

“ဒီတစ်ခါ အမေက မောင်လေးကိုချီပြီး ဖဲဝိုင်းသွားတာ ကြာတယ်
နော်၊ ပြန်မလာတာငါးရက်တောင်ရှိပြီ” လို့ အဖေ့ကိုမေးတော့ ... “နင့်အမေနဲ့
မောင်လေး ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူး” လို့သာ ဖြေသည်။

အဖေနဲ့ မျိုးမျိုး နှစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာကျန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေကို
တော့ ကောင်းစွာမှတ်မိသည်။ အဖေက ဈေးထဲမှာ ကုန်ထမ်းပေးပြီး ကုန်စိမ်း
သည်တွေက ပေးလိုက်သည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်အချို့ တစ်ခါတစ်ရံ အသား
ငါး အနည်းငယ် စသည်ဖြင့် ဆွဲလာတတ်သည်။ ဟင်းချက်ကျွေးမည့်အမေ မရှိ
တော့ မျိုးမျိုးကိုယ်တိုင် ချက်ရသည်။ ဒါပေမယ့် အဖေက သဘောကောင်းသူ
ဆိုတော့ မျိုးမျိုးဘယ်လိုချက်ကျွေးကျွေး ကောင်းတယ်ပဲပြောကာ စားသည်။
တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဈေးထဲက ထမင်းဆိုင်ကနေ ခရမ်းသီးနပ် နှစ်ရာဖိုးတို့၊ ငါးပိ
ချက် တစ်ရာဖိုးတို့ဝယ်ပြီး သားအဖနှစ်ယောက် စားရတာမျိုးလည်း ရှိသည်။

ဘယ်လိုနေနေ မျိုးမျိုးတို့သားအဖနှစ်ယောက် ပျော်နေတာပဲ။

ဟင့်အင်း...မျိုးမျိုးက လေးတန်းအထိပဲ ကျောင်းနေဖူးတာ၊ ကိုယ်
က စာလည်း မလိုက်နိုင်၊ ကျောင်းမှာ လိုအပ်သည့် ဟိုဟိုသည်သည်တွေ
လည်း အချိန်မီအောင်မှ မပေးနိုင်တာ။ ကျောင်းထွက်လိုက်တာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ မျိုးမျိုး ကျောင်းမသွားတော့တာ။ အဖေကလည်း မျိုးမျိုးကျောင်း
မသွားတာ ကြာလှရှိပြီဆိုတာလည်း သိပုံမရပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ သိသွားလည်း
ဆိုတော့ သူများတွေ အောင်စာရင်းထွက်တဲ့နေ့မှ အဖေက -

“ငါ...သမီးလေးရော လေးတန်းအောင်လား” တဲ့။

“ဟင့်အင်း...သမီး ဖြေလည်းမဖြေထားတော့ အောင်လည်း
မအောင်ဘူး အဖေ” လို့ ဖြေလိုက်တာ၊ အဲ့ဒါမှ အဖေက အံ့တွေဩနေတာ။

“နင်တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ အဖေက နင့်ကို ကျောင်းတက်ပြီး ပညာ
တတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်တာ” မူးပြီးပြန်လာမှ မျိုးမျိုးကိုရိုက်ပြီး သူလည်းငို၊ မျိုးမျိုး
လည်း ငိုသည်။

ကျောင်းဆိုတာ နေ့တိုင်းမှန်မှန်သွားတက်နေရုံနဲ့တင် ပညာတတ်
ကြီးဖြစ်မယ်လို့ အဖေက ထင်နေတာကိုး။ “ကလေးတစ်ယောက် ကျောင်း
နေတိုင်းသွားဖို့ဆိုတာ အခြားလိုအပ်တာတွေ အများကြီးလေ အဖေ” လို့ပဲ
ရင်ထဲက ပြန်ပြောဖြစ်သည်။ ဒီလိုနဲ့ မျိုးမျိုး ကျောင်းပြီးသွားသည်ပေါ့။

* * * * *

အမေထားသွားသည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့ အဖေက သူ့အပေါင်း
အသင်းတွေနဲ့ အိမ်မှာ အရက်ဝိုင်းတည်တာမျိုးတွေ ရှိလာသည်။ သောက်
တတ်တဲ့သူတွေထဲမှာ ချက်တတ်ကြသူတွေလည်းရှိတော့ အိမ်မှာပဲ အမြည်း
ချက်လိုက် ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ တစ်ဦးက အရက်ယူလာရင် နောက်တစ်ဦးက
ကြက်ယူလာတာမျိုးပေါ့။

မျိုးမျိုးကလည်း ကလေးပီပီ အိမ်မှာ အဖေတို့ဝိုင်းရှိရင် ဟင်းကောင်း
စားရလို့ ပျော်နေတတ်သည်။ အိမ်မှာ အရက်လာလာသောက်တဲ့ အဖေ
သူငယ်ချင်း ဘဘကြီးတစ်ယောက်ဆိုရင် ဟင်းချက်အရမ်းကောင်းသည်။
အလှူတို့၊ ဓမ္မာရုံတို့မှာ ထမင်းဟင်း အငှားလိုက်ချက်သည်ဟုဆိုသည်။
ဘဘကြီးက မျိုးမျိုးကိုလည်း ချစ်သည်မို့ အပြင်မှာ သူ့အော်ဒါယူ ဟင်းလိုက်
ချက်ရင်လည်း မျိုးမျိုးအတွက် ပါဆယ်လေး ဆွဲလာတတ်သည်။

နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုမှာ အဖေကုန်သွားထမ်းနေတုန်း ဘဘကြီး
ကြက်သားထုပ်လေးရယ်၊ အရက်ပုလင်းလေးရယ်ဆွဲပြီး အိမ်ကို ရောက်လာခဲ့
သည်။

“မိမျိုးရေ”

မနက်မိုးလင်းကတည်းက စားစရာဘာမှမရှိဖြစ်နေလို့ ဟာတာတာ ဖြစ်နေတာ၊ မျိုးမျိုးလည်း ဘာဘကြီးကိုမြင်တော့ ပျော်သွားသည်။ လက်ထဲက အထုပ်ကိုကြည့်ရင်း တစ်ခုခုတော့ စားရတော့မည်ဟု သိလိုက်သည်။

“ဟာ...ဘာ ဘာဟင်း ယူလာတာလဲ၊ အတော်ပဲ သမီး ဝိုက်ဆာနေ တာနဲ့၊ အဖေက ဟင်းဖိုးလည်း မချန်ခဲ့ဘူး၊ မနက်ကတည်းက ထမင်းကြမ်းပဲ ရှိတာနဲ့ ငံပြာရည်ဆမ်းပြီး စားလိုက်တာ”

“ဟင်းမဟုတ်ဘူးဟ...ညည်းကလည်း စားမယ်ဆိုတာချည်းပဲ၊ ကြက်သားအစိမ်းပဲ ဝယ်လာတာ၊ ညည်းကြိုက်တဲ့ ကြက်သားရခိုင်ချက် စပ်စပ်လေး ချက်စားကြမယ်လေ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ညည်း ငါခိုင်းတာတွေ တော့ ကူလုပ်ရမယ်”

“လုပ်မှာပေါ့ ဘာဘကြီးရ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သမီး ကြက်သွန်တွေ ဘာတွေ ကုန္တာပေးရမလား၊ အိပ်မှာ ကြက်သွန်လည်း မရှိဘူး ဘာဘကြီးရဲ့”

“အမလေး ငါ့သမီးရယ် ငါ ဝယ်လာပါတယ်ဟ၊ ကြက်သွန် ကုန္တာ ပေးစရာလည်း မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါခိုင်းတာပဲ လုပ်ပေး ကဲ...လာ နင့်အဖေ ပြန် မလာခင်လေး”

ဘာဘကြီးက ဟင်းချက်ဖို့ဆိုပြီး တဲနောက်ဘက်ကို မသွားဘဲ မျိုးမျိုး တို့ အိပ်တဲ့ ထရုံကာလေးနောက်ကို သွားပါသည်။ နောက် ဝတ်ထားတဲ့အင်္ကျီ ကို ချွတ်ပစ်ပြီး မျိုးမျိုးကို လက်ကမ်းလိုက်ကာ -

“လာ သမီးလေး ကြက်သားဟင်းလည်း တဝကျွေးမယ်၊ ဒီထက် အရသာရှိတာတွေလည်း စားရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ညည်းအဖေကိုတော့ သွား ပြောလို့မရဘူးနော်၊ ညည်းအဖေတင်မဟုတ်ဘူး အခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ သွား ပြောလို့မရဘူး...ကြားလား၊ ပြောရင် နောက်ထပ် ညည်း ဘယ်တော့မှ ဟင်း ကောင်းမစားရတော့ဘူးမှတ်”

“အင်းပါ ဘဘကြီးရဲ့ သမီးတို့ ဟင်းသွားချက်ကြရအောင်”

“နောက်မှ အေးဆေးချက်တာပေါ့ မိမို့ရဲ့၊ လောလောဆယ် ဝိုက်ဆာရင် ဟောဒီပေါင်မုန့်လေးနဲ့ အအေးလေး စားထား၊ လာ ဘဘကြီး ပေါင်ပေါ်ထိုင်”

သူ့လွယ်အိတ်ထဲက နှစ်ရာကျပ်တန် ငွတ်မောနင်းပေါင်မုန့်နှင့် ဗို့ဗို့အချိုရည်ဘူးကို ထုတ်ပေးပြီး သူ့ပေါင်ပေါ် ထိုင်စားခိုင်းလို့ မျိုးမျိုးတက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ပေါင်မုန့်ကို အငမ်းမရ စားနေတုန်း ဘဘကြီးက မျိုးမျိုးကိုနောက်က သိုင်းဖက်ပြီး လည်ပင်း၊ ကုပ်သားတွေကို နမ်းပါသည်။ ခါတိုင်းလည်း ဘဘကြီးက မျိုးမျိုးရဲ့ပါးကို နမ်းနေကျပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ တော်တော် ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း ကြီးကို နမ်းတာပါ။

“အာ ...ဘဘ သမီး မုန့်စားလို့ မရတော့ဘူး”

“အဲ့ဒီမုန့်က အသာထား... ငါ့သမီးလေးကို မုန့်ထက်ကောင်းတာ ကျွေးဦးမှာ” ဆိုပြီး ပေါင်ပေါ်တင်ထိုင်ခိုင်းထားတဲ့ မျိုးမျိုးကို ပေါင်ကြားထဲခွပြီး မဖွယ်မရာတွေကို ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ ပထမတော့ ဘာကို ရည်ရွယ်မှန်း မျိုးမျိုး နားမလည်သေး။

“အာ ...ဘဘကြီး သမီး မုန့်စားနေတာကို”

“အငတ်မလေး... အဲ့ဒီမုန့်က ဘာအရေးကြီးလို့လဲ၊ အရေးကြီးတာ အရင်စား၊ စောက်စကားများမနေနဲ့ သေသွားမယ်၊ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငါပြောသလို လုပ်ပေး... မသာမလေး”

လက်တစ်ဖက်က မျိုးမျိုးရဲ့လည်ပင်းကိုတင်းတင်းကိုင်ရင်း အံ့ကြိတ်ပြောလိုက်တဲ့ ဘဘကြီးရဲ့မျက်နှာကြီးက ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ အရင်က မျိုးမျိုးသိခဲ့ ခင်ခဲ့တဲ့ ဘဘကြီးပုံစံ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ မျိုးမျိုး သေး

ထွက်ကျမတတ် ကြောက်လာသည်။ သူ ဘာဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ငါ့ကို သတ် တော့မယ်ထင်တယ်လို့ တွေးမိရင်း ကြောက်စိတ်နှင့် တင်းတင်းဆုပ်ထားသော စားလက်စ ဝတ်မောနင်းပေါင်မုန့်လေးမှာ ကြွေမှုနေပြီ။ မျိုးမျိုး သောက်ဖို့ ဖွင့် ပေးထားတဲ့ အချိုရည်ဘူးလည်း ရုန်းရင်းကန်ရင်း မှောက်သွား ပြီ။

ဘဘကြီးက မျိုးမျိုးကိုယ်လုံး သေးသေးလေးကို သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ တက်ဖိလိုက်စဉ် ဘေးခန်းက မျိုးမျိုးတို့ငှားနေတဲ့ အိပ်ရှင်အဘွားမြိုင်ရဲ့ အသံ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“မျိုးမျိုးရေ...ကလေး ထမင်းစားစရာရှိလား၊ နေ့လယ်စာရော စားရ သေးရဲ့လား”

အဘွားမြိုင်အသံကြားတော့မှ ကြောက်လန့်နေတဲ့ မျိုးမျိုး အား ရှိသွားပြီး-

“ဘွားမြိုင်ရေ...သမီးကို ကယ်ပါဦး...အဘွားရေ ဒီမှာ ဘဘကြီးက သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ သမီးကို ဖက်လုံးနေတယ်”

“ဟေ...ဟဲ့ ဘယ်သူလဲ ကလေးကို မတော်မတရားကျင့်နေပြီ၊ လာ ကြပါဦး အရပ်ကတို့ရေ လာကြပါဦး”

ဘွားမြိုင်ရဲ့ ခုနစ်သံချီအော်သံကြောင့် ဘဘကြီးက ဝုန်းခနဲ ထရပ် လိုက်ပြီး မျိုးမျိုးကို-

“ဟာ...ဒီစောက်ကောင်မလေး” ဆိုပြီး လက်ပြန်တစ်ချက် လွှဲရိုက် ပြီး တဲထဲက ပြေးထွက်သွားပါသည်။

ဘဘကြီးလည်း ထွက်သွားရော အရမ်းကြောက်နေတဲ့ မျိုးမျိုး ဘွားမြိုင်ဆီကို ထပြေးပြီး လေဖြတ်ပြီးမသန်လို့ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ ဘွားမြိုင် ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ငိုမိသည်။

“သမီးကြောက်လိုက်တာ ဘွားမြိုင်ရေ၊ သမီးကြောက်လိုက်တာ။

သူသမီးကို သတ်မလို့ ထင်တယ်နော်”

“ဘယ်ကလာ သတ်မလို့ ဖြစ်ရမှာလဲ ...ညည်းအေး၊ ဘာမှလည်း နားမလည်ဘူးပဲ ငါနယ့်နော်၊ ကလေးကို ပြောလည်း မပြောပြချင်ဘူး၊ လာပါစေဦး...” ညည်းအဖေ ငမူး ... မိန်းကလေးမွေးထားပြီး အိမ်မှာအရက်ဝိုင်း တည်နေတဲ့ကောင်၊ ကိုယ့်သမီးကို ငမူးတွေ တက်လုပ်သွားမယ်ဆိုတာ သင်းပို့လို့ မတွေ့မိတယ်၊ လာပါစေ ငါနဲ့တွေ့မယ်” ဆိုပြီးမြည်တွန် တောက်တီးနေလေရဲ့။

အဲ့ဒီနေ့ အဖေကလည်း အိမ်ပြန်လာတာ အတော်ပူးပူးနဲ့ ယိမ်းထိုးနေပါသည်။ အဖေ့ကို ဘွားမြိုင်ကခေါ်ပြီး နေ့လယ်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေ ပြောလည်းပြောပြ ဆုလည်းဆုပါသည်။

“သမီးမိန်းကလေး မွေးထားပြီးတော့ အေးမောင်ရယ် ...အိမ်မှာ အရက်ဝိုင်းခံပေးနေတော့မှတော့ နင့်သမီး သူများတက်လုပ်တာ နည်းတောင် နည်းသေးတယ်ပဲ ပြောရမယ်၊ ဒီနေ့ ငါသာ အသံမပေးမိရင် နင့်သမီးဘဝပျက်တယ် သိလား။ အေး...ပြီးတော့ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါကလည်း အခု အိမ်ရာထဲ ကနေသာ ခုနစ်သံချီဟစ်လိုက်တာ။ သူများမှ လာမထူရင် ထိုင်ရာကတောင် ထနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ဟိုကောင်က နောက်တစ်ခါကျရင် ငါ့ကိုပါ ရောသတ်မလားဘဲ။ အေး...ငါလည်း ပြောမယ် ပြောမယ်နဲ့ ပြောမထွက်လို့ ကလေးကို ကောင်းကောင်း မစောင့်ရှောက်နိုင်မယ့်အတူတူ ဈေးထဲမှာ ကုန်စုံရောင်းတဲ့ မအေးစိန်တို့ဆီ ပို့ထားလိုက်ပါလား”

“ဘွားမြိုင်ရာ...ဒီကောင် ကျုပ်သမီးလေးကိုဗျာ လုပ်ရက်တယ်၊ အဲဒီလူ ကျုပ်ထက်တောင် အသက်အများကြီး ကြီးသေးတယ်ဗျ...သိလား”

“အေး...သိပါ သိတာမှ သေသွားတဲ့ ငါ့ယောက်ျားနဲ့တောင် သက်တူရွယ်တူတွေ၊ ဓမ္မာရုံမှာ ဆွမ်းအတူချက်နေကျ သိပါ။ မှတ်ထား အေးမောင်

ယောက်ျားဖွဲ့တစ်ဆုပ်တဲ့။ ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်လောက်အိုအို ဖွဲ့တစ်ဆုပ် ဆုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ အချိန်အထိ ကာမဆန္ဒဆိုတာ လာတတ်တာပဲ။ အရက်ဝိုင်း တည်ပြီး ငမူးတွေ အိမ်ခေါ်ထားမှတော့ နင့်သမီး ဖင်ချခံရဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ နင်လုပ်ပုံက ကလေးကို မကာကွယ်တဲ့အပြင် ကိုယ့်သမီးကိုကိုယ် ဖာတန်းပို့ နေသလို ဖြစ်နေပြီ”

ဘွားမြိုင်ရဲ့ ပိုးစိုးပက်စက် စကားအဆုံးမှာ အဖေက ဝုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး အိမ်တိုင်ယိုင်နဲ့နဲ့ကို လက်သီးနှင့်တစ်ချက် ထိုးလိုက်သည်။

“တောက်... ဒီလူကို ကျုပ် သတ်မယ်၊ ဒီလို လူမျိုး သေသွားမှ အေး မယ်”

ဆိုပြီး ဘွားမြိုင်တို့ရဲ့ အိမ်ရှေ့က ကျောက်စည်ပိုင်းနားချထားတဲ့ အဝတ်ရိုက်လျှော်တဲ့ တုတ်ကြီးကိုကိုင်ပြီး ထွက်သွားပါလေရော။

အဲ့ဒါ မျိုးမျိုးဘဝမှာ အဖေကို နောက်ဆုံး တွေ့လိုက်ရတာပါပဲ။ မျိုးမျိုးကို သေသေချာချာ ဘယ်သူမှ လာမပြောပြပေမယ့် ဘွားမြိုင်

နဲ့ သူ့သမီး ပြောနေသံကို နားစွန်နားဖျား ကြားမိတာကတော့ ဟိုဘဘကြီးရဲ့ ခေါင်းကို အဖေရိုက်လိုက်တာ ဦးနှောက်တွေတောင် အပြင်ရောက်ကုန်တယ် ဆိုလားပါပဲ” အဖေကို ရဲတွေ ဖမ်းသွားပြီတဲ့” “အဖေ လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ကျ သွားတယ်” တဲ့။ အားလုံးသေသေချာချာ မသိရပေမယ့် မျိုးမျိုးဘဝမှာ မိသားစုဝင် တစ်ယောက်မှ မရှိတော့တာ။ သွေးချင်းဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ ထပ်မတွေ့ ရတော့တာကိုတော့ သေသေချာချာ မှတ်မိနေခဲ့ပါသည်။

အဖေထောင်ကျသွားပြီးတဲ့နောက်မှာ အင်းစိန်ဘက်က မိသားစု တစ်စုက မွေးစားပျံ့မယ်ဆိုပြီး ဘွားမြိုင်တို့အိမ်ကနေ လာခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။ မွေးစားတယ်သာဆိုတာ လုပ်ခလစာမပေးရတဲ့ အိမ်ဖော်ပါပဲ။ တစ်အိမ်လုံး

စားဖို့ ထမင်းဟင်းချက်ရင်း တက္ကသိုလ်တက်နေတဲ့ သူတို့သမီးသုံးယောက်ရဲ့ အဝတ်အစားတွေကို အဝတ်လျှော်၊ မီးပူတိုက်ရင်း လေဖြတ်နေတဲ့ အဘွားကြီးကို ပြုစုရင်း ငြီးငွေ့လာခဲ့သည်။

အလုပ်လုပ်ရတာ မျိုးမျိုးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မနေပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ကြိုးစား လုပ်ကိုင်ပေးပါစေဦး စိတ်အခန့်မသင့်တာနဲ့ မိသားစုလိုက် ဝိုင်းပစ်ကြတဲ့ "အရက်သမားသမီး၊ လူသတ်သမား ထောင်ထွက်သမီး၊ ဖာသည်မ သမီး၊ ငါတို့သာ ကယ်မထားရင် ဖာတန်းရောက်နေပြီ" စတဲ့ ပါးစပ်သေနတ်တွေနဲ့ ဝိုင်းပစ်ကြတော့ စိတ်ဓာတ်ယိုင်နဲ့နဲ့တွေက အခါခါ သေနေရတာ။ တစ်ခါတလေ မျိုးမျိုးလည်း သည်းမခံနိုင်လို့ ပြန်ခံပြောမိတော့ "ကျေးဇူးကန်းမ" ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ဆိုးတစ်ခု ထပ်ရပြန်သည်။

ကမ္ဘာကြီးက အကျယ်ကြီးဆိုပေမယ့် သွားစရာမြေမရှိ၊ စားစရာ ငွေမရှိသည်မို့ အဲ့ဒီ မွေးစားမိဘတွေအိမ်မှာ မျိုးမျိုး ခြောက်နှစ်ကျော် သောင်တင်ပြီး နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ပြုစုနေတဲ့အဘွားဆုံးတော့ ခွင့်တောင်းပြီး ထိုအိမ်က အပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ပြုစုပေးခဲ့တဲ့အဘွား မသေခင်က မျိုးမျိုးကို ဆင်ပေးခဲ့တဲ့ လက်စွပ် တစ်ကွင်းနဲ့ နားကပ်တစ်ရံကိုတော့ ဖြုတ်မယူထားကြ တော်သေးသည်။

မွေးစားမိဘအိမ်ကို ကျောခိုင်းပြီး အင်းစိန်ဈေးနားက အရပ်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်မှာ ထမင်းစရိတ်ငြိမ်း တစ်လလျှင် ငါးသောင်းနှင့် အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ ပိုက်ဆံမကိုင်ဖူးသူမို့ ငါးသောင်းဆိုတဲ့လစာကို အများကြီးလို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းကျ အဆောင်စရိတ်က ကိုယ့်ဘာသာ ပေးရသေးသည်။ နည်းနည်းလေး ဟိုသုံးဒီသုံးနှင့်ပင် ကုန်သွားတတ်သည်။ ပိုက်ဆံမရှာဖူး မသုံးဖူးတော့ လွယ်လွယ်ကုန်တတ်မှန်း အခုမှသိသည်။

အဲ့ဒီအရပ်ဆိုင်မှာလုပ်ရင်းနဲ့ မြင့်ဖေနှင့် ချစ်မိကြသည်။ မြင့်ဖေက

လည်း အရပ်ဆိုင်က အလုပ်သမားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မျိုးမျိုးထက်တော့ လခများ
သည် ပြောရမည်။ တစ်လ တစ်သိန်းရသည်။ မိမိထက် လစာနှစ်ဆခန့်ရသူပို့
အထင်ကြီးကာ ချစ်မိသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

အရပ်ဆိုင်မှာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာလာတော့ မြင့်ဖေက စက်မှုဇုန်
ဘက်ကို အလုပ်ပြောင်းသွားခဲ့ပြီး မျိုးမျိုးကိုလည်း အရပ်ဆိုင်က အလုပ်ထွက်
ခိုင်းသည်။ သူတို့စက်ရုံနားမှာ အလုပ်လာလုပ်ဖို့ ခေါ်တော့ မျိုးမျိုး စက်မှုဇုန်မှာ
အလုပ် သမား ဖြစ်ရပြန်သည်။

မြင့်ဖေနှင့် တစ်စက်ရုံတည်းတော့မဟုတ်။ အလုပ်သွား အလုပ်ပြန်
တော့ တွေ့လို့ရသည်။ စက်မှုဇုန်ဘက်က အဆောင်တစ်ခုကို မျိုးမျိုး ပြောင်း
နေဖြစ်ခဲ့သည်။ ချစ်သူနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်လည်းနေရာ၊ အလုပ်ပိတ်ရက်တွေ
လည်း အတူထွက်လည်ကြလို့ရသည်ပို့ မျိုးမျိုး အတော်ပျော်ခဲ့တာမှ ဘဝမှာ
အပျော်ဆုံးအချိန်တွေလို့တောင် ပြောလို့ရနိုင်သည်။ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာတော့
မပျော်လိုက်ရ။ ရွာကို ခဏပြန်ဦးမည်ဟုပြောပြီး ပြန်သွားတဲ့ မြင့်ဖေ ပြန်
မလာတော့လို့ ဖြစ်သည်။

သူပြန်သွားပြီ နှစ်လကျော်အကြာမှာ မျိုးမျိုးမှာ ပြဿနာပေါ်လာ
သည်။ မနက်ပိုင်းစက်ရုံမှ အလုပ်လုပ်ရင်း အန်ချင်စိတ်ဖြစ်လာရင် အလုပ်
လုပ်နေရာကနေ အပြင်ကို ပြေးထွက်ပြီး အန်ရသည်။ ကိုယ့်ဘာသာ သတိ
မထားမိပေမယ့် သတိထားမိသူက စက်ရုံပိုင်ရှင်သူဌေးမ ဖြစ်သည်။

တစ်ရက် မျိုးမျိုး ဖျိုတက်လာလို့ အလုပ်ရုံထဲက ထွက်လာပြီး အပြင်
မှာ အန်ဖို့ကြိုးစားနေတုန်း သူဌေးမ ရောက်လာပါသည်။

“ဟဲ့...ကလေးမ နင် မနက်တိုင်း အန်နေတာ ငါ သတိထားမိတာ
တောင် သုံးခါရှိပြီ။ ရိုးမှ ရိုးရဲ့လား အိပ်ထောင်ရှိတယ်မို့လား”

“ရှင် ...အိမ်ထောင်မရှိပါဘူး၊ သမီး အစာအိမ်ဖြစ်နေတာ”

“အမလေး...ဘယ်ကလာ အစာအိမ်ကမှာတဲ့၊ အဲ့တာ သားအိမ်ဖြစ်
နေတာအေ့ ...သားအိမ်၊ ညည်း ရည်းစားတော့ ရှိတယ်မှတ်လား”

“ရှင် ...သားအိမ်က ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ရော် ...သားအိမ်က ဘာဖြစ်ရမှာတဲ့၊ လူဖြစ်တာဟေ့ လူဖြစ်တာ၊
မယုံရင် ဆီးစစ်ကြည့်လိုက်”

“ရှင် ...ဆီးကို ဘယ်လို စစ်ရမှာလဲ”

မျိုးမျိုး အချက်ကို စိတ်ကုန်လာပုံရတဲ့ တရုတ်သူဌေးမက-

“ကဲ . . .မယ်မင်းကြီးမ လူကတော့ အူတူ အတတနဲ့၊ ပြော
မပြောချင်ဘူး၊ လမ်းထိပ်ဆေးဆိုင်က ကိုယ်ဝန်ရှိမရှိစစ်တဲ့ အချောင်းလေးလို့
ပေးပြီးဝယ်ခဲ့၊ နှစ်ရာပဲ ပေးရတယ်၊ ပြီးရင် ငါ့ရုံးခန်းထဲလာခဲ့”

သူပြောတဲ့အတိုင်း ဆီးစစ်တံလေးဝယ်ပြီး သူ့ရုံးခန်းထဲ လိုက်သွားခဲ့
ပါသည်။ သူဌေးမ ခွက်သေးသေးလေး တစ်လုံးပေးပြီး-

“ရှေ့...ဒီထဲကို သေးတစ်ဝက်လောက် ပေါက်ထည့်ပြီး ဒီအချောင်း
လေးကို တစ်မိနစ်စိပ်ပြီး လာပြန်ပြ”

သူပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ကြည့်လိုက်တော့ ဆီးစစ်တံမှာ နီနီရဲ့ရဲလေး
နှစ်ကြောင်း ပေါ်လာပါသည်။ သူဌေးမက ကြည့်ပြီး-

“ငါထင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ညည်းမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ၊ အိမ်ထောင်မရှိဘူး
မို့လား ညည်း”

“ဟင့်အင်း”

“ဪ...ညည်း ရည်းစားနဲ့ရတာပေါ့၊ ကဲပြော ငါ့စက်ရုံထဲက
အကောင်လား၊ ပြော ငါ ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ပေးစားမယ်”

“ဒီစက်ရုံက မဟုတ်ဘူး”

“အင်းလေ...အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ ငါလုပ်ပေးလို့ မရနိုင်တော့ဘူး၊ ညည်း
ဘာသာ ညည်းပဲပြောသာ ပြောပေတော့”

“သူကအခု နယ်ပြန်သွားတာ နှစ်လကျော်နေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရ
မလဲ အန်တီ”

သူဌေးမက သူရှေ့က စားပွဲကို လက်နဲ့ရိုက်ပြီး အားမလို အားမရသံ
နှင့်-

“ဟဲ့...ဖုန်းဆက်ခေါ်လိုက်လေ၊ သူက ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ဟို...သူ့မှာ ဖုန်းမရှိဘူး၊ သမီးမှာလည်း ဖုန်းမရှိဘူး ရှင့်”

“ဟေ...ညည်းတို့က ဖုန်းတောင်မရှိဘူးလား၊ အဲ့ဒါဆိုလည်း သူ့ရွာ
ကို လိုက်သွားပြီး ပြောတော့၊ ငါ ခွင့်တစ်ပတ်ပေးလိုက်မယ်၊ ညည်း မြန်မြန်
လိုက်သွားပြီးပြော၊ တစ်ခါတည်း လက်မှတ်ထိုးပြီး ယူလိုက်ပေါ့”

“သူက အညာမှာနေတာတဲ့၊ ဘယ်လိုသွားရလဲ အန်တီ”

“ဝေ...အညာ ဘယ်နားလဲ”

“အညာဆိုတာ သူ့ရွာလေ”

“ဝုဒွေ...ညည်း...အညာဆိုတာ ဘာလဲရော သိလား”

သူဌေးမက မျိုးမျိုး အတဲ့ပုံကို အံ့ဩလာတဲ့ပုံနဲ့ မျက်လုံးတွေတောင်
ပြူးလာပါသည်။

“ဘုရား...ဘုရား သမီးရယ် နင် ဘယ်အရပ်ဒေသကမှန်း မသိ
တောင် မသိဘဲ အညာကဆိုတာပဲ သိရုံသိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ အတူ
အိပ်ခဲ့ရလား၊ မိုက်လိုက်တာ၊ ယုံလွယ်လိုက်တာ ဟယ်၊ အညာဆိုတာ မြန်မာ
နိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းတစ်ကြောလုံးကို ခေါ်တာဟဲ့...ရွာနာမည် မဟုတ်ဘူး၊
အကျယ်ကြီးဟဲ့၊ သေလိုက်ပါတော့ဟယ်”

သူဌေးမစကားအဆုံးမှာ မျိုးမျိုး ကမ္ဘာမြေကြီးက ပျောက်ကွယ်သွား

ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ မျက်ရည်တွေကျလာသည်။ ပါးစပ်သာဆိုးပုံရပြီး စိတ်နှလုံးကောင်းပုံရတဲ့ တရုတ်မက မျိုးမျိုးဘေးနားမှာရပ်၊ ခေါင်းကိုသပ်ပေးပြီး ရော့ပါသည်။

“အေးပါ . . .ကောင်မလေးရေ၊ ငါလည်း ဆူတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့။ လောလောဆယ်လည်း ငါလည်း ဘာမှ မကြံဆပေးတတ်တော့ဘူး။ ရော့ ဒီမှာ ပိုက်ဆံငါးသောင်းယူသွား။ ကိုယ်ဝန်ရှိတဲ့အချိန်မှာ ချိုချိုချင်ချင် စားချင်တာမျိုးလေးတွေ ရှိတတ်တယ်။ ဝယ်စားဖို့၊ နင့်အိမ်ပြန်ပြီး နင့်အမေနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ဦး”

သူ့ရုံးခန်းထဲကနေ မျိုးမျိုး ဘယ်လို အပြင်ထွက်ခဲ့သည်၊ သူ့ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ရဲ့လား။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဘာညာရော ပြောမိခဲ့ရဲ့လား၊ အားလုံး ဝေဝေ ငါးငါးပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ လမ်းထဲမှာ သူပြောခဲ့တဲ့စကားတွေထဲက တစ်ခွန်းပဲ နားထဲမှာ အကျယ်ကြီး ကြားနေသည်။

“နင့်အိမ်ပြန်ပြီး နင့်အမေနဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ဦး” ဆိုတာ။

ဘယ်မှာလဲ အိမ်၊ ဘယ်မှာလဲ အမေ။

အဆောင်ပြန်လမ်းမှာ ငိုရင်းလျှောက်ရင်း မခံစားနိုင်လို့ ဘဝမှာ တမ်းတမိတိုင်း မေ့ထားခဲ့ပြီး တစ်ခါမှ ပြန်မခေါ် ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို လက်သီးကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ အကျယ်ကြီး အော်ခေါ်ပြီး ငိုမိလေရဲ့။

“အမေအီးဟီးဟီး”

လမ်းသွားလမ်းလာတွေကတော့ သူမကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်လို့ပေါ့။

နောက်နေ့ကစပြီး ရှက်တာရော၊ အားငယ်တာရော၊ ဝမ်းနည်းတာ

ရောခံစားချက်ပေါင်းစုံ ရောပြွန်းလျက် မျိုးမျိုး အလုပ်မသွားရဲတော့ပါ။ သူဌေးမက လူလွတ်ပြီး ခေါ်ခိုင်းသည်။ ရွာပြန်သွားသည်ဟု ဖြေခိုင်းလိုက်သည်။ တအော့အော့တအန်အန်ဖြစ်နေတာကိုအဆောင်ပိုင်ရှင်ကို အစာအိမ်ရောဂါကြောင့်ဟု အကြောင်းပြတော့ သူမက သက်သာရဲ့လားဟု မမေး။ ရာသီမှန်မှန်ပေါ်ရဲ့လားဟု မေးသည်။

ဒီစိုက်ကြီးပေါ်လာရင် ငါ့ကို အဆောင်ကမောင်းချတော့မှာပဲ။ မျိုးမျိုးတို့ အဆောင်က စည်းကမ်းတင်းကျပ်သည်။ အိမ်ထောင်မရှိသူသာ နေခွင့်ရှိသည်မို့ -

ငါ ဘယ်မှာနေရမလဲ။

ငါ ဘယ်နေရာမှာ ကလေးသွားမွေးရမလဲ။

ငါကလေးမွေးနေတုန်း ဘာနဲ့စားမလဲ စသည့် အဖြေမထွက်သည့် အတွေးပေါင်းစုံနဲ့ ချာချာလည်နေခဲ့သည်။ မစားမသောက် သုံးလေးရက်ခန့် အခန်းအောင်းနေပြီး တစ်ရက်ကျတော့ ရခိုင်မှန်တီသုပ် ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်ကို စားချင်တာမှ ဘယ်လိုစားချင်မှန်းကိုမသိ။ အဲ့တာနဲ့ လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး မှန်တီဆိုင်မှာ လေးပွဲတစ်ထိုင်တည်း စားပစ်လိုက်သည်။

မှန်စားနေရင်း မိန်းမတစ်ယောက်က ဈေးသည်ဆီကို -

“ဟဲ့ . . .အပျိုကြီး မအေးဟန် မနေ့ညက ဆုံးပြီပြောတယ်၊ ငါ အခု သတင်းသွားမေးမလို့ လိုက်ဦးမလား”

“ဟယ် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အကောင်းကြီး မတ်တတ်ကနေ”

“ဘယ် . . .ကလေးဖျက်ချတာလေ၊ လူကတော့ ရိုးပုံရိုးလက်နဲ့ မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်လို သိုသိုသိပ်သိပ်နေရင်းကနေ ဘယ်သူ နှိုက်မြည်းသွားလဲမှ မသိတာ။ ဟို အလောင်းစည်သူ ဒေါ်မြင့်ကြီးဆီသွားပြီး ကလေးဖျက်ချတာဟဲ့။ သားအိမ်ထဲကို ဘာနဲ့ထိုးတယ်မသိဘူး ပိုးဆိပ်တက်ပြီးဖျား

အသားတွေဝါ၊ သွေးပုပ်တွေဆင်းနဲ့ ဖြစ်နေတာ၊ ဆေးရုံတက် သားအိမ်မမြစ်
ဘဲနဲ့ အတင်းကြိတ်မှိတ်ကုနေတော့ သေပါရောလား။ မသေခင်က အပုပ်
တွေဆန်ပြီး နံတာ နံတာလေ ပြောမနေနဲ့ အနားတောင် ဘယ်အမျိုးမှ မကပ်
နိုင်ဘူး။ ခုသေခါမှ အမျိုးတွေက အရှက်ကို အသက်နဲ့လဲသွားပြီပေါ့ဆို ပြီး
ငိုနေကြ လေရဲ့”

“နင့်ဟာကလည်း သွားပြီး သတင်းမေးစရာတောင်မလိုဘူး။ အကုန်
သိနေမှပဲ”

“အကုန်သိနေဆို မနေ့ကလည်း သုံးခါရောက်ပြီးပြီလေ၊ တစ်ခါသွား
တိုင်း သူတို့အမျိုးတွေ ဘာတွေပြောတယ် ထပ်သိရတာပေါ့”

မျိုးမျိုး မအောင့်နိုင်မအည်းနိုင်ဘဲ အလောတကြီး ဝင်မေးလိုက်မိ
သည်။

“ဘယ်နား သွားဖျက်ချတာလဲဟင် အစ်မ”

“ဟိုဘက်တစ်လမ်းကျော်က ဒေါ်မြင့်ကြီးဆီပေါ့အေ၊ အဲအဘွားကြီး
ကတော့ ကလေးဖျက်ချတာ ခဏတိုင်း လူသေလို့ အလောင်းစည်သုဘွဲ့
တောင် ရနေပြီ”

“ဟိုဘက်လမ်း ဘယ်နားလောက်မှာလဲ အစ်မ”

မျိုးမျိုးရဲ့ အငမ်းမရ သိချင်နေပုံကြောင့် -

“အောင်မလေး... ဒေါ်မြင့်လို့မေးရင်တစ်လမ်းလုံးသိကောင်မလေး
ပြောလက်စကားကို ဆက်ပြောရမှာအားနာလို့ထင်သည်ထိုအမျိုး
သမီး ဆက်မပြောတော့ပေမယ့် မယုံသလို မျက်လုံးမျိုးနှင့် ကြည့်လေ သည်။

“ကောင်မလေး သူ့ဆီလုပ်တဲ့သူတွေ ခဏခဏ ဒုက္ခများတယ်နော်၊
အခုလည်း သူ့ဖျက်ပေးပြီး သေသွားတဲ့ တစ်ယောက်အကြောင်းကို ငါတို့ ပြော
နေကြတာ”

“မဟုတ်ဘူး သမီးက သိချင်လို့ စပ်စုရုံသက်သက် မေးတာပါ”

ပါးစပ်ကသာ အဲ့သလိုပြောလိုက်ပေမယ့် ရင်ထဲကတော့ “အဲ့သလိုသာ သေသွားခဲ့ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ အစ်မ” လို့ ပြောပစ်လိုက်သည်။

မှန်တီဆိုင်က ထတာနဲ့ တစ်လမ်းကျော်ကိုသွားပြီး ဒေါ်မြင့်ကို သွားရှာခဲ့သည်။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ဒေါ်မြင့်အိမ်အောက်ထပ်မှာ မျိုးမျိုး အလုပ်လုပ်တဲ့ စက်ရုံကကောင်မလေးတွေ နေကြသည်ထင်။ ဝိုင်းဖွဲ့ကာထိုင်ပြီး စကားပြောနေကြသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ ခိုးစားပါတယ်ဆိုမှ တည့်တည့်တိုးနေပြန်ပြီ။ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ မဝင်ဘဲ ပြန်သွားလိုက်ရမလား။ အို...မတတ်နိုင်ဘူး သေချင်လည်း သေဆိုပြီးတော့တောင် လာခဲ့ပြီးပြီ ဝင်လိုက်တော့မယ်”

စိတ်ဒုန်းဒုန်းချပြီး သူတို့ကို မတွေ့ချင်ယောင်ဆောင်ကာ အပေါ်ထပ်တက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

“ဟယ်...မကြီးမျိုး ဘယ်လာတာလဲ”

“ဪ...အပေါ်ထပ်ကို လာတာ”

“ဟင်...ဒေါ်မြင့်ကြီးဆီ လာတာလား”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒေါ်မြင့်ကြီးနဲ့ သိလို့လား”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းမေးနေကြတာတွေကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ခနော်နီ ခနော်နဲ့ လှေကားကတစ်ဆင့် အပေါ်ထပ်ကို တက်ခဲ့လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ ဒေါ်မြင့်ရဲ့ သမီးဆိုသူနှင့်သာ တွေ့သည်။

“ဟိုလေ...ဟို...အကြီး ဒေါ်မြင့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့၊ ဟိုဥစ္စာလေ ကျွန်မကလေးချက်ချင်လို့ပါ”

“ဪ...အမေတော့ မရှိဘူး။ အလုပ်ကိစ္စက တစ်သိန်းပေးရမယ်၊ ကလေးက အပြီးအစီးကျချင်လည်း ကျမယ်၊ အပြီးအစီးမကျခဲ့ရင်လည်း သား အိမ်ထုပ်ခြစ်ရနိုင်တယ်။ တကယ်လုပ်မယ်ဆို မနက်ဖြန် စောစောလာခဲ့၊ လောလောဆယ် စရံခုနစ်သောင်းပေးခဲ့၊ ဆေးကြိုဝယ်ထားလိုက်မယ်”

“ရှင်...တစ်သိန်းတောင် ဟုတ်လား၊ လျော့ပေးလို့မရဘူးလားဟင်၊ ကျွန်မ ပိုက်ဆံမရှိလို့ပါ”

“အင်း...မရဘူးအေ့၊ ဆေးဖိုးက ဈေးကြီးတာကိုး”

ကိုယ့်ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်သောင်းရယ် ဟိုသူဌေးမပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံ ရယ် အကုန်ပေါင်းတော့ ခုနစ်သောင်းရသည်။ သူ့ကို စရံအဖြစ်ပေးပြီးပြန် တော့ နောက်နေ့ ထမင်းစားစရာ ပိုက်ဆံတောင် မကျန်တော့၊ မွေးစားမိဆင်ထားတဲ့ နားက နားကပ်လေးကို စမ်းမိသည်။ ဈေးဘက်ကို တစ်ခါတည်း တန်းသွားပြီး သွားရောင်းတော့ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းခွဲ ရလာသည်။

တော်သေးသည်။ ကလေးဇျက်ချပြီး နောက်အလုပ်မဝင်ခင် စားစရာရပြီဟု ယခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်သည်။

နောက်နေ့ နံနက်စောစောမှာ ထိုအိမ်ကို မျိုးမျိုးတစ်ယောက်တည်း ထသွားခဲ့သည်။ ဒေါ်မြင့်နှင့်တွေ့တော့ သူမပိုက်ပေါ်ကို စမ်းသပ်ပြီး-

“ဟဲ့...ညည်းဟာက မသေးဘူးပဲ၊ ငါးလတောင်မကတော့ဘူး”

“ရှင်”

“လုပ်လို့မရလောက်ဖူးနော်၊ အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

“ဟိုလေ... အဘွား ရအောင်လုပ်ပေးပါနော်၊ သမီး ပိုက်ဆံလည်း ပေးပြီးပါပြီ”

“ဟင်...ဘယ်တုံးက ပေးလို့လဲ”

“မနေ့က ဟိုအစ်မကို ပေးခဲ့ပါတယ် အဘွား၊ ခုနစ်သောင်းတောင်”

“ဟင်...ဘယ်မလဲ ဟိုကောင်မ...ခင်မာမြင့်ရေ”

ဘွားတော် သံကုန် ဟစ်လိုက်တော့ -

“ဘာတုံး”

အောက်ထပ်ကနေ သူ့သမီး ဆောင့်အောင့်ပြီး တက်လာသည်။

“ဟဲ့...ဒီမှာ မနေ့က ညည်း ခုနစ်သောင်းယူထားတာဆို ပြန်ပေး
လိုက် = x + - + -”

“ဟာ...ဘယ်လိုလုပ် ရှိတော့မှာလဲ ဆေးဝယ်လိုက်ပြီလေ”

“နင့်အမေလင် ဆေးကတ်က ငါးထောင်တောင် ကျလိုလား”

“ဟာ အမေကလည်း မရှိတော့ဘူး သုံးလိုက်ပြီ၊ အဲ့တော့ လုပ်ပေး
လိုက်၊ ဟဲ့...ကောင်မလေး လုပ်တော့ လုပ်ပေးလိုက်မယ်၊ အဲ့ဒီဝိုက်ထဲက
ကလေးက ကျချင်လည်း ကျမယ်၊ မကျချင်လည်း မကျဘူး၊ အမေလည်း
အသက်အန္တရာယ်ရှိရင်လည်း ရှိမယ် ဟုတ်ပြီလား”

သူပြောလိုက်ပုံက လွယ်လိုက်တာ၊ ပိုက်ဆံကျတော့ သိန်းချီပေးရ
ပေမယ့် ကလေးကတော့ ပျက်ချင်မှ ပျက်မည်ဆိုပဲ။

ဒေါ်မြင့်ကပဲ -

“အမလေး...ဟဲ့ကောင်မ ငါတစ်သက်လုံး ငရဲအိုးနှုတ်ခမ်းနင်းပြီး
နင်တို့ကို ရှာကျွေးခဲ့ပြီးပြီ၊ နင်အတင်းလုပ်ခိုင်းလို့ မနေ့တစ်နေ့ကလည်း
တစ်ယောက်ကို လုပ်ပေးလိုက်တာ ကံကောင်း၊ မသေလို့ ရှင်းဟယ် လင်း
ဟယ်တွေ လုပ်ခဲ့ရပြီးပြီ၊ အေး...နောက်တစ်ခါအတွက်ပါ ငါ အပြတ်ပြော
လိုက်မယ်၊ ငါသေမှ နောက်ဘဝ ငရဲအိုးထဲပဲ တန်းဝင်မယ်၊ မသေခင် ဒီ
အသက်အရွယ်မှ ထောင်ထဲတော့ မဝင်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ့ကို အတင်းလုပ်ခိုင်းဖို့
မစဉ်းစားနဲ့တော့၊ ဟဲ့ကောင်မလေး နင့်ပိုက်ဆံ ငါယူထားတာ မဟုတ်ဘူး။

သူယူထားတာ သူ့ဆီက ပြန်တောင်း၊ ဒီအခြေအနေမှ လုပ်ချလိုက်ရင် ကလေး
ရော အမေပါ နစ်လောင်းပြိုင်သွားမယ်။ နားလည်လား”

စိတ်ညစ်လွန်းလို့ အော်သာငိုပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။ ကိုယ်ဝန်ဖျက်
ချချင်လို့ နားကပ်ဖြုတ်ရောင်းခဲ့ခါမှ ခုတော့ နားကပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွား
တာသာ အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့သည်။ ကိုယ်ဝန်လည်း မဖျက်ပေး၊ ပြီးတော့
ကျောက်ခဲ ဆီညှစ်ရင်တောင် ဖြစ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဒီဘွားတော်ရဲ့သမီးဆီက
ပိုက်ဆံပြန်ရဖို့ဆိုတာလည်း မဖြစ်နိုင်တာမို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် အိမ်ပေါ်
က ဆင်းလာခဲ့သည်။

မျိုးမျိုးရဲ့နောက်ကနေ မခင်မာမြင့် လိုက်လာပြီး လမ်းထိပ်နား
ရောက်တော့မှ လှမ်းခေါ်သည်။

“ခဏနေဦး...ဟဲ့...ကောင်မလေး နင့်ကိုငါ ပိုက်ဆံပြန်မပေးနိုင်ပေ
မယ့် တစ်ခုတော့ ကူညီပေးလို့ရတယ်။ ငါသိတဲ့ ကလေးဖျက်ချတဲ့နေရာ
နောက်တစ်ခုကို လိုက်ပို့ပေးမယ်။ အဲ့ဒီမိန်းမလည်း အမေတပည့်မပဲလေ။
ဒါပေမဲ့ ငါတို့အမေလောက်တော့ လက်ရာမကောင်းဘူး။ နင် သွားချင်ရင် ငါ
လိုက်ပို့ပေးမယ်”

မျိုးမျိုး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိသည်။ ဆရာဆိုသူကတောင် ဒေါ်
အလောင်းစည်သူဖြစ်နေတာ တပည့်သာဆိုလျှင် ဒေါ်ခရဲပြည်အရောက်ပဲ
ဖြစ်မယ်လို့ တွေးမိသည်။ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာမတွေးနိုင်၊ မခင်မာမြင့် ခေါ်ဆောင်
ရာနောက် လိုက်ခဲ့သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ လိုင်းကားစီးသွားရသည်။ မရမ်းကုန်း ရောင်ကြို၊
ရောင်ကြားက အိမ်သေးသေးစုတ်စုတ်လေးဆီ ဖြစ်သည်။ ဒီမိန်းမကြီးက
လည်း ကလေးဖျက်ချရတဲ့ကြွေး မသေးပါ။ လက်ခအဖြစ် ခုနစ်သောင်း
တောင်းသည်။ ပေးပါမည်ပေါ့၊ စကားပြောတာကလည်း မခင်မာမြင့်တို့

သားအမိတွေထက်တောင် ကြမ်းသေး၊ ရိုင်းသေးသည်။ ကိစ္စပြီးရင် ဒီညတော့ ဒီအိမ်မှာတစ်ညနေခွင့်ပြုပါဆိုတာတောင် ခွင့်မပြု။ သူ့သားငမူးနှစ်ယောက်နဲ့ နောက်ပိုက်နှစ်လုံးတောင် ဆင့်ကြီးသွားလိမ့်မယ်တဲ့။

မတတ်နိုင်၊ အကာအရံမပြောနဲ့ ကန့်လန့်ကာတောင်မရှိတဲ့ အိမ်စုတ်လေးရဲ့အခန်းထောင့်မှာ -

“ဒီနားလဲ့အိပ်လို့” ပြောလာသည်။

ကိုယ်က တစ်ခါမှလည်း မလုပ်ဖူးတော့ ဘယ်လိုလုပ်မယ်မှန်းမသိ။ လဲ့အိပ်ချလိုက်တော့ ထဘီကို ဖိးဖိးဖိတ်ဖိတ်နဲ့ ဆွဲလှန်မလို့လုပ်တော့ ကမန်းကတန်း ပြန်ဖိထားက ခပ်နီးနီးမှာ ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေတဲ့ သူ့သားငမူးကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်ရသည်။

“အဘွား...ဟိုမှာ”

“အမလေး...ဝက်ဖြစ်မှ မစင်ကြောက်နေရသေး၊ ခုမှ လာရှက်နေသေးတယ်၊ ဟဲ့...ဟိုကောင် အပြင်သွားစမ်း ဒီမှာ ငါတို့ အလုပ်လုပ်မလို့”

“ရော...ဒီမှာ ပိုက်ဆံငါးရာ”

အဘွားကြီး လှမ်းပစ်ပေးလိုက်တဲ့ ငွေငါးရာကို ကြမ်းပြင်ပေါ်က ကုန်းကောက်ပြီး-

သူ့သားကြီးက ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ အိမ်ပြင်ကို ထွက်သွားတော့ ထဘီကို ခါးအထိဆွဲလှန်ပြီး မျိုးမျိုးရဲ့ပိန်းမကိုယ်ထဲကို ဘာတွေလုပ်ပြီး ဘာတွေထည့်သည်မသိ နာလိုက်တာမှ လူးပြာနေတာပဲ။ လုပ်ပြီး ကိုင်ပြီးတာနဲ့-

“ကဲ...ရပြီ ပြန်တော့ ညအထိ သေးမပေါက်နဲ့”

“ရှင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ထည့်ထားတဲ့ဆေးတွေ သေးပေါက်ရင် ထွက်သွားမှာစိုးလို့၊ နောက်နေ့ကျလို့မှ မကျသေးရင် ဆေးလာယူဦး ကြားလား”

ခါးအောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေပေမယ့် လိုင်းကားစီးကာ အဆောင်ပြန်ခဲ့သည်။ အဆောင်လည်းရောက်ရော ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ အဆောင်သူတွေကို ပွက်လောရိုက်အောင် ဆူပူနေတဲ့ အဆောင်ပိုင်ရှင် အန်တီအေးနှင့်ဆုံသည်။

“ညည်းတို့ အနေအထိုင်မတတ်လို့ကတော့ ငါက ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ကြည့်စရာမလိုဘူး။ ငါ့အဆောင်ဟာ စာရိတ္တကောင်းပြီး ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေစားနေကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို လုံခြုံစေချင်လို့ ဖွင့်ပေးထားတာ။ အနေအထိုင် စည်းကမ်းမရှိဘူးဆိုရင်တော့ ဂျောင်းပဲ။ နှစ်ဆပေးပြီးနေမယ်ဆိုရင် တောင် ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါငှားစားတာ အဆောင်၊ ဖာဘီမဟုတ်ဘူး အားလုံးသိဖို့”

သူက ဘယ်သူ့ကို ဆူနေမှန်းမသိပေမယ့် ကိုယ့်ကိုစောင်းပြောလိုက်သလိုပင်။ ပိုအားငယ်သွားသည်။ အခန်းထဲမှာ လှဲနေရင်း ခဏတော့ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။ နီးလာတော့ ပိုတောင် ကိုက်ခဲနေသည့်အပြင် အဖျားပါတက်လာပြီး ချမ်းတုန်လာတာ အိပ်ရာထဲကတောင် မထနိုင်တာမို့ အခန်းထရံကို ပုတ်ပြီး ဘေးခန်းက မကြီး မငယ်တို့ ညီအစ်မကို ခေါ်ရသည်။

“မကြီးရေ . . . မငယ်ရေ မျိုး ဖျားနေတာ မထနိုင်လို့ ရေနွေးလေးနည်းနည်း ကြိုပေးပါလားဟင်”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်မ”

ရေနွေးလာပိုရင်း မျိုးပျိုးရဲ့ နဖူးကို စမ်းကြည့်သည်။

“အာ . . . အစ်မ အတော်ပူနေတာပဲ ဆေးခန်းသွားပါလား”

“မသွားတော့ပါဘူး ညီမရယ်၊ (Biogesic)လေးသောက်လိုက်ရင် သက်သာသွားမှာပါ”

“အခုဆို . . . ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပေးမယ် အစ်မ၊ ခေါက်ဆွဲလေးစားပြီး”

ဆေးသောက်လိုက်၊ အဆောင်မှူးကို သမီး သွားပြောလိုက်ဦးမယ်”

တားချိန်တောင်မရခင် မငယ်က လှစ်ခနဲ ထွက်သွားသည်။

ဒုက္ခပဲ အဆောင်မှူးက လူပါး၊ လူကဲခတ်တော်သူမို့ ရိပ်မိကုန်မှဖြင့် လို့ တွေးမိသည်။

နာကျင်ကိုက်ခဲမှုကို သည်းမခံနိုင်တော့လည်း သည်းခံကျော်ဖြတ်ရင်း တညည်းညည်း တညူညူနဲ့ မိုးလင်းသွားသည်။ မိုးလင်းတော့ ဘေးခန်းက မကြီးနှင့်မငယ်က မျိုးမျိုး တစ်ညလုံး နေမကောင်းလို့ ညည်းနေတဲ့ အကြောင်း အန်တီအေးကို သွားပြောလို့ထင်သည်။ အန်တီအေး ဆန်ပြုတ် တစ်ပန်းကန်နှင့် ဆေးတစ်ကတ်ကိုင်ပြီး ရောက်လာသည်။ ကိုယ်က မဟုတ်တာ လုပ်ထားတဲ့သူဆိုတော့ အန်တီအေးကိုမြင်ရုံနဲ့ သတိပါ လစ်ချင်ချင်ဖြစ်အောင် ကြောက်သွားသည်။

“မျိုးမျိုး တအားတွေ ဖျားနေတယ်ဆို”

“ဟုတ် အန်တီအေး”

“အန်တီအေး ဆန်ပြုတ်ပူပူလေး ပြုတ်လာတယ်၊ ထ မျက်နှာသစ်ပြီး သောက်လိုက်၊ ဆေးလေးဘာလေးလည်း သောက်ရအောင် ထ ထ သမီး။ ဟဲ့ မငယ် နင်တွဲပြီး အိပ်သာလိုက်ပို့လိုက်”

အိပ်ရာထဲခွေနေရာကနေ မျိုးမျိုးထရပ်လိုက်သည်နှင့် ဆီးစပ်ထဲက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ထိုးအောင့်လာပြီး ဆီးစပ်ကိုဖိကာ ခွေကျသွားသည်။ ပေါင်တစ်လျှောက် ပူခနဲဖြစ်လာပြီး သွေးစတချို့ ခြေထောက်ပေါ်စီးကျလာသည်။ မိုက်ခနဲမှူးပြီး မျိုးမျိုး ယိုင်သွားတော့သည်။

“အာ”

“မကြီးမျိုး...မကြီးမျိုး”

မျိုးမျိုး ထိတ်လန့်ကြီးစွာနဲ့ အန်တီအေးမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်

ပိသည်။ မျိုးမျိုး ခြေထောက်ပေါ်က သွေးစီးကြောင်းတွေ ပေါင်မှာ၊ အန်တီ အေးက -

“သမီး...နင် ကလေး ပျက်တာလား၊ ကလေးဖျက်ချထားတာလား”

“ဟုတ်...အန်တီအေး” မတတ်နိုင်တော့ ဝန်ခံလိုက်ရသည်။

“နင်တို့ဟာတွေလေ...ငါဒီလောက် ဆုံးမနေတာ၊ စည်းကမ်း တင်းကျပ်နေတာတောင်မှ ပေါက်ကရတွေဖြစ်လာကြတယ်။ ဒီလိုတွေလုပ်တာ သေတတ်တယ်ဆိုတာရော နားလည်လား။ ကဲ...မကြီး မငယ် သူ့အထုပ်တွေ သိမ်းပြီး (taxi) ငှားပြီး ဆေးရုံပို့ဖို့ပြင်တော့၊ ပြီးတော့ မျိုးမျိုး အားတော့နာပါရဲ့၊ ငါ့အဆောင်ရဲ့ စည်းကမ်းမို့လို့ ဆေးရုံဆင်းရင်လည်း ဒီအဆောင်ပြန်လာနေလို့ မရတော့ဘူး...နားလည်လား”

ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်လွန်းလို့ အခန်းထောင့်လေးကိုမိုပြီး ထိုင်နေမိတော့သည်။ မငိုဘဲ မျက်ရည်က သူ့အလိုလိုစီးကျလာသည်။ ဘဝမှာ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ဦးမယ်ကတော့ ဘာမှမသိနိုင်။ မငယ်တို့ညီအစ်မကတော့ မျိုးမျိုး ပစ္စည်းတွေကို ဆေးရုံသွားဖို့ သိမ်းပေးနေကြသည်။

တကယ်က ဆေးရုံလည်း မသွားချင်ပါ။ သေသာ သေလိုက်ချင်ပါသည်။ သေဖို့ဆိုတာကလည်း ကျောတစ်ခင်းစာနေရာတော့ လိုသေးသည်မို့ လောလောဆယ် သေစရာနေရာရှာဖို့ မဖြစ်နိုင်သေးခင် ဆေးရုံကိုပဲ သွားလိုက်ရမှာပါပဲ။ မငယ်က -

“မကြီးမျိုး၊ ညီမ (taxi) သွားငှားပေးမယ်၊ ဆေးရုံကို တစ်ယောက်တည်းရော သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား။ မကြီး ငါတို့ဆေးရုံကို လိုက်ပို့ကြရအောင်”

“ဟဲ့...ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါတို့ကိုပါရောပြီး အဆောင်ပေါ်ကဆင်းဆိုပြီး နင်ချနေမှ ငါတို့ပါ နေစရာပျောက်နေမယ်”

“ရပါတယ် ညီမတို့ရယ်...မျိုးမျိုးကြောင့် ဘယ်သူမှ အနေမဝက်

ရေချင်ပါဘူး၊ မျိုးမျိုး ကိုယ့်ဘာသာပဲ သွားလိုက်ပါ့မယ်...ဟူး”

(taxi)ရောက်လာတော့ ပစ္စည်းတွေဝိုင်းတင်ပေးကြသည်။
တကယ်က ဆေးရုံသွားတက်တာမဟုတ်၊ အဆောင်ပေါ်က တစ်ခါတည်း
ဖြောင်းဆင်းရတာမို့ ပစ္စည်းတွေအားလုံး တစ်ခါတည်း သယ်သွားရသည်။
(taxi)ပေါ်ပစ္စည်းတွေ တင်ပြီးတဲ့အခါ အန်တီအေးက စိတ်မကောင်းတဲ့
မျက်နှာနဲ့ ပိုက်ဆံနှစ်သောင်း ထုတ်ပေးသည်။

“ရော့...သမီး ဆေးရုံတက်ရင် အားရှိတာ ဝယ်စားဖို့” တဲ့။

ပြန်လာဖို့တော့မခေါ်၊ စပ်စုကြည့်နဲ့ကြည့်နေကြတဲ့ မျက်လုံးပေါင်း
များစွာကို မသိယောင်ဆောင်ရင်း ကားပေါ်တက် ထွက်ခဲ့သည်ကားဆရာက -

“ဘယ်ဆေးရုံ သွားမှာလဲ ကလေးမ”

“ရှင်...ဟို ဘယ်ဆေးရုံဖြစ်ဖြစ်ပါ”

“ဟ...အဲ့သလိုသွားလို့ ဘယ်ရလိမ့်မတုံး၊ ညည်း ဘာရောဂါပြမယ်
ပေါ်မူတည်ပြီး ဆေးရုံရွေးပြီး သွားပြရမှာလေ။ နို့မို့ဆို ငါက စိတ်ရောဂါအထူးကု
ဆေးရုံ ပို့ပေးလိုက်ရင် ညည်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟို...ဟို ကလေးပျက်ကျတာ” ကိုယ်ကရှက်လို့ လေသံတိုးတိုး
လေးနဲ့ ပြောကာမှ သူက -

“ဟေ...ဘာဖြစ်တယ် ဘာရောဂါ”

အသံကျယ်ကြီးနဲ့ ပြန်မေးနေပါသည်။ ဒီရက်ပိုင်း သိုဝှက်ခံစားနေရ
တဲ့ သိမ်ငယ်မူတွေ၊ ရှက်ရွံ့အားငယ်မူတွေက တစ်ချက်ပေါက်ထွက်ပြီး
ကားဆရာနောက်ကျောကို မျက်နှာထားမာမာနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး အသံကျယ်
ကျယ် ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ကလေးပျက်ချထားတာ...ဘာဖြစ်တုံး”

“ဟေ” ကားဆရာ အဘိုးကြီးလည်း တအံ့တဩနဲ့ နောက်ပြန်လှည့်

ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အင်း... ဒါဆိုရင် မြောက်ဥက္ကလာဆေးရုံပဲ ဝိုပေးရမှာပေါ့”

မြောက်ဥက္ကလာဆေးရုံရောက်တော့ ပြင်ပလူနာဌာနအထိ ကားဆရာကြီးက ပစ္စည်းတွေလိုက်ချပေးပါသည်။ ကားခရုင်းပေးတော့ “ခေတ်ကာလ သားသမီးတွေများကွာ” လို့ ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းပြီး ပြန်ထွက်သွားပါသည်။

ပြင်ပလူနာဌာနမှာ ဆရာဝန်တွေကမေးတော့ ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်း မျိုးမျိုးက ရေပုံးဆွဲ ချော်လဲ သွေးဆင်းလာသည်ဟု ပြောပြတာ အဆင်ပြေပေမယ့် ပြဿနာက သားဖွားမီးယပ်ဌာနကိုရောက်မှ ပြဿနာကစတော့သည်။

OG ဆရာဝန်က မိန်းမကိုယ်ထဲနို့ကစမ်းလိုက်တော့ ဆေးပြားတစ်ပြားနဲ့ သစ်ကိုင်းခြောက်လိုလို ပစ္စည်းတစ်ခုပါလာသည်။ အသက်နဲ့ရင်း နေရသည့်အချိန်မှာတောင် ရေပုံးဆွဲချော်လဲဟု လိမ်ပြောရကောင်းလားဆိုပြီး မျိုးမျိုးကို ဆူလိုက်တာ မိုးကိုမွှန်နေရောပဲ။ ဆူသာဆူလိုက်သည်။ အသေအချာတော့ လုပ်ပေးပါသည်။ ထိုးဆေးထိုး ပုလင်းချိတ်ပြီးတာနဲ့ တော်တော်လေး သက်သာလာခဲ့သည်။ Ultrasound သွားရိုက်ဆိုပြီး စာရွက် တစ်ရွက်နှင့် သွားခိုင်းတော့ တစ်ယောက်တည်း ယိုင်တိုင်ယိုင်တိုင်နှင့် သွားရိုက်ရသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ မျိုးမျိုး နပ်သွားပြီ၊ ဓာတ်မှန်ဆရာဝန်က ဘာဖြစ်လို့ ရိုက်ရတာလဲမေးတော့ အဆူမခံရအောင် တစ်ခါတည်း ဒဲ့ဖြေပေးလိုက် သည်။

“ကလေးသွားဖျက်ချထားတာ၊ သွေးတွေဆင်းလာလို့”

Ultrasound ရိုက်သည့်ဆရာဝန်မက -

“ညီမ ကံကောင်းလိုက်တာ . . . ဝိုက်ထဲက ကလေးက အနေအထား
ရော၊ လှုပ်ရှားမှုရော အကုန်ကောင်းတယ်။ စိတ်ပူစရာမရှိဘူး သိလား။”

သူက ကံကောင်းလိုက်တာဆိုမှ ငါတော့ စားစရာလည်းမရှိ၊ နေရာ
လည်းမရှိ၊ ဝိုက်တစ်လုံးနဲ့ရှေ့ကို ဘယ်လိုဆက်လျှောက်ရမလဲ မသိဘူးဟု
တွေးကာ စိတ်ပူပြီး မျက်ရည်ကျပြန်သည်။

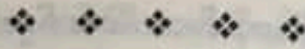
ဒီလိုနဲ့ဆေးရုံပေါ်မှာ မျိုးမျိုးတစ်ယောက် ငါးရက်ခန့် ဆေးကုလိုက်ရ
သည်။ ဘေးရင်က လူနာတွေ ကျွေးတာစားလိုက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဆေးရုံမှာ
လာဝေခြမ်းတဲ့ အလှူထမင်းလေးစားလိုက်နဲ့ ငတ်တော့မငတ်ခဲ့။ ဆေးရုံက
အလကားပေးတဲ့ ဆေးရှိသလို ကိုယ်တိုင်က စိုက်ထုတ်ဝယ်ရတဲ့ဆေးတွေ
လည်း ရှိတာမို့ ပါသမျှပိုက်ဆံလေးလည်း လုံးပါးပါးလာသည်။

ဆေးရုံဆင်းလို့ရပြီလို့ပြောပြီး ဆေးရုံဆင်းဖို့ လက်မှတ်ထုတ်ပေး
သည့် သူနာပြုဆရာမကြီးကို မဆင်းပါရစေနဲ့ သွားစရာနေရာလည်းမရှိ၊ စား
ရော ပိုက်ဆံလည်း တစ်ပြားမှမရှိတော့လို့ပါဟု ငိုပြီးတောင်းပန်တော့ သူနာပြု
ဆရာမကြီးက ဆေးလူမှုဆက်ဆံရေးဌာနကို အကြောင်းကြားပေးသည်။

လူနာတွေရဲ့ အခက်အခဲကို ဖြေရှင်းရတဲ့ ဆေးလူမှုဆက်ဆံရေးဌာန
က မျိုးမျိုးပြောတဲ့ ဟိုးအရင်လိပ်စာအတိုင်း မွေးစားမိဘတွေဆီကို ဆက်သွယ်
ပေးခဲ့ကြသည်။ မွေးစားမိဘဆိုသူတွေက မိမိတို့နှင့်မဆိုင်ကြောင်း၊ မိမိတို့အိမ်
မှာ အိမ်ဖော်လာလုပ်သွားသူသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဝိုက်တစ်လုံးနှင့်လည်း မိမိတို့
လက်မခံနိုင်ကြောင်း အကြောင်းပြန်လိုက်တော့ နောက်ဆုံး ဖမ်းဆွဲမိတဲ့
ကောက်ရိုး တစ်မျှင်ပါ ပျောက်ရလေပြီ။

နောက်ဆုံးတော့ ဆေးရုံကပဲ စီမံပေး။ ဆက်သွယ်အကူအညီ
တောင်းပေးလို့ တစ်ကိုယ်ရေမိခင်တွေကို ပီးဖွားဖို့ ကူညီပေးနေတဲ့ သန်လျင်
က မြင်းပိုရ်မေတ္တာ(ခိုနားရာ)ဆိုတဲ့ ဂေဟာကိုရောက်ခဲ့ပြီး မျိုးမျိုးဘဝ

တစ်ဆစ်ချိုး ပြောင်းခဲ့ရသည်။

ဘာလို့တစ်ဆစ်ချိုးလို့ဆိုတာလည်းဆိုတော့ ကိုယ်ဝန်ငါးလကျော်မှာ ဒီဂေဟာကို ရောက်သည်။ ဆရာမနဲ့ အန်တီအိတို့ရဲ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ မျိုးမျိုးတို့ တစ်ကိုယ်ရေမိခင်များအားလုံး တစ်သားတည်း နေကြ၊ စားကြရသည်။

ကိုယ့်ဘဝမှာလည်းအဆွေအမျိုးဆိုလို့ရော ဖွားဖက်တော်လို့ ပြောနိုင်တာရောက ဒုက္ခတစ်ခုတည်းသာရှိသည်မို့ ပိသားစုဆန်တဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ဒီနေရာကို မျိုးမျိုး အရမ်းသဘောကျသည်။ ဒီနေရာလေးဟာ မျိုးမျိုးဘဝရဲ့ ဒုတိယအိမ်ပါပဲ။

ဒီလိုနှင့်ဂေဟာမှာ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ဖြတ်သန်းရင်း သားသားကို ဗိုက်ခွဲမွေးခဲ့သည်။ ဘဝမှာ ပိုင်ဆိုင်ရာ၊ တွယ်တာရာ ဘာမှမရှိတာကြောင့် ဒီသားလေးမွေးပြီးမှ တန်ဖိုးရှိသော ပိုင်ဆိုင်မှုတစ်ခု ရှိလာသယောင် ထင်ပိသည်။ ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိသော သွေးဆူနေသောကာလက ဖျက်ချဖို့ သတ်ပစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် သားမျက်နှာကို မြင်လိုက်ကတည်းက "အမေအရမ်းမှားခဲ့တယ် သားရယ်" ဟု နောင်တနှင့် တတွတ်တွတ် ရွတ်နေပိခဲ့သည်။

ခိုးနားရာမှာ မှီခိုခဲ့တဲ့ကာလခြောက်လကျော်လာသောအခါ အေးချမ်းသယောင် ရှိလာပြီး ပူပင်လာရပြန်သည်။ ဂေဟာ၏စည်းကမ်းတွေ အရ ကလေးမွေးပြီးသုံးလပြည့်လျှင် ပြန်ရမည်။ သားလေးမွေးပြီး တစ်လကျော်လာပြီဖြစ်၍ မျိုးမျိုးပြန်ရက် နီးလာပြီဖြစ်သည်။

ပြန်ရက်သာနီးလာပေမယ့် ဘယ်ကိုပြန်ရမယ်မှန်းမသိ၊ အဆောင်ငှားနေစရာ ပိုက်ဆံလည်း နုတ္တိ၊ ရနိုင်သမျှအလုပ်ကို စုံစမ်းကြည့်ပေမယ့် မရနိုင်သေးသည်မို့ နို့တိုက်ရင်း၊ ကလေးမျက်နှာကြည့်ရင်း ရသမျှ ဘုရားစာတွေပဲ အခါခါ ရွတ်နေခဲ့ရသည်။

ရွတ်တဲ့ဘုရားစာတွေရဲ့တန်ခိုးကြောင့်ပဲလား တစ်သက်မှာ တစ်ခါတော့ ကံကောင်းတဲ့အချိန်ရောက်လာလို့လားတော့မသိ။ ဂေဟာမှာ အလုပ်လုပ်တဲ့ မစောပြည့် အလုပ်ထွက်သွားတော့ အလုပ်လုပ်ဖို့ လူလိုလာသည်။

အဲ့ဒီအချိန်က ဂေဟာမှာနေတဲ့ သူတွေထဲမှာ မျိုးမျိုးက အသက်အကြီးဆုံးနှင့် ဂေဟာမှာနေလာတာ အကြာဆုံးဖြစ်နေလေတော့ ဆရာမတို့ရဲ့ အားအကိုးရဆုံးလူ ဖြစ်လာသည်။ အလုပ်ထွက်သွားတဲ့ မစောပြည့်တာဝန်တွေကို မျိုးမျိုးဘက်က မျှထမ်းကူညီလာတော့ ဆရာမတို့ဘက်ကလည်း မျိုးမျိုးကို မစောပြည့်ရဲ့နေရာမှာပဲ အလုပ်ဆက်ဝင်လုပ်ဖို့ ကမ်းလှမ်းလာသည်။

ဘဝမှာ စေတနာမှန်လျှင်တော့ ကံအကျိုးပေးကောင်းလာတတ်စမြဲလေ။ အခုတော့ ဒီဂေဟာလေး၊ ဒီနေရာလေးမှာ သားလေးနှင့်အတူနေရင်း ကိုယ်ခိုတဲ့ အရိပ်လေးကို ကျေးဇူးတင်စိတ်လေးနှင့် ကူညီပေးရင်း ဘဝတူညီမငယ်လေးများကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့်စောင့်ရှောက်ရင်း မျိုးမျိုးတို့ သားအမိဘဝ အမိပွယ်ပြည့်စုံလာသယောင်။

မျိုးမျိုးရဲ့သားဖြစ်လို့ "ပိုးဖြူ" ဟု ဆရာမက နာမည်ပေးထားသော သားလေးကို အရင်တုန်းက ကလေးမွေးစားချင်လို့ လာကြတဲ့ မိဘတွေလာလို့ "ဟယ် ကလေးလေးက ချစ်စရာလေး မွေးစားချင်လို့" ဆိုပြီး တောင်းကြရင် မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက် မျက်နှာထားမာမာနှင့် ငြင်းတတ်သော မျိုးမျိုးလည်း အခုတော့ "မပေးနိုင်ပါဘူး" ဟူ၍ ပြုံးပြုံးလေး ဖြေတတ်လာသည်။

လာမှီခိုကြတဲ့ ညီမငယ်တွေထဲမှာ တစ်ခါတစ်ရံ စည်းကမ်းမလိုက်နာတဲ့သူတွေ ပါလာရင် မြည်တွန်တောက်တီးရင်း၊ သွန်သင်ရင်း၊ လုပ်စရာရှိတာလေးတွေ အဆက်မပြတ်လုပ်ရင်း၊ ဆရာမပြောပြတဲ့ ကုသိုလ်နဲ့ယှဉ်ပြီးရတဲ့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ဘဝဆိုတာလေးအဖြစ်နဲ့ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝစွာပင် ခိုနားရာဆိုတဲ့ ပရဟိတလှေကြီးပေါ်မှာ သားအမိနှစ်ယောက် ဘဝကို လှော်

စတ်ဖြတ်သန်းနေဦးမှာပါပဲ။

ဒါကတော့ အခု ခိုနားရာရဲ့ အချစ်တော် မျောက်မူးလဲ ပိုးဖြူလေးရဲ့
မေမေ မြင်းပိုရ်ပေတ္တာ ခိုနားရာရဲ့ ဂေဟာမှူး ဒေါ်မျိုးမျိုးအကြောင်းပါ။

ကျွန်မ မဖောသေးပါ

ခရီးသွားရာသီမို့ ဒီရက်ပိုင်းဆေးခန်းမှာ လူနာပါးပါးပါးပါးပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံရလျှင် ဆေးခန်းမှာ လူနာများလျှင် ပိုက်ဆံရလို့ပျော်ပြီး လူနာပါးပါးတဲ့အခါတွေမှာတော့ ကျွန်မအတွက် ပိုက်ဆံထပ်ရှာရတာ ပိုခက်ခဲတဲ့ အချိန်ပိုရလို့ ပျော်ပါသည်။ ဒီပရဟိတအလုပ်တွေ မလုပ်ခင်ကတည်းက အိမ်ထောင်ဦးစီး၊ အိမ်ရှင်မ၊ ဒရိုင်ဘာ၊ အိမ်ဖော်၊ ကျူရှင်ဆရာမစသည့် ဗဟိုအဆင့်တာဝန်ကြီးများအားလုံးကို သိမ်းကျုံးအာဏာသိမ်းထားသော ကျွန်မသည် မိုနားရာဂေဟာ တည်ထောင်ပြီးသည့်နောက်မှာ ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဆိုတာ ရွှေထက်ရှားလာခဲ့သည်။

ဒါပေသိ ဆေးခန်းမှာ လူနာပါးလို့ အချိန်နည်းနည်းပိုတဲ့နေ့တွေမှာ ဆို ညနေဈေးလေး ပြေးဝယ်ပြီး မပိုက်လေးတွေအတွက် ညနေခင်းစာ အဆာ ပြေ ချဉ်ငန်စပ်လေးတွေ တစ်မျိုးမျိုး လုပ်ကျွေးဖြစ်သည်။ ဒီတစ်ပတ်လည်း မပိုက်လေးတစ်ယောက်က "စမိုင် စားချင်လိုက်တာ ဆရာမရယ်" လို့ ချစ်ခြင်း တပ်ပြလာပါသည်။

ပိုက်ကြီးသည်တို့ မည်သည် စားချင်တာလေးများ မစားရရင် ရင်ထဲ မှာ ဟာတာတာနဲ့ ဝမ်းနည်းသလို စိတ်ပျက်အားငယ်သလို ဖြစ်နေတတ်တာပို ကိုယ်ချင်းလည်းစာပါသည်။

ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ရှိတုန်းကရော၊ ကိုယ်တာဝန်ကျတာက တောမှာ၊ တောမှ တစ်ရက်မှာ မြို့ကိုတက်တဲ့ကား နံနက်စောစောကြီးမှာမှ တစ်စီး သာရှိတဲ့တော။ ဈေးဆိုလည်း ငါးရက်နေမှ တစ်ဈေးဖြစ်တဲ့ရွာ။ အဲဒီလိုအရပ် မှာ ပိုက်ကြီးပေမယ့် စားချင်တာက ဟမ်ဘာဂါမှ မန္တလေးကျုံးနံ့ဘေးက Cafe Cityဆိုတဲ့ ဆိုင်မှာကိုထိုင်ပြီး စားချင်တာ။ မစားရမချင်း စိတ်ထဲဘယ်လို အဆင်မပြေမှန်းကို မသိ။ အရမ်းဝေးတယ် ဘာညာနဲ့ အိညောင့် လုပ်နေတဲ့ ယောက်ျားကို အပြတ်ရာသေပေးလိုက်သည်။

"အစ်ကို...နင်လေ ဒီတစ်ဦး(သားဦး)ကိုယ်ဝန်မှာတောင်မှ ငါ စား ချင်တာလေး ဝယ်မကျွေးဘူးဆိုရင် ငါနောက်တစ်ခါ ဘယ်တော့မှ ပိုက်မကြီး တော့ဘူး သိလား...ဒီကလေးက ငါ့တစ်သက်မှာ ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံးမွေး တာပဲ"

"ဟာ...ဒီလောက်တောင်လိုလား ဝတုတ်ရယ်"

"ပြီးတော့ မန္တလေးကျုံးနဲ့ဟမ်ဘာဂါ ဘာမှမဆိုင်တာကို"

"လိုတယ်...ငါ ဟမ်ဘာဂါကို မန္တလေးကျုံးကိုကြည့်ပြီး စားချင်တာ လဲတောင်သေတော့မယ်။ နင်ဝယ်မကျွေးဘူး မှတ်ထားနော် တစ်သက်လုံး"

ငါလည်း မှတ်ထားမယ်”

အဲဒီလောက်ထိ ပြဿနာရှာလိုက်မှ ယောက်ျားက လိုက်ပို့တာပါ။
လင်မယားနှစ်ယောက် ကားစင်းလုံးငှားပြီး မန္တလေးကို ဟမ်ဘာဂါစား ထွက်
ကြတာကိုလည်း သတိရဖြစ်ပါသည်။

အေးလေ...ငါမှ မဖြည့်ပေးရင် သူတို့ဆန္ဒ ဘယ်သူမှ မဖြည့်ပေးနိုင်
မည့်အတူတူ စပိုင်ချက်ကျွေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ဖြစ်သည်။ ခက်တာက ကိုယ်လည်း
စပိုင် မချက်တတ်။ မွတ်စလင်သူငယ်ချင်းမကို ချက်နည်းနဲ့ ဈေးစာရင်းရေး
ခိုင်းပြီး ကြိုးစားပမ်းစား လက်စွမ်းပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မရဲ့ ညီမ ဝိုက်လေးတွေက ဒီတစ်ခုတော့ အရမ်းကောင်းသည်။
ကျွန်မ ဘာလုပ်ကျွေးသည်ဖြစ်စေ ချိုချင်ခါးတစ်ခါမှ မဝေဖန်ကြ၊ အသားကုန်
ဆွဲကြသည်ချည်းပင်။ ဆရာမလက်ရာမို့မပြောရဲတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်လေ။

ဒီနေ့မနက် ခိုနားရာကိုရောက်တော့ မနေ့ကချက်သည့် စပိုင် လက်
ကျန်ကို နည်းနည်းအားပေးလိုက်ပြီးတော့ ကျွန်မရဲ့မွေးကင်းစကလေးတွေ
နေကောင်း၊ မကောင်းကို တစ်ချက်သတိထားကြည့်နေစဉ် ကျွန်မဘေးကို
သိရှိရောက်လာခဲ့သည်။ သူမလေးက အသက်(၂၀)အရွယ် ကိုယ်ဝန်ဆောင်
လေး။ သွေးတိုးနေသည်မို့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကတောင် ဆေးရုံတက်လိုက်ရပြီး
ကိုယ်ဝန်လနသေးလို့ ဆေးရုံမှ ပြန်ဆင်းလာရတာဖြစ်သည်။ ဒီနေ့တော့
သနပ်ခါးအဖွေးသားလေးနှင့်မို့ နေကောင်းနေပုံပါပဲ။

“သဲပို...သမီး နေကောင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာမ”

“ဒီမနက်... သွေးပေါင် ဘယ်လောက်လဲ”

“၁၄၀/၉၀ ဆရာမ”

“တက်နေသေးတာပဲနော်...ဆီးနည်းတာ၊ မျက်လုံးဝါတာ၊ ကလေး

အလှုပ်နည်းတာရှိရင် ဆရာမကို ချက်ချင်းပြောနော်။ ပွေးဖို့ရက်ကတော့ ဝေးနေသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာမ”

သူမနဲ့စကားပြောပြီးတော့ အောင်ချမ်းသာ(၃)ရပ်ကွက်မှာရှိတဲ့ ဆောက်လုပ်ဆဲ မြင်းမိုရ်မေတ္တာ အဆောက်အဦဘက်ကို သွားကြည့်ပြီး ကိုယ့်ထမင်းဖိုးရှာဖို့ ဆေးခန်းကို ဝင်လိုက်သည်။ ဆေးခန်းမှာ လူနာကြည့်ဖို့ နှစ်ယောက်သာကြည့်ပြီးသေးသည် မျိုးမျိုးဆီက ဖုန်းဝင်လာတော့သည်။

“ဆရာမ...အိမ်မှာ မသဲပို...ကလေးထွက်သွားပြီ”

“ဟင်...ခုနကတောင် ဆရာမနဲ့စကား ပြောနေတာပဲ၊ သူ့ဗိုက်နာတာ ဘာလို့မပြောတာလဲ”

“သူ့ဗိုက်လည်း မနာလိုက်ဘူးထင်တယ် ဆရာမ၊ အိမ်ပေါ်ကနေ အော်ခေါ်လို့ သမီးတက်ကြည့်တာ ကလေးက အကောင်လိုက် အပြင်ရောက်နေပြီ”

“ဟေ” ကားသော့ယူပြီး ဆေးခန်းထဲက အူရားဖားရား ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ကြည့်လက်စလူနာကိုပင် ခွင့်မတောင်းမိခဲ့ မတတ်နိုင်၊ ဟိုဘက်က အသက်က နှစ်သက်လေ ပိုအရေးကြီးသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မရဲ့ဆရာမတွေ လူနာကို တောင်းပန်ကြလိမ့်မပေါ့။

Ultrasoundရိုက်ရင်းပြေးထွက်လာတာမို့ လူနာကြည့်စဉ်စွပ်ထားတဲ့ လက်အိတ်တစ်ဖက်တောင် မချွတ်မိခဲ့။ ကားမောင်းရင်း မျိုးမျိုးကို ဖုန်းပြန်ခေါ်ပြီး-

“မျိုးမျိုးရေ...ဟိုတစ်ခါ deliveryနဲ့ လာတဲ့အထုပ်လေးမှတ်မိလား ဆရာမ သေချာသိမ်းထားလို့ မှာထားတဲ့ delivery kitလေး သဲပိုဘေးနားမှာ ချထား၊ လိုရမည်ရ ရေနွေးအိုးတည်ထား၊ ဆေးရုံပြေးဖို့ အထုပ်အပိုးတွေ

တရွက်စာတမ်းတွေပြင်ထား၊ Ambulanceခေါ်ထား၊ နောက်ပြီး ကလေးကို အနီးလေးငါးထပ်နဲ့ နွေးအောင် ထုပ်ထား”

“ကလေးကို သမီးမကိုင်ရဲဘူး ဆရာမ၊ ချက်ကြိုးရော အချင်းရော တန်းလန်းကြီး ဖြစ်နေသေးတာ”

“အင်း ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

မွေးကင်းစ သွေးအလိမ်းလိမ်း၊ အညစ်အကြေး အထပ်ထပ်နဲ့ ကလေးကို ကြည့်ရဲကိုင်ရဲသူက တော်တော်ရှားသည်လေ။

“အခုဆို...အန်တီအိရော”

“အန်တီအိက အောက်ထပ်မှာ၊ လိုတာကိုသာ လှမ်းပြော သူလုပ် ပေးမယ်တဲ့...တက်မလာရဲဘူးတဲ့” ကဲ...အေးတာပဲ။

“အေး...အဲ့ဒါဆို ဆရာမ အမြန်ဆုံးရောက်အောင် လာခဲ့မယ်၊ ဆရာမပြောတာလေးတွေပဲ အဆင်သင့် လုပ်ထားလိုက် သိလား...ရောက် တော့မယ်”

တံတားအသစ်ဆောက်လုပ်နေသည့်အတွက် လမ်းအလွန်ကျပ် သော၊ ကားအလွန်ပိတ်သော သန်လျင်သည် ထိုနေ့က ထိုကလေးနှင့် ထိုအပေ၏ အသက်ကို အချိန်မီကယ်တင်ရန် ကူညီခဲ့သည် ပြောရမည်။ ကားပိတ်မနေခဲ့၍ ဆေးခန်းကနေ ခိုနားရာကို တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်အတွင်း ကျွန်မ ရောက်သွားခဲ့သည်။ မြဲထဲကို ကားထည့်နေရင် ကြာနေမှာစိုးသဖြင့် ကားကိုမြဲပြင်မှာသာ ရပ်ခဲ့ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်သွားခဲ့သည်။

အခန်းထဲမှာ သဲပိုဆိုသည့် ကလေးမလေး ဖြစ်နေပုံမြင်ကွင်းကို ကျွန်မ ဒီတစ်သက် မေ့နိုင်မည်မဟုတ်။ ဓာတ်သုတွေရဲ့ ဖျက်လုံးထဲလည်း မြင်နိုင်အောင်လည်း ရေးနိုင်မည် မထင်ပါ။

အသက်နှစ်ဆယ်တောင်မပြည့်သေးသည့် ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်

မိန်းမငယ်လေးဟာ အခန်းထောင့် ကြမ်းပြင်တစ်နေရာမှာ ဒူးနှစ်ချောင်း ထောင်၊ ပေါင်နှစ်ဖက်ကားပြီး ထဘီက ခါးမှာအကွင်းလိုက် လုံးထွေးကာ ခါး အောက်ပိုင်းမှာ အဝတ်မရှိတော့ဘဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရှာတာပါ။ ထောင်ထား တဲ့ ဒူးခေါင်းနှစ်ဖက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း သူမရဲ့ ပေါင်ကြား သွေးအိုင်ကြီးထဲက အချင်းပေါ်မှာ မှောက်လျက်လေးကျနေတဲ့ မွေးကင်းစကလေးငယ်လေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မယုံကြည်မှုတွေ၊ ကြောက်ရွံ့မှု တွေ၊ နာကျင်မှုတွေနဲ့ ရောနေတဲ့ သူမမျက်နှာမှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေရော၊ မျက်ရည်တွေရော ရောထွေးနေပါသည်။

“သမီး ...သဲပို”

သူမနာမည်လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ဖွေးဆုတ်ပြီး ချွေးသီးချွေးပေါက် တွေ သီးနေတဲ့ မျက်နှာလေးမော့ကြည့်လာပါသည်။ သူမ မျက်လုံးတွေ ချာချာ လည်နေပါပြီ။ ကြည့်ရတာ ကလေးထွက်သွားပြီးမှ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ သိချင်လို့ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်လိုက်ကာမှ ကြောက်လန့်ပြီး shockပါ ရသွား သည် ထင်သည်။

“ဆရာမ”

ကျွန်မကို အခန်းဝမှာ လှမ်းမြင်လိုက်တော့ နှုတ်ခမ်းလေးလှုပ်ရုံ သူမ လှမ်းခေါ်သည်။ အားကိုးရှိကာမှ စိတ်လျော့လိုက်သည်ထင် မျက်လုံးလန်ပြီး လူပါ နောက်လန်ကျသွားတော့သည်။ ကျွန်မ ကမန်းကတန်းပြေးကာ လှမ်းပွေ့လိုက်ရသည်။

“သဲပို ...မကြောက်နဲ့နော် ...ဆရာမရှိတယ်”

သူမကိုအားပေးရင်း ဘေးနားမှာ မျိုးမျိုးစီစဉ်ပေးထားတဲ့ လက်အိတ် ကို စွပ်လိုက်ပြီး လုပ်စရာရှိသည်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုလုပ်ရင်း နှုတ်ကလည်း သူမကိုအားပေးရင်း ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေခဲ့ရပါ

သည်။ တကယ်ပြောတာပါ။ ဒီအခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဒီအမေနဲ့ဒီကလေးရဲ့
ဘဝအပြင် ကျွန်မဘဝကိုပါ အရင်းအနှီးပြုထားရသလို ခံစားခဲ့ရသည်။ သူမ
မျက်လုံးတွေ ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ဖွင့်ပြီး သတိပြန်လည်လာတော့ -

“သဲပို...မကြောက်နဲ့နော်...ဆရာမရှိတယ်၊ ငါတို့ ချက်ချင်း ဆေးရုံ
ရောက်အောင်သွားမှာ”

သူမ သတိနည်းနည်းပြန်လည်တာနဲ့ ပေါင်ကြားသွေးအိုင်ထဲက
အချင်းပေါ်မှောက်ရုံလေးရှိနေသောကလေးကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။
ကလေး သေးသေးလေးက ပြာနမ်းပြီး ငိုဖော်တောင်မရ။

ဘုရား ဘုရား မွေးပြီးတာ ဆယ်မိနစ်ကျော်လောက်ပြီ ခုထိ မငိုသေး
ဘူး။ စိတ်တွေတအားပူနေပေမယ့် အသံမထွက်အောင် ရေရွတ်ရင်း တတ်နိုင်
သရွေ့ပြုစုပေးလိုက်တော့ ကလေးက “ဝါးခနဲ” တစ်ချက် ငိုလာသည်။

ဟူးခနဲ မှုတ်ထုတ်လုက်တဲ့ သက်ပြင်းနဲ့အတူ ကျွန်မပါးပြင်ပေါ်သို့
မျက်ရည်နှစ်ပေါက် ကျလာခဲ့သည်။ ကလေးကိုငိုအောင် ဆက်ကြိုးစား
ပေမယ့် ကလေးက ဆက်မငိုတော့။ မွန်းပြီးအေးစက်နေပုံရသည်။ ချက်ကြိုး
ကို ပြန်ပြန်ဖြတ်၊ ကလေးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး နွေးသွားအောင် အနီးလေးငါး
ထည်လောက်ဖြင့် အထပ်ထပ်ထုပ်ပိုးနေစဉ် ဘေးကလူနာ မသဲပို၏
ပေါင်ကြားကို သွေးတွေ ဝေါခနဲ စီးကျလာသည်။

ဒါပုံမှန်မဟုတ် သွေးသွန်တာဖြစ်သည်။ သူ့ဘာသာကျပြီးသား
ကလေးအချင်းကို စုံမစုံ စစ်ကြည့်သည်။ ဘေးနားမှာ မဝံ့မရဲနဲ့ ရပ်နေတဲ့ မျိုးမျိုး
ကို “တော်သေးတယ်...အချင်းတော့ မကျန်ဘူး သိလား” လို့ ပြောပြီး သဲပို ကိုပဲ
သားအိမ်ဝပ်အောင် လုပ်ပေးရသည်။

သဲပိုကို “သမီးဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်၊ ဆရာမတို့ ချက်ချင်းဆေးရုံသွား
မှာ” သားအိမ်ဝပ်ဆေးတိုးရင်း ပြောနေသည်။ အားပေးစကားမဆုံးခင်မှာပင်

နောက်ထပ်သွန်ချလိုက်တဲ့ သွေးတွေက သွေးပုလင်းမှောက်ချလိုက်သလို ပင်။ တင်ပါးအောက်ဘက်ကနေပြီး လှဲအိပ်နေတဲ့ သူမရဲ့ပခုံးအောက်အထိကို စီးဆင်းပျံ့သည်အထိများသည်။ သွေးပေါင်ချိန်က ၇၀/၅၀ပဲ ကျန်တော့သည်။ စိုးရိမ်စိတ်က ကျွန်မငယ်ထိပ်ကို တက်ဆောင့်နေပြီ။ ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်ပီပီ ဟန်ကိုရင်း -

“မျိုးမျိုးရေ Ambulanceမလာသေးရင်လည်း ဆရာမကားနဲ့ပဲ ဆေးရုံအရောက် သွားလိုက်ရအောင် သူ့ကို အကျီခိုင်းလဲပေး မြန်မြန်လေး”

သွေးအိုင်ထဲက သဲပိုကို ဘေးကကြမ်းပြင်ပေါ်မပြီးရွေ့ သွေးဖြင့်နှစ် နေသော အကျီကိုချွတ်နေရင်ကြာမှာစိုးလို့ ကတ်ကြေးဖြင့် ညှပ်ထုတ်ပစ်ပြီး ခြေဖျားကနေ ကျောကုန်းအထိ ပေနေတဲ့သွေးတွေကို မြန်မြန်သုတ်ပစ်လိုက် သည်။ အကျီလုံချည်အသစ်လဲဖို့ မျိုးမျိုးကို ခိုင်းရသည်။ “မျိုးမျိုး...သမီး အကျီ မြန်မြန်ဝတ်ပေးလိုက်။ ဆရာမ ခြံထဲကို ကားသွားရွေ့လိုက်မယ်”

တကယ်က အခုနေလူနာ shockရနေတုန်း လူနာကို အပြောင်း အရွေ့မလုပ်သင့်တာကောင်းစွာ သိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးဝါး အထူးသဖြင့် သွေးလိုနေတဲ့ အခုအခြေအနေမျိုးမှာ ဆေးရုံကို အချိန်မီရောက်မှပဲ အသက်မိမှာမို့ စွန့်စားပြီး ဆေးရုံကို သယ်ယူဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတာဖြစ် သည်။

အောက်ထပ်ကိုပြေးဆင်းပြီး ကားရွေ့ဖို့ မတ်တတ်ရပ်လိုက်တော့ ခုနက သွေးအိုင်ကြီးက နည်းနည်းလား သွေးနှစ်ပုလင်းစာတော့ရှိသည်။ ဒီ သွေးအိုင်ကြီးကို လူနာမြင်လျှင် ထပ်ပြီး သွေးလန့်နိုင်သလို မတော်တဆ အောက်ထပ်က မပိုက်တွေများ အပေါ်ထပ်တက်လာလို့ တွေ့သွားလျှင်လည်း ကလေးမွေးရင် အဲ့သလောက်တောင် သွေးတွေထွက်သည်ဟု အထင် ရောက်။ ကြောက်စိတ်ပေါက်နိုင်ကြသေးသည်။ ဒီအတိုင်းထားခဲ့လို့မဖြစ် ဒီ

သွေးအိုင်ကို ရှင်းရဲတိုင်ရဲတဲ့ သတ္တိက ဒီအိမ်က ဗန္ဓုလကျွန်မဆီမှာသာ ရှိမည်။

“ငါတစ်ခါတည်း သွေးပါ သုတ်သွားရမှာ” လို့ တွေးရင်း ဘေးနားက ထာပုံထဲက ဘယ်သူ့ထာပုံမှန်းမသိသော ထာပုံလေးငါးထည်လောက်ကို သွေးပုံပေါ်ဖြန့်ခင်းပြီး ကမန်းကတန်း လုံးပြီး သုတ်လိုက်ရသည်။

ဒီလောက်ဆိုရပြီ။ ကျန်တဲ့ သန့်ရှင်းရေးတော့ မဝိုက်တွေ ကြည့်လုပ် ပါစေတော့၊ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလာတော့ ကျွန်မလက်ထဲက ကလေးကို လာယူတဲ့ မအိက ကလေးကိုကြည့်ပြီး -

“ဟင် . . . သဲပို ကလေးလေးကလည်း မည်းလိုက်တာ၊ မည်းမည်း လေးနဲ့ သေးသေးလေးဟဲ့” မှတ်ချက်ပေးသေးသည်။ တကယ်က ကလေးက မည်းတာမဟုတ် မွန်းပြီးပြာနေတာဖြစ်ပြီး သေးနေတာက ပေါင်မပြည့် လမစေ့ လေးနှင့် ထွက်ကျလို့ဖြစ်သည်။ ဘာမှ ပြန်မရှင်းပြနိုင်။ ကားဖင်ဆုတ်ပြီး ခြံဝင်း ထဲကို သွင်းလိုက်သည်။

လှေကားရင်းမှာ တန်းစီပြီး ရပ်နေကြတဲ့ မျက်စိသူငယ်၊ နားသူငယ် နှင့် မဝိုက်လေးတွေထဲက တချို့ကို “သမီးတို့သုံးယောက်လောက် အိမ်ပေါ် တက်ပြီး သဲပိုကိုတွဲပြီး ဆင်းခဲ့။ ကျန်တဲ့လူတွေက ကားနောက်ခန်းကို ပစ္စည်း တွေတင်ကြ ဆေးရုံသွားမယ်။ မြန်မြန်” ပြောနေစဉ်ပဲ အပေါ်ထပ်က မျိုးမျိုးရဲ့ အသံ၊

“ဟဲ့ . . . မသဲ . . . မသဲ သတိထားလေ၊ ဆရာမရေ လုပ်ပါဦး သဲပို သတိလစ်သွားပြန်ပြီ”

“ဟာ”

အိမ်ပေါ်ကိုပြေးတက်တော့ သဲပိုမျက်နှာ ဖြူဖွေးဆုတ်နေပုံက ကြည့်လို့မကောင်းအောင်ပင်။ သွေးခုန်နှုန်းလည်း စမ်းလို့ပင် မမိတော့။ ဆေးရုံ အပြန်ဆုံးရောက်ဖို့လိုသည်။ အောက်ထပ်ကို လူနာပွေ့ပြီး ချသွားဖို့ဆို

တော့လည်း အိမ်မှာက မီးနေသည်နှင့် ဝိုက်ကြီးသည်တွေချည်းသာ။ အလေးအပင်မလိုရတဲ့သူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ မဝိုက်တစ်ယောက်ဆီ လာတွေ့တဲ့ အမေတစ်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းရသည်။

“အစ်မ ခြေရင်းက မ... ကျွန်မက ခေါင်းရင်းက မ မယ် ...မျိုးမျိုးက ကိုယ်လုံးထိန်း”

အဲဒီလို ဖရိုဖရဲနဲ့လူနာကို မပြီး လေ့ကားကဆင်းလာလို့ အောက်ထပ်ရောက်မှ ခေါ်ထားတဲ့ Ambulanceအိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့မိန်းမသုံးယောက် ခက်ခဲစွာမနေတဲ့ သဲဝိုကို Ambulance မောင်းတဲ့ ကောင်လေးက လွယ်ကူစွာ စွေခနဲ ချီပြီး ဆေးရုံသို့ရောက်ခဲ့သည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ သွေးပေါင်ချိန်က သုညသို့ ကပ်သွားပြီ။ OG မမက PPH with shock(သွေးသွန်သွေးလွန်ပြီးသွေးလန့်)သွေးပေါင်ချိန် သုည။ မြတ်သန်တို့ကတော့ လုပ်ချလာပြန်ပြီ လုပ်ဟေ့ O ပေး။ IV Line တွေ နှစ်ခုပြိုင် ဖွင့်ပါဦး”

လိုအပ်တာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ညွှန်ကြားနေရင်းကနေ OGမမက မွေးစကလေးလေးကိုပွေ့ပြီး ခုတင်ခြေရင်းမှာ ရပ်နေတဲ့ ကျွန်မကို လှမ်းမေးပါသည်။

“မြတ်သန့်...နင် မမောသေးဘူးလား” တဲ့။

သူတို့အမြင်မှာတော့ ကျွန်မဟာ ကိုယ်ဝန်သည်တွေ တစ်ဝိုက်ပြီး တစ်ဝိုက်ခေါ်လာ၊ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မွေးပေးနှင့်မို့ အရှုပ်တွေလုပ်ရင်း အလုပ်တွေရှုပ်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီထင်။ မွေးစကလေး ပြာနှမ်းနှမ်းလေးကို ကျွန်မ လက်တစ်ဖက်ပေါ် မှောက်လျက်လေး ချီထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကလေးကျောကုန်းကို အသာလေးအုပ်ကာ ထုပေးနေရင်း ပြုံးပြီး-

“မမောသေးပါဘူး အစ်မရယ်”

ဒီလို ကျွန်မ ကလေးလေးကို ပြုစုနေတာ၊ ကလေးမွန်းလာလို့ဆိုတာ သိနေတဲ့ OGမမက -

“အေးပါ နင့်ကိုလည်း တကယ်ချီးကျူးပါတယ်၊ ကဲ . . .မမောတဲ့ လက်စနဲ့ လူနာအတွက် (O)သွေးနှစ်လုံးရှာပေးဦး၊ လက်ထဲက ကလေးလည်း ဆေးရုံတင်ရမယ်ထင်တယ်။ ကလေးဆောင်ဘက်ကို သွားပြလိုက်ဦးလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ . . .မမ (O)သွေးက သွေးလှူဘဏ်ကနေ ခဏ ချေးပြီး သုံးလိုရမလား မသိဘူး၊ ကျွန်မ သွေးလှူရှင် ပြန်ရှာပေးပါ့မယ်”

“အေး . . .အေး သွေးလှူဘဏ်ကို အစ်မ လှမ်းပြောလိုက်မယ်၊ ညီမ ဘက်က သွေးလှူရှင်တော့ ပြန်ရှာပေးလိုက်”

ကလေးလေးဆေးရုံတင်ပြီးမှ ဆေးခန်းမှာ ပစ်ချထားခဲ့သော လူနာ တွေဆီ ခြေဦးပြန်လှည့်ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို မစောင့်နိုင်တဲ့ လူနာအချို့လည်း ပြန်သွားလေပြီ။

လူနာကြည့်လို့ကုန်မှ နေ့လယ်စာမစားရသေးတာကို ကျွန်မ သတိရလာသည်။ ညနေ လေးနာရီခွဲမှ နေ့လယ်စာကို ချစ်တီးထမင်းဆိုင်မှာ စားသည်။ ဆေးရုံဘက်ကို ခြေဦးပြန်လှည့်တော့ မျိုးမျိုးက ဆီးကြိုသည်။

“ဆရာမ သွေးကနှစ်လုံးသွင်းပြီးပြီ၊ အခုက နောက်ထပ်သွေး ထစ်ပုလင်း လိုနေပြန်ပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သွေးလှူဘဏ်က ခုနက အကြွေးယူထား တဲ့ သွေးနှစ်ပုလင်းတောင် မဆပ်နိုင်သေးဘဲနဲ့ဆိုပြီး မာန်နေပြီ”

“အေးလေး . . .အဲ့ဒါဆို ငါ သွားဆပ်လိုက်မယ်”

“ဘယ်သူဆီကသွေးနဲ့ ဆပ်မှာလဲ ဆရာမ၊ သွေးလှူရှင်မှ မလာသေး တာ”

“ငါ့ဆီကလေ . . .ဆရာမ သွေးလှူထားတာ (၄)လကျော်နေပြီ၊ ငါတို့

သွေးတစ်လုံးအကြွေးဆပ်ပြီး နောက်တစ်လုံး ထပ်ချေးတာပေါ့”

“ဟာ...ဆရာမ ဒီလောက် ပင်ပန်းနေတာ သွေးလှူလို့ဖြစ်ပါ့မလား”
မျိုးမျိုးမျက်နှာက ပင်ပန်းနေသည့် သူ့ဆရာမကို မလုပ်စေချင်သလို
မတားရဲသည့်ပုံနှင့် -

“ဖြစ်ပါတယ် သွေးလှူပြီးရင် အနားယူမှာပေါ့၊ နင်လည်း ညနေစာ
ပြန်ယူတော့၊ လူနာက အစာစားလို့ရပြီ”

သွေးလှူဘဏ်ဘက်ကို သွေးလှူဖို့ထွက်ခဲ့သည်။ ကံကောင်းစွာပင်
သွေးပေါင်ချိန်လည်း ပြည့်သည်မို့ သွေးတစ်ပုလင်း ထုတ်လှူခွင့်ရသည်။ သွေး
လှူပြီး အပြန်မှာ ဂေဟာကနေ လူနာဆီ ထမင်းချိုင့်လာဖို့တဲ့ မျိုးမျိုးနှင့် ကြုံ
သည်။

“သဲပိုအတွက် ညနေစာ ဘာထည့်ပေးလိုက်တာလဲ”

“ရိုးရိုးမွေးတာဆိုတော့ ထမင်းနဲ့ဟင်းပဲ ယူလာတာ ဆရာမ”

“ရိုးရိုးမွေးတာဆိုပေမယ့် မတူဘူး သမီးရဲ့ သဲပိုက (Shock)ရထား
တာ ဆိုတော့ ခုနေ အစာအမာတွေကျွေးလို့ အဆင်မပြေလောက်သေးဘူး
နော်၊ ဆေးရုံထိပ်က ခေမာရ်မှာ အချို့မှုန့်မပါတဲ့ မြူစွမ်ဝယ်ပေးလိုက်မယ်၊
အဲ့ဒါပဲ တိုက်လိုက်တော့”

ခေမာရ်မှာ မြူစွမ်မှာထားတာကို ထိုင်စောင့်ရင်း မျိုးမျိုးနှင့်
နှစ်ယောက် အအေးထိုင်သောက်ဖြစ်သည်။

“ဆရာမ ရိုးရိုးမွေးတာက ခွဲမွေးတာထက်တောင် သွေးထွက်ပိုများ
တယ်နော်၊ အိုင်နေအောင်ကို ထွက်တာ၊ သမီးပိုးဖြူလေးကို ပိုက်ခွဲမွေးတုန်း
ကတောင် သွေးမသွင်းရဘူးနော်၊ အခုက သွေး(၃)ပုလင်းတောင် သွင်းရ
တယ်”

ဪ ဟောရတဲ့အထဲ တလွဲတွေးသူနှင့် လာတွေ့နေပြန်သည်။

“အခုက သွေးသွန်တယ်ခေါ်တယ်၊ ကလေးမွေးတိုင်း အဲ့သလိုမှ မဖြစ်ကြတာ”

“ဆရာမရော ကလေးဘယ်နှယောက် မွေးပေးဖူးလဲဟင်”

“ဆရာဝန်သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာဆိုရင်တော့ ရာချီမလားဘဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင်...ဒါနဲ့တောင် ဆရာမ ကြောက်နေသေးတယ်”

မျိုးမျိုးရဲ့အပြောကြောင့် ကျွန်မ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။

“မကြောက်ပါဘူး ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ၊ ဒါပေမဲ့ အရမ်းစိုးရိမ် တယ်”

“ဘာရယ်...ဆရာမ ဘာကို စိုးရိမ်တာလဲ”

“စိုးရိမ်မှုဆိုတာ ကိုယ်သံယောဇဉ်ထားတဲ့လူတွေ၊ ကိုယ်တွယ်တာ တဲ့ အရာတွေပေါ်မှာပဲ ဖြစ်တည်တာကိုး သမီး၊ အရင်က ဆရာမ ကလေးမွေး ပေးခဲ့ဖူးတယ်ဆိုတာက ဆေးရုံမှာက မွေးခန်းထဲမှာ ဆေးဝါးပစ္စည်းကိရိယာ အားလုံးစုံစုံလင်လင်နဲ့ ကိုယ့်ခါးပတ်မှာပါတဲ့ (Apron) လို့ခေါ်တဲ့ အဝတ်ကို တောင် ဆရာမတွေက ပတ်ပေးခဲ့တာ၊ ကိုယ့်ပါးစပ်က ရွတ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်း တွေ၊ ကိုယ်သုံးချင်တဲ့ ဆေးတွေကိုလည်း အဆင်သင့်ရနိုင်တယ်။ လူနာ တစ်ယောက်ကို ခွဲစိတ်ကုသနေတုန်းမှာ ကိုယ့်ပါးစပ်က ထုတ်ပြောစရာ တောင် မလိုအောင် လက်ဖြန့်တောင်းလိုက်တာနဲ့ ဘာလို့တယ်ဆိုတာကို သိ ပြီး ထည့်ပေးနိုင်တဲ့ ကျွမ်းကျင်တဲ့ဆရာမတွေလည်း ဘေးနားမှာ ရှိနေတယ် လေ။ စကားတပြောပြော တစ်ခါတလေ သီချင်းတအေးအေးနဲ့တောင် မွေး ခဲ့ ခွဲခဲ့ကြသေးတာ”

စကားပြောရင်း အအေးဘူးကို တစ်ကျိုက်စုပ်သောက်လိုက်သည်။

“ခိုနားရာမှာ မလွဲသာမရှောင်သာ မရှောင်သာလို့ ဆရာမလက်ထဲ

မွေးရတဲ့အခါကျတော့ ဆေးရုံလိုမပြည့်စုံတဲ့နေရာဖြစ်တဲ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်မှု လွန်ကဲတယ်။ လူနာကလည်း ဆရာမရဲ့သွေးမတော် သားမစပ်တဲ့ ညီမအရင်း။ အဲ့ဒီပူပန်မှုကို ခံစားရတယ်။ ဆရာဝန်အချို့ဟာ ကိုယ့်မိသားစုဝင်တွေကို ကုသဖို့ကျတော့ ခက်ခဲတတ်တယ်။

“ဟင်...တကယ်...ဘာလို့”

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့...ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒါ သူ့အလုပ် မကျမ်းကျင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မိသားစုဝင်အပေါ်ထားတဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့်၊ ခိုနားရာက ညီမလေးတွေဟာ လောလောဆယ်မှာ ဆရာမရဲ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာရှိနေတဲ့ ဆရာမရဲ့သွေးရင်းညီမရင်းတွေလေ။ အဲ့တော့ သူတို့အတွက် ပူပန်တယ်၊ စိုးရိမ်တယ်။ နောက်တစ်ခုက ဆရာမရဲ့ဆရာဝန်ဘဝအတွက် စိတ်ပူတယ်”

“ဘယ်လို...ဆရာမ...ဆရာဝန်ဘဝအတွက်စိတ်ပူတယ် ဟုတ်လား”

“အင်း...တစ်ခါတလေ ခိုနားရာကို တည်ထောင်ရတာ ကိုယ့်ရဲ့ဆရာဝန်ဘဝကို ရင်းနှီးထားရသလို ခံစားရတယ်။ ခိုနားရာမှာ လာမီခိုကြတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်တွေကို သန်လျင်ဆေးရုံမှာ မီးဖွားပေးတယ်ဆိုပေမယ့် သဲပိုတို့လို မလွှဲမရှောင်သာလို့ ဆရာမလက်ထဲမွေးသွားတဲ့ လူတွေလည်းရှိတယ်။ ဘာမှမဖြစ်ရင် ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်ကြပေမယ့် တစ်ခုခုဖြစ်လာရင် သူ့မိသားစုက တိုင်လားတောလားတွေ လုပ်လာခဲ့ရင် ဆရာမရဲ့ဆရာဝန်ဘဝရော၊ ဆရာဝန်လက်မှတ်ရော ထိခိုက်နိုင်တယ်လေ။ အဲ့ဒါလည်း စိုးရိမ်တယ်။ မပိုက်လေးတွေ ဒုက္ခရောက်လာတဲ့အခါ ခိုနားရာမှာ လာနေထိုင်တယ်။ မွေးဖွားတယ်၊ စားစရိတ်တစ်ပြားမှမယူဘဲ ကူညီပေးခဲ့တယ်။ သူတို့ဘဝတွေ အဆင်ပြေသွားလို့ ဆရာမတို့ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ သူတွေလည်းရှိတယ်။

လူမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေမို့ တစ်နေ့ သူတို့စိတ်နဲ့ အဆင်မပြေတဲ့အခါ ကျေးဇူးမတင်ဘဲ အပြစ်တင်သံတွေလည်း ကြားရနိုင်တာပဲ။ မနေ့ကတောင် ဒီမှာလာဖွေးခဲ့ဖူးတဲ့ အင်းစိန်က ကောင်မလေးကို ကြက်ကြော်ဆိုင်မှာ ဆရာမ နဲ့တွေ့သေးတယ်။ ကလေးမွေးပြီး ဒီကပြန်မှ နောက်ထပ်ရည်းစားရနေပြီ ထင် တယ်။ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆရာမကို မမြင်ဘဲ ဆရာမနောက်ကနေ ပိုက်ဆံပေးဖို့ တန်းစီလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဆရာမမှန်းသိတော့ မျက်နှာတွေပျက် နေတာပေါ့”

“သူ့ကို ဘဲနဲ့တွေ့တော့ ဆရာမ မဆူလိုက်ဖူးလား”

“မဆူပါဘူး...သမီးရယ်၊ မမြင်ချင်ယောင်ဘဲ ဆောင်လိုက်တယ်”

“ဟင် ဆရာမကိုရော...သူက လာမနှုတ်ဆက်ဘူးလား”

“အင်း...လာနှုတ်ဆက်စရာကို မလိုတာလေ၊ ကပ်ရပ်ကြီး ရပ်နေ ကြတာကို သူလည်း မနှုတ်ဆက်ရဲတော့ ဆရာမလည်း မနှုတ်ဆက်တော့ဘူး”

ဟင်...ဆရာမကလည်း သမီးသာဆိုရင် တမင်အတင်းလိုက်ခေါ် မှာ”

“မျိုးမျိုးသိလား...ဒီနားရိုရာမှာ ကလေးလာဖွေးတဲ့ မိန်းကလေး တိုင်းဟာ ရိုနားရာကိုရော၊ ဆရာမတို့ မျိုးမျိုးတို့ကိုရော ဖြစ်နိုင်ရင် သူတို့ဘဝ ထဲက ဆွဲနှုတ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိနေကြမှာ။ အဲ့ဒါလည်း ကျေးဇူးမတင်ချင်လို့ မဟုတ်ဘူး။ လင်ယောက်ျားမရှိဘဲ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ခဲ့ရပါတယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝမှာ အဆိုးဆုံး အစိတ်အပိုင်းပဲ။ အဲ့ဒီသူတို့ မေ့ပစ်ချင်ဆုံး အစိတ်အပိုင်းမှာ ရိုနားရာရော၊ ဆရာမတို့ရော ပါဝင်ပတ်သက် နေတာမို့ ဒီအစိတ်အပိုင်းကို သူတို့ မေ့ပစ်လိုက်တယ် ဆိုရင်လည်း ဆရာမတို့ အနေနဲ့ ကျေနပ်ရမှာပေါ့။ အဲ့ဒီတော့ ဒီမှာလာဖွေးဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေကို တစ်နေ့လမ်းမှာတွေ့လို့ သူတို့ဘက်ကစပြီး နှုတ်မဆက်လာရင် သမီးလည်း

လိုက်မနှုတ်နဲ့။ အဲ့ဒါ ဟန်ပြိုင်ကြီးခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘက်ကစပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ရင်လည်း ခိုနားရာမှာ ပတ်သက်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းမပါ အောင် စကားပြောကြ၊ ဆက်ဆံကြရုံပေါ့ သမီး။ ကိုယ်တွေက မနေတတ်လို့ ကူညီပေးခဲ့ကြတာလေ။ သူတို့အနေမခက်ဖို့လည်း ဆက်ကူညီကြရမှာပေါ့။

မျိုးမျိုးက စဉ်းစားနေရင်း မကျေနပ်သလို မျက်နှာလေးနှင့် -

“အင်း...ဆရာမ သမီးသာဆိုရင်တော့”

“သမီးသာဆိုရင်လည်း ဆရာမလိုပဲ လုပ်နိုင်မှာပါပဲ...ကဲ မြူစွပ် ပြုတ်လည်းရပြီ၊ ဆေးရုံသွားပို့စို့”

ဆေးရုံကို မြူစွပ်ပြုတ်သွားပို့ကာ ညစောင့်အိပ်မည့် အမျိုးသမီးကို မှာစရာရှိတာတွေမှာပြီး ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဂေဟာသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် တစ်နေကုန် စိတ်ပင်ပန်း လှပင်ပန်းသည့်အပြင် သွေးပါလှူထားသည့်အတွက် ကျွန်မ နုံးဖတ်ပျော့ခွေချင်နေပါပြီ။

ဂေဟာထဲဝင်လိုက်တာနှင့် သူ့အမေမျိုးမျိုးကိုမျှော်နေတဲ့ ပိုးဖြူ လေး ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ပထမတော့ သူ့အမေကို ပြေးကြိုမလိုပြင်ပြီး သူ့ အမေနောက်က ကျွန်မကိုမြင်တော့ “ကြီးရေ” ဆိုပြီး ထိုးလိုက်လာလို့ အလိုက် သင့်ချိုပြီး နီးရာထိုင်ခုံပေါ်မှိုပြီး ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ ခေါင်းထဲမှာ မူးသလို တရိပ်ရိပ်တက်လာလို့ ပိုးဖြူကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ထိုင်ခုံနောက်ကျောကို ခေါင်းမှိုလိုက်မိသည်။ တစ်နေကုန် ပင်ပန်းနေတာရော သွေးလှူထားတာကို ပါ သိတဲ့မျိုးမျိုးက သူ့သားကို လာချီသည်။

“သား...လာ ပိုးဖြူရေ...ကြီးမေ...ဟောနေပြီ နားပါစေ”

ကျွန်မပေါင်ပေါ်မှာ ကားရားလေးခွပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ စကားပြောမလို့ ကြံနေတဲ့ ပိုးဖြူလေးက လက်မလျော့။ သူ့အမေခေါ်ရာ နောက်ကိုမလိုက်ဘဲ မျက်စိမှိတ်ထားတဲ့ ကျွန်မရဲ့ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်

နှင့်ပုတ်ပြီး-

“ကြီးရေ...ကြီး...မောရား” တဲ့။

မေးစင်းကျလာတဲ့ မျက်စွဲတွေကို တွန်းလှန်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ကျွန်မ ပြုံး

မိသည်။

“တော်တော်စကားတတ်တဲ့...ကောင်ကွာ”

“မမောပါဘူးသားရယ်...ကြီးမေ မမောပါဘူး”

သူ့အမေးကိုဖြေရင်း ကျွန်မ မျက်စွဲတွေ စင်းကျလာပါသည်။

တကယ်ပါ ကျွန်မ မမောသေးပါဘူး။

ခဏအိပ်မောကျပြီး ပြန်နိုးထရင် လင်ကောင်မပေါ်တဲ့ မိန်းမတွေဆို ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က နိမ့်ချအထင်သေးတဲ့အကြည့်တွေကို ခါးစည်းခံကြရင်း ကိုယ့်ရင်သွေးအတွက် မာန်တင်းရပ်တည်ဖို့ ကြိုးစားနေကြတဲ့ လင်ကောင်း မရတဲ့ မိန်းမတွေအတွက်၊ ဖအေမပေါ်တဲ့ ကလေးတွေလို့ ရင့်ရင့်သီးသီး အပြောခံရပြီး မျက်နှာငယ်ရတဲ့ တကယ်က-

“ဖအေမပေါ်တဲ့ ကလေးတွေ” အတွက် ဒီဇာတ်ကို ကျွန်မ ဆက်က ရဦးမှာပါ။

မြင်းမိုရ်မေတ္တာ ခိုနားရာဆိုတဲ့ ပရဟိတဇာတ်ခုံမှာ ကျရာကဏ္ဍက အကောင်းဆုံးဇာတ်ပို့ပေးကြတဲ့ မအိ၊ ထူးထူး၊ ကိုဇော်လင်းထွန်း၊ အစ်ကိုမျိုး အောင်တို့နှင့်တကွ ယုံကြည်စွာ လှူဒါန်းပေးခဲ့သော အလှူရှင်များအားလုံးကို နှလုံးသားနှင့်ရင်းပြီး လှိုက်လှဲစွာ ကျေးဇူးတင်နေမှာပါ...။

Dr.မြတ်သန်

မြင်းမိုရ်မေတ္တာ(ခိုနားရာ)

သန်လျင်